

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

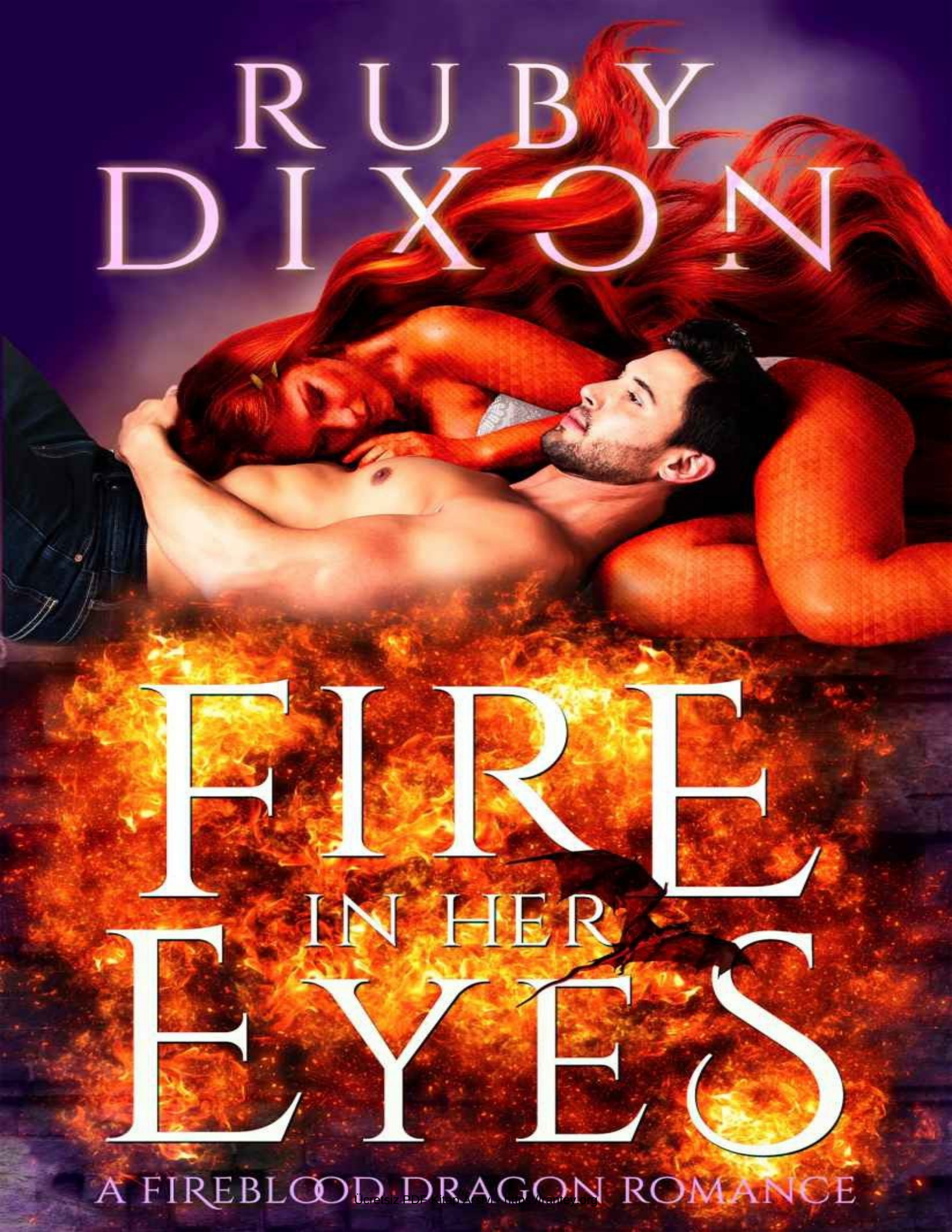
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The image is a book cover for 'Fire in Her Eyes' by Ruby Dixon. It features a man and a woman in a romantic embrace. The woman has long, flowing red hair that appears to be made of or surrounded by fire. The man is shirtless and has a beard. They are set against a background of intense orange and yellow flames. The title 'FIRE IN HER EYES' is written in large, white, serif capital letters, with 'IN HER' in smaller letters between 'FIRE' and 'EYES'. Above the title, the author's name 'RUBY DIXON' is written in white, serif capital letters. At the bottom, the subtitle 'A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE' is written in a smaller, white, serif font. There is a small, dark, winged creature, possibly a dragon, perched on the 'E' of 'EYES'.

RUBY
DIXON

FIRE
IN HER
EYES

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

Ücretsiz PDF E-kitap Arama ve İndir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖZLERİNDE ATEŞ

ATEŞ KANLI EJDERHA ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Fotoğraf:

Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Düzenlemeler: Aquila Editing

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

GÖZLERİNDE ATEŞ

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28

Sonsöz

YAZARIN NOTU

Daha fazla kitap mı
diyorsunuz?

BAĞLANMAK İSTER MİSİNİZ?

GÖZLERİNDE ATEŞ

Aylardır kırmızı bir ejderha tarafından kovalanıyorum. Onlar ejderha şekil değiştiren istilacıların dişileri, vahşi ve vahşi oldukları kadar da acımasızlar. Nereye gidersem gideyim beni avlıyor ve bir kalenin duvarlarının arkasında bile güvende değilim. Onu durdurmak için yapabileceğim tek bir şey var.

...Ve bu da onu eşim olarak almak.

Ama dişi bir ejderhanın kalbini kazanmak için önce onu fethetmeliyim. Bir insan için o kadar kolay değil... ama Teva bu mücadeleye değer.

TEVA

Koku geri geldi. Sarhoş edici olan.

O bir erkek. Eşleşmemiş. Heyecan verici.

Derin derin içime çekiyorum, kokusunu zevkle içime çekiyorum. O kadar güzel, o kadar güçlü ve yoğun kokuyor ki neredeyse içinde yıkanabilirim. Erkeğin kokusunu içime çekiyorum, çünkü daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Erkeksi, güçlü ve *öteki*. *Diğer* kısmı kafamı karıştırıyor ama geri kalanı o kadar çekici ki onu aramaya gidiyorum. Havaya fırlıyorum ve bir şey bana bu konuda sessiz olmamı söylüyor. Kurnaz olmamı. Sinsice.

Ben de öyle yapıyorum.

Kokuya doğru uçuyorum ve sonra insan kokan ve garip bir şekilde kare şeklinde olan boş yer yuvaları yığınınına dalıyorum. Aralarındaki düz yollar boyunca sürünüyorum, gizli olmaya dikkat ediyorum. Sessiz olmaya. Bu oyun eğlenceli. Hoşuma gidiyor.

Rüzgâr yön değiştiriyor ve ben yine erkeğin kokusuyla yıkanıyorum. Pullarım ısınıyor, kanım ısınıyor. Her şey ısınıyor. Bu çiftleşmemiş bir erkek ve ben ona meydan okumak istiyorum. Pençelerim yollardaki kayalara kıvrılıyor, sert zemini kazıyor ve kuyruğum seğiriyor. Başka bir dişi havadaki kokusunu tatmadan ve onun kendisinin olması gerektiğine karar vermeden önce beni sahiplenmesini sağlamalıyım.

O *benim*. Tamamen benim.

Biraz daha ileri kayıyorum ve sonra uzakta hareket eden birini görebiliyorum.

Bu bir insan, drakoni değil. Hayal kırıklığımı geri alıyorum. O zaman kokusunu aldığım erkek o

olmamalı. Kokusunu aldığım erkek drakoni, güçlü, erkeksi ve çekici. Bu yaratık iki bacaklı

ve ben izlerken turuncu bir nesneyi çimlere fırlatıyor. Siyah ve kahverengi bir hayvan parlak turuncuyu takip ederek ilerliyor ve onu havada yakalıyor.

Adam, insan, gülüyor. Ve ben... ilgimi çekti.

Bu sesi seviyorum. Bana başka şeyleri hatırlatıyor. Yavaşça göz kırpıyorum, o şeylerin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. *Gitmiş şeyler*, diyor karnımdaki ateş. *Bir zamanlar sahip olduğun ve artık sahip olamayacağın şeyler. Sahip olduğun tek şey benim ve dışarı çıkmak istiyorum.*

Henüz değil, ateşıme söylüyorum. *Erkeğin ne yaptığını görmek istiyorum.*

Boğazımı yalayan alevleri görmezden geliyorum ve önümdeki insana odaklanıyorum. Uzun otların arasında duruyor ve yüzü keskin dişleri olmayan parlak bir gülümsemeye buruşmuş.

Cılız, karnımdaki ateş alay ediyor. *Bir insan.*

Ama drakoni gibi kokuyor ve onun cazibesi karşı konulmaz. O çömelirken ve siyah-tan rengi yaratık elinde turuncu bir nesneyle ona doğru koşarken onu izlemeye devam ediyorum. İnsan ayağa kalkıp nesneyi havaya kaldırıyor ve sonra tekrar uzağa fırlatıyor. Diğer yaratık bir kez daha peşinden gidiyor.

Kafa karıştırıcı. Avını yemeden önce onu yormaya mı çalışıyor?

Fark eder mi? Onu öldürelim, diyor karnımdaki ateş. *O senin eşin olamaz.*

Erkek insan yine gülüyor ve bu beni üzüyor ve hüzünlendiriyor. Onun seslerini seviyorum. Çıkardığı mutlu sesleri seviyorum. Ben de çıkarmak istiyorum. Bir an için, eğer turuncu şeyi tekrar fırlatırsa gidip alırsam ne yapacağını merak ediyorum. Gelip onu benden alacak mı? Yoksa bir hizmetçi gibi ona getirmemi mi bekleyecek?

Sonra da karnının üstüne yuvarlanıp üstüne çıkmasına izin mi vereceksin? Hiç meydan okumadan? Karnımdaki ateşler iğreniyor.

Öyle olmalılar. Hiçbir meydan okumaya maruz kalmadan kendini kabul ettiren bir kadın değersizdir.

Utanç verici. *Ama ondan hoşlanıyor muyuz? Çiftleşme mücadelesine değer mi?*

Bir insan erkeğine meydan okuyabilir misin? Bunun kadar güzel kokan biriyle bile mi?

Cevabı bilmiyorum. Öğrenmenin tek bir yolu var.

Büyük kırmızı ejderhayı, zafer borusunu çalıp gökyüzüne yükselmeden bir an önce görüyorum.

Yine o.

Benim her zamanki baş belam.

Scooter'ı kapmak için zar zor yeterli zaman var -Alman Kurdu'nun neredeyse yüz kilo olduğu düşünüldüğünde kolay değil- ve kapılara doğru kıcımı sürüklüyorum. Ben oraya varamadan çanlar çalıyor ve eski okulun çatısında Rast altın pulları ve parlak kanatlarıyla havaya yükseliyor. Sırtı boş, bu da insan eşinin kalenin içinde bir yerde olduğu anlamına geliyor.

"Ejderha," diye bağılıyor bir kadın. "Herkes içeri. Bitkileri kapın!"

Biri inliyor ve normalde olduğu gibi korku yok, sadece kızgınlık ve tiksinti var. Muhafızlar -İkisi de kadın, kapıları arkamdan kapatıyor ve sonra hepimiz eski büyük spor salonunda güvenli bir yere doğru koşuyoruz. Bir zamanlar Shreveport Kalesi bir ilkokuldu, ama şimdi sadece bir kale ve dünyada kalan son medeni yerlerden biri.

Ve bunun ateş altında olması benim suçum.

Ejderhalar bu yeni dünyanın bir parçası. Saat gibi saldırıyorlar ve vahşi ve öldürülmesi imkânsız olsalar da tahmin etmeleri çok zor değil. Genellikle. Ne yazık ki bu kırmızı ejderha aylardır beni takip ediyor ve yeni evim olan Shreveport Kalesi'ne kadar peşimden geldi.

Bana saplantılı olduğu için herkes tehlikede ve ben bunu biliyorum. Bu konuda ne yapacağımdan da emin değilim.

Kapıdan girer girmez Scooter'ı yere bıraktım. "İçeri gir," dedim ona. "Git Benny'yi bul."

Köpek kuyruğunu sallayıp havalanıyor, okulun açık kapılarına doğru koşuyor ve insanları içeri sokan kadının yanından geçiyor. Bitkilere doğru ilerliyorum, iki açık kasanın kollarından tutup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde spor salonuna sürüklüyorum. Rast onu oyalayacaktır, ama eğer çılgın anlarından birini yaşıyorsa, bu bizim alev almayacağımız anlamına gelmez.

Kısa bir süreliğine, bitkileri spor salonuna ve güvenli bir yere götürmek için çabalayan birçok kişiden biriyim, çünkü bu bitkiler düzinelerce insan için yiyecek anlamına geliyor ve her biri önemli. Kapılara doğru koşuyorum ama tam ejderha tepemde kükrerken kapılar kapanıyor.

"Hepsi bu kadar," diye anons ediyor bir kadın. "Tüm bitkiler güvende. Şimdi sadece bekleyeceğiz."

Herkes otursun."

Spor salonunun içinin ne kadar sıcak olduğuna aldırmadan derin bir nefes çekiyorum. Tavana yakın birkaç kırık pencereden içeri ışık süzülüyor ve ben duvara yaslanıyorum. Boğazım kavruluyor ve terliyorum ama bununla yaşamak zorundayım. Her şey ejderha gidene kadar bekliyor.

Scooter yanıma geliyor ve nefes nefese kucağıma yığılıyor. Dalgınca kulaklarını okşuyorum ve Benny'yi bulmak için odayı tarıyorum ama düşük ışıkta bunu söylemek zor. Yapraklı bitkiler zeminin ortasında derme çatma bir orman oluşturuyor ama duvarlara dizilmiş insanlar var. Yakınlarda küçük bir çocuk annesine sokulmuş, daha aşağıda ise göz göze geldiğimiz anda hemen gözlerini kaçırıp kaçan bir kadın görüyorum.

Herkes bunun benim hatam olduğunu biliyor. Kırmızı nedense benim kokuma çekildi ve onu ikna edemiyorum. O bir deli. Tamamen deli, tıpkı After'daki her ejderha gibi.

Ejderha tepemde kükrüyor, ancak Rast'ın kendisinden gelen ikinci bir kükremlerle karşılaşılıyor. Bir an için beynime bir şeyin saplandığını hissediyorum.

Öfke. Hayal kırıklığı. İhtiyaç. Bu dişi.

Sonra Rast'ın tepkisini hissediyorum. Korumacılığını. Öfkelerini.

Bunu unutmaya çalışıyorum, bunun yerine Scooter'a ve onun kalın, dökülen kürküne odaklanıyorum. Kuyruğunun mutlu sallanışına, sanki bir ejderhanın başının üstünde olması önemli bir şey değilmiş gibi. Bir an için onun gibi olmak istiyorum. Kafası biraz hasarlı, biraz yavaş ama mutlu.

Dişi bir çılgılık daha atıyor ve düşüncelerini patlatıyor. Kovalandığı için öfkeli ama yenilgisini hissedebiliyorum. Yakında gidecek.

Onun düşüncelerini, duygularını alamamalıyım. Ben normal bir insanım. Ya da bir ejderhadan kan nakli olmadan önce öyleydim. Şimdi her şey biraz farklı ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Tek bildiğim, ayrılırken dişinin duygularını, hayal kırıklığını, mutsuzluğunu hissedebildiğim.

Teva. Hatırlamasa bile onun adı Teva.

Biri yanıma düştü. Şaşkınlıkla irkiliyorum, ejderhanın kaotik zihninde kaybolduğum için yaklaştığını fark edemiyorum. Bu Benny'ydi, genç hali sırık gibiydi. Uzun, sıksa bacaklarını yanıma uzatıyor. "Hissediyor musun?"

"Evet." Benny de bir ay önce ejderha kanı nakli oldu ve bu onu da tıpkı beni değiştirdiği gibi değiştirdi. Gözleri artık benimkiler gibi altın rengi. Ortaya çıkan küçük hastalıklara karşı bağışıklığımız var ve ejderhaların düşüncelerini ve duygularını yüksek sesle dile getirdiklerinde algılamaya yatkınız. Ejderhalarla bir zihin bağı kurmayı beklemiyorduk. Benny'nin bundan nefret ettiğini biliyorum. Ama ejderha kanı vebayla savaşmak için son bir çabaydı ve yaşadığımızı göre? Ben buna kazanmak diyorum. Sadece kafandaki yeni sesle yaşamayı öğrenmem gerekiyor.

Benny, Scooter'ın başını dalgınca okşuyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Katrina da hissediyor ama benim kadar değil."

Homurdanıyorum. "Belki de bir kız olduğu için erkeklere sesleniyordur."

"Belki." Köpeğin ağzını kaşıyor. "Scooter buradaki en sakın köpek."

"Çünkü taş gibi aptal." Köpeğin salyalı yüzünü okşuyorum ve ona sırtıyorum. "Değil mi oğlum?"

Scooter heyecanla burnumu yalamaya çalışıyor. Köpeğimin bir tuğla kadar aptal olduğunu söylemek kulağa acımasızca geliyor ama öyle. Onu bulduğumda, şişmiş kafasında kan kabukları, ağzında bir çizme izi ve derisini kesecek kadar uzun süredir takılı olan bir tasma vardı. Künyesinde Scooter yazıyordu, bu yüzden adını sakladım. Anladığım kadarıyla, kıyametten sağ çıkmayı başaran ve bok çuvalı bir göçebe onu tekmeleyene kadar iyi bir iş çıkaran bir çocuğun evcil hayvanıydı. Büyük bir kukla ama sevimli bir kukla. Boynundaki kalın kürkü kaşıyorum. "Katrina burada mı?"

"Hayır, içeride Charlie ile oturuyor. Onun da ejderhaları duyduğunu biliyordum çünkü bana en son kız ejderhanın yakın uçtuğunu söylemişti. Kafasındaki tüm o çılgın düşünceler onu korkutmuş."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Katrina güçlü ve genç. Kafasındaki gürültüyle başa çıkmayı öğrenecektir.

Şimdi Charlie, bu da çözülmesi gereken başka bir sorun.

Son bir duygu nabızı atıyor ve Benny'nin de bunu hissettiğini söyleyebilirim çünkü kaskatı kesiliyor. Bu keskin bir sıkıntı ve beni huzursuz hissettiriyor. Beni aradığını biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Keşke onunla konuşabilseydim. Teva'yla. Çocukları korkuttuğunu ve sakinleşmesi gerektiğini söylemek için. Hepimizin huzur içinde sessizce yaşamak istediğimizi söylemek için.

Yine de dinlemiyor. Akıl sağlığı tamamen gitmiş durumda. Rast ve Liam onunla konuşmaya, kaleye çok yaklaştığında onu ikna etmeye çalıştılar. Elde ettikleri tek şey anlamsız sözlerle dolu bir kafa ve hiçbir yere varmayan konuşmalardı. Tıpkı Yarık'tan gelen tüm ejderhalar gibi onun da zihni bu dünya tarafından parçalanmış. Adını öğrenmişler, hepsi o kadar.

Teva.

Kulağa hoş geliyor. Bir ejderha kadının neye benzeyeceğini merak ediyorum. Kırmızı pulları ve büyük dişleri mi var? Yoksa Rast'ın eşi Amy gibi güzel ve yumuşak mı?

Muhtemelen değil. Amy tamamen insan. Teva tamamen farklı bir şey olurdu.

Her şeyin yolunda olduğunu gösteren zil çalıyor ve bir bebek hemen ağlamaya başlıyor. Kafamı kaldırıyorum ve anne çocuğunu emzirmek için gömleğini açarken bile suçlayıcı gözlerle bana bakıyor. Hay sikeyim. Kızamıyorum bile.

Bunun benim de hatam olduğunu biliyorum. Suçluyum, ayağa kalkıyorum.

Herkes gidip bir arabanın sapını tutuyor ve bitkileri günün geri kalanında güneş ışığına çıkarmaya hazırlanıyor. Arabalarımı çekiyorum, sonra zihnim dönerken bile daha fazlası için geri dönüyorum. Benny benimle sohbet ediyor ama dinlemiyorum. Dikkatim çok dağınık. Teva'yı düşünüp duruyorum. Ağlayan bebeği ve annesinin suçlayan gözlerini. Herkesi tehlikeye atıyorsam burada kalamam. Sürekli bir saldırı altında yaşayamayız. Shreveport Kalesi'nin bu kadar güvenli olmasının nedenlerinden biri Amy ve ejderhası Rast'ın insanları korumak için burada olması. Rast bölgemize gelen ejderhaların çoğunu kovalıyor ama sırf ben buradayım diye Teva'nın kaleyi tekrar tekrar bombalaması doğru gelmiyor.

Sorun şu ki, ben de gidebileceğimden emin değilim.

Erkeklerin sayısı çok az ve kalede altmış yaşın altında ve on beş yaşın üzerinde olan neredeyse tek erkek benim. Sokaklar ve nasıl dolaşılacağı hakkında çoğu kişiden daha çok şey biliyorum. Nasıl tuzak kurulacağını, nasıl avlanılacağını ve Önceden kalma binalarda genç bir çocuğun bulamayacağı şeyleri nasıl bulacağımı biliyorum. Burada bana ihtiyacı var. Bir ay önce Charlie, Lester, Major ve

Adalet Kalesi'nden kurtulan bir avuç insanla birlikte geldim. Hepsinden sorumlu olduğumu hissediyorum, bu da benim birincil çöpçü olduğum anlamına geliyor. Avlanıyorum. Uyuşturucu ya da ilaç arıyorum. Bazen de sadece yardım etmek için.

kalenin etrafında. Dün tuvaletlerdeki tüm cıvataları sıktım çünkü kimse neden su sızdığını anlayamadı ve tesisatçı da yok.

Bana ihtiyaç varmış gibi hissediyorum. Bu iyi bir duygu... ama aynı zamanda herkesi tehlikeye attığım için nefret ediyorum. Lanet olası Teva. Bir gitse... ya da en azından ne istediğini söyleseydi.

Son arabayı da yerleştirdikten sonra alnımı siliyorum. Hava sıcak, öğle güneşi kırık dökük asfaltın üzerine vuruyor, bu da sıcaklığı yutuyor ve daha da kötüleştiriyor. Fort halkının çoğunun çoktan içeri girdiğini fark ediyorum ve Benny kardeşmişiz gibi omzuma vurup birkaç kişinin sıcaktan kurtulmak için uzandığı gölgeli bir çıkıntıyı işaret ediyor. "Hadi gel. Bir şeyler içelim. Burası çok sıcak."

Ona katılmıyorum. Bebekli anne de orada ve onun suçlayan gözlerini görmek istemiyorum. "Birazdan yetişirim. Önce yapmam gereken bir şey var."

Gölgedeki betonun üzerine uzanıyor ve birisi ona içi su dolu yıpranmış bir plastik şişe uzatıyor. Onların üzerinden geçip neredeyse aynı derecede sıcak olan okula giriyorum. Burada esinti yok ama içerisi biraz serinletiyor. Çok az da olsa. İçeride, çoğu kağıttan yapılmış el yelpazeleri taşıyan oldukça fazla sayıda insan var. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda bunlardan daha fazla aramak için aklıma bir not alıyorum, çünkü bu her zaman kullanabileceğimiz bir şey.

Ana koridordan aşağıya, soyulmuş dolapların ve duvarlara boyanmış rengarenk çiçeklerin yanından geçiyorum. Benny'nin kız arkadaşı Katrina'nın sprey boya sanatının bir kısmını - etiketleme- içeride yapmak istediğini biliyorum, ancak dumanlar çok boğucu olduğu ve içeride yaşlılar olduğu için yapamadı. Fort Shreveport'u bu kadar misafirperver yapan şeylerden biri de bu; yaşlıları geri çevirmiyorlar. Son yedi yılda bu benim zevkime göre çok sık oldu.

"Oh, Gabe! İşte buradasın!"

Kayla bana yaklaşırken içten içe ürperiyorum. Gözleri iri ve korkmuş, uzun sarı saçları omzunun üzerinden mükemmel bir şekilde sarkan bir örgüyle toplanmış. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Kayla?" Kibarca soruyorum ama koridorda Amy'nin özel odasına doğru ilerlemekten vazgeçmiyorum.

Koluma yapışırken bile bebek sesiyle "Çok korkmuştum," diyor. "Kendimi güvende hissetmek için seni yanımda istedim." Beni çekiştirerek durmaya zorluyor - ya bu olacaktı ya da onu yere serip benimle birlikte sürükleyecektim ve bu hiç de kibar bir davranış olmayacaktı. Kendimi durmaya zorluyorum ve o iri gözlerini bana dikeyyor.

"Bu bir ejderha," diyorum kibarca. "Her zaman olur."

"Biliyorum, ama bu korkmadığım anlamına gelmiyor." Dudağını ısıırıyor ve sonra bana bakıyor. "Biraz benimle oturabilir misin? Sadece kendimi daha iyi hissedene kadar?"

Bu da tabağımdaki bir başka sorun. Buradaki kale birçok açıdan harika - herkese yetecek kadar yiyecekleri var, düzenli ve kibarlar, kimse güç delisi değil ve yaşlılar da çocuklar kadar hoş karşılanıyor. Yine de çok fazla erkek yok ve kadınlardan birkaçının - kışkımdaki kırmızı ejderha için beni suçlamayanların - bana bir sonraki yemek biletleri gibi baktıklarının rahatsız edici bir şekilde farkına vardım.

Onlar da iyi kızlar. Kayla tatlı ve başları döndürecek kadar güzel. İyi bir vücudu var. İşlerin ilerlemesine izin verirsem, birkaç gün içinde yatağımda olacağından ve kendime bir kıyamet karısı edineceğimden hiç şüphem yok. Benimle aşktan ya da herhangi bir şefkat duygusundan dolayı değil, iyi bir bakıcı olduğum ve onu güvende tutacağım için birlikte olurdu.

Alaycı ama doğru.

Yine de sikimi büzüştüren de aynı alaycı. Ben de bir sonraki erkek kadar kırmızı kanlıyım, ama

aletim elim dışında bir şeye dokunmayalı yedi yıl oldu. İhtiyacım olmadığı için değil. Sadece özgüveni seviyorum. Bağımsızlığı seviyorum. Beni çaresiz, korkmuş bir kadından daha az tahrik eden bir şey yok.

Kıyamette mi? *Hepsi* çaresiz ve korkmuş durumda.

Kadınlarla kişisel ilişkilerin, eskiden zevk aldığım ama artık var olmayan şeylerden biri olacağını düşünüyorum. Sıcak duş, fast food ve soğuk bira gibi şeyler.

"Belki başka bir zaman," diyorum Kayla'ya elimden geldiğince kibarca ve onun yapışkan pençesinden kurtuluyorum. "Amy ile bir şey konuşmam gerekiyor."

Kayla suratını asar, alt dudağı dışarı çıkar. "Ama sonra beni görmeye geleceksin?"

"Zamanım olursa, tabii." Meşgul olacağımdan emin olabilirsiniz. Ona gönülsüz bir el sallıyorum ve Amy'nin odasına doğru ilerliyorum.

Açık kapıyı çalıyorum, çünkü Amy orada ama sırtı bana dönük. Kapıyı ikinci kez çaldığımda cevap vermiyor, ben de bekliyorum. Bir süre sonra dönüyor ve kaşlarını çatıp sessiz bir konuşma sürdürürken bile elinde bir kova olduğunu görüyorum. Yüzü solgun ve terli ve iyi görünmüyor. Kovaya uzanıp tekrar kamburunu çıkarırken odaya giriyorum ve Amy'nin kahvaltısı kovaya düşüyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

Sarsılarak ayağa kalkıyor, elinin tersi ağzına gidiyor. "Orada olduğunu fark etmemiştim.

Özür dilerim." Sesi kesiliyor ve hemen kovanın üzerine eğilip kusmaya başlıyor.

Yakındaki çamaşır yığınınından bir havlu alıyorum ve sessizce uzatıyorum.

Amy kusmayı bitiriyor ve odadaki kalın, dolgulu sandalyelerden birine ağır ağır oturuyor. O kadar dolgunun içinde olmak çok sıcak ama onun bacağının benimkinden daha kötü olduğunu biliyorum ve ben ne zaman uzun süre ayakta kalsam topallıyorum. Amy her zaman topallıyor. Bana zayıf bir gülümseme verip havluyu alıyor, ben de odada bir su şişesi arayıp bulduktan sonra ona getiriyorum.

"Gıda zehirlenmesi mi?" Ben sordum.

"Endişelenmeli miyiz?" "Hayır."

"Sabah bulantısı mı?"

Solgun ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüşüyor. "Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Rast biliyor ama başka kimse bilmiyor. Baklayı ağzımdan çıkarmadan önce zamanım var." Parmaklarını tekrar ağzına bastırıyor ve sıkıntılı görünüyor.

"Siz gidin," dedim. "Ben hemen döneceğim."

Odasından çıkıp kadınların çamaşır yıkadığı merkeze doğru koşuyorum. Kurumuş eski bir çamaşır kapsülü ve herkesin kıyafetlerine güzel bir koku katmak için karıştırdıkları taze otlardan birkaç dal alıyorum. Bunları elime aldıktan sonra Amy'nin odasına geri dönüyorum ve ona veriyorum. "Temiz koku iyi gelir."

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Beyni sıfırlamak gibi bir şey. Bazen güçlü kokular hamile bir insanı etkileyebilir. Temiz ve taze bir şeyler koklamak yardımcı olur. Limon, lavanta ya da onun gibi bir şey." Bana bir kafa daha büyütüyormuşum gibi bakıyor ve ben de ona hafifçe gülümsüyorum. "İki yıl önce sağlık görevlisiydim. Kusmadan duramayan pek çok hamile kadın gördük. Patronum bir potpuri çantası taşır ve işe yarayıp yaramadığını görmek için onlara koklatırdı. Hamileyken hep bunun işe yaradığını söylerdi."

"Teşekkürler," diyor Amy belli belirsiz ve dalları burnuna götürüp içine çekiyor.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve ben güvenli bir mesafeye çömelip bekledim.

"Sanırım bunun yardımı oldu." Gülümsüyor ve sandalyenin kalın minderlerine yaslanıyor. "Rast da teşekkür ediyor. Hasta olduğumda bundan hoşlanmıyor."

Başımı salladım. "Hâlâ Teva'yı takip ediyor mu?"

Yüzünde hemen bir sempati ifadesi belirliyor. "Evet. Onu kovalıyor. Bu yüzden mi buradasın?"

Elimi açtım, çünkü elimdeki tek cevap buydu. "İkimiz de beni aradığını biliyoruz."

"Hâlâ nedenini bilmiyorum. Rast'a hiçbir şey söylemiyor." Amy bana yorgun bir bakış attı. "Bir yolunu buluruz. Her zaman çözeriz."

"Bir süre ortalıkta görünmesem daha iyi olur."

Başını iki yana sallıyor. "Biz burada herkesi her zaman kabul ettik, Gabe. İpucunu anlamayan bir ejderhayla başa çıkabiliriz. Bu konuda stres yapmanı istemiyorum."

Bir elimi terli saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sadece anlamak istiyorum."

"Kandan olabilir," diyor Amy ve parmağıyla gözünün kenarına dokunarak yeni altın rengi olan gözlerini gösteriyor. "Belki de biraz ejderha kanı içtiğin için çiftleşmemiş ejderha gibi kokuyorsundur."

Başımı sallıyorum. "Kan nakli olmadan önce de beni takip ediyordu. Aylar oldu. İlk başta yaşadığımız bölgenin şanssız olduğunu düşünmüştüm ama sonra beni takip ettiğini fark ettim."

Hoşuma gittiğini itiraf etmiyorum. Bu bana av gezilerimde dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. Ejderhayı her yerde arardım ve bana her zaman çok yaklaşmamaya dikkat ediyormuş gibi gelirdi, sanki beni korkutmak ama öldürmemek istiyor gibiydi. Scooter'ın arkadaşlığından hoşlandığım gibi, onunkinden de hoşlanıyordum. Ve beni takip eden bir ejderhaya sahip olmak, bir kalede yaşamadığım zamanlarda gayet iyiydi.

Şimdi, bu bir sorun.

"Aklıma gelen mantıklı bir sebep yok," diye itiraf ediyor Amy. "Rast ondan bilgi koparmaya çalıştı ama o kopuk ve kafası kolayca karışıyor. Hayali şeylerle konuşmalar yapıyor ve senin kim olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Daha derin bir seviyede biliyor olabilir ama bu pek tutarlı değil." Omuz silkiyor. "Mantıklı olan tek şey, seni özellikle sulu bir av parçası olarak görmesi ya da onun eşi olduğunu düşünmesi. Ve bu gerçekten tuhaf olurdu... alınmayın."

Sırıyorum. "Alınmadım. Son zamanlarda karşılaştığım ve kafasında bu fikir olan tek kadın o değil, şimdiki şirket hariç."

Amy deterjan küpünü kokluyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yine mi Kayla?"

Ne diyebilirim ki? Kayla'nın utanmasını istemiyorum ama o da niyetini tam olarak gizlemedi. Başımı sallıyorum.

Minyon kale lideri gözlerini deviriyor ve küpü bir kez daha kokluyor. "Neden ejderhalar bazen insanlardan daha kolay oluyor? İstekleri basittir. Yiyecek isterler, orada burada biraz ateş yakmak isterler ve birlikte kıvrılacakları bir eş isterler. Hepsi bu kadar."

"Onlar da deli."

Kıkırdıyor. "Beni yakaladın." Bana düşünceli bir bakış atıyor. "Birkaç gün kalenin içinde kalırsan belki Teva ipucunu anlar? Avlanmak yok mu? Ya da belki kaçıp Claudia'nın bebeğini görmeye gider." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Herkesin onun düşüncelerini anladığını duydum."

İçimi çekiyorum, çünkü Claudia'nın bebeği yarı ejderha... ve bu da zaman zaman beni zorlayan bir dizi ejderha düşüncesi anlamına geliyor. En azından bebekler çok uyuyor. Bu bebek acıktığını yüksek sesle söyleyene kadar sessiz, sonra hepimiz duyuyoruz. "Bebek iki, üç haftadır buralarda ve Teva gitmiyor."

"Hayır, sanırım olmaz. Bir yolunu buluruz."

Ayağa kalktım. Hayal kırıklığına uğramadım, tam olarak değil. Amy'nin bir cevabı vardır diye umuyordum ama tabii ki yok. Teva'nın tuhaf davranışlarının bir cevabı olsaydı şimdiye kadar bulurduk, değil mi? Amy, Rast'la çiftleşti ve Rast bir ejderha. Rast, Teva ile konuşabilir.

Ama Rast beni tanımadığını

söylüyor. Teva'nın davranışları

aksini kanıtlıyor.

"Sadece uğrayıp sabah uzun bir ava çıkabileceğimi söylemek istedim. Kaleden bir hafta kadar uzaklaşıp mal bulabilecek miyim diye bakacağım. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Tampon mu?" Yüzünü buruşturuyor. "Kadınlarla dolu bir kalede her zaman daha fazla tampona ihtiyaç vardır. Ve rastladığınız her türlü ilaca. Bulduğunuz her şeyi kullanabileceğimize eminim."

Başımı sallıyorum, eczane ya da hastane aramak için aklıma bir not alıyorum. "Sabah erkenden yola çıkacağım."

Herkes Teva'dan biraz uzaklaşsın."

"Seni takip edeceğinden emin misin?"

Sadece sırtıyorum, tüm ukalalığımla. "Bunun cevabını hepimiz biliyoruz. O beni seviyor." Ellerini bana doğru kışkırtıcı bir hareketle sallıyor. "Tanrı ile git o zaman. Seni durdurmayacağım."

Yerimden kalkıp kapıya doğru yöneldim, sonra döndüm. Teva hala aklımda ve sormak zorundayım... "Hey Amy? Garip bir şey sorabilir miyim?"

Kokladığı küpten başını kaldırıp bakıyor. "O da ne?"

"Sen ve Rast nasıl...ah..." Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Arkadaş olmak mı?" Yüzü renkleniyor. "Teva'yı mı düşünüyorsun?"

Kapının yanında duraksadım. "Evet. Eğer onu kurtarabilirsem, kurtarmak istiyorum."

Bir tutam altın sarısı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, yüzünde ilkel bir ifade var. "Bu pek de PG'ye uygun bir hikâye değil." "Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de bilmek istiyorum."

Amy elindeki küple oynuyor. "Yani... ejderhalar. Drakoni. Onlara karşı tarafın ilgilendiğini gösteren bazı sinyaller vardır. Erkek bir ejderhanın nasıl baştan çıkarılacağının ayrıntılarını anlatmayacağım ama Rast bana dişiler için durumun farklı olduğunu söyledi. Erkek drakoni bir dişiye meydan okur -bir tür savaş- ve erkek kazanırsa dişiye fethetmeye hak kazanır."

Savaş mı? Ona yardım etmek istiyorsam Teva'yı dövüşte yenmek zorunda mıyım? Ağzımı ovuşturuyorum. "Şey...kahretsin." "Evet. Dişiler doğal olarak agresiftir ve güce tepki verirler."

Sürekli bir erkeğe meydan okumak isterler çünkü en güçlü eşi isterler. Eğer kazanırsan, Teva'ya sahip olabilir ve onunla çiftleşebilirsin.

onu." Yanakları yine kıpkırmızı oldu ve gözlerime bakmıyor.

Bu garip bir konuşma. "Yani Teva'yı dövüşe zorlamam, yetişkin, ateş püskürten bir ejderhayı yenmem ve sonra beyni geri gelene kadar onu becermem mi gerekiyor?"

Amy dudağını ısırır. "Bunun kolay bir cevap olduğunu söylemedim."

Hadi canım. "Şey... bu bana düşünecek çok şey verdi. Teşekkürler, Amy."

"Sadece... sağ salim geri dön, tamam mı? Eğer Teva ile bağlantı kuramazsan, endişelenme. Tüm dişilerin kaybolduğunu düşünmeye başladım. Hiç kimse biriyle bağlantı kuramadı." Gülümsemesi hüzünlü.

Evet ama Teva onun adını biliyor, o da beni biliyor ve bunu unutamam. Ama bir ejderhayla teke tek dövüşte hiç şansım olmadığını da biliyorum. Bu yüzden başımı salladım, Amy'ye tekrar teşekkür ettim ve dışarı çıktım.

GABE

Teva meselesi beni yeterince rahatsız etmiyorsa, bir de Charlie için endişelenmem gerekiyor.

Onu ziyaret etmek için koridora çıkıyorum. Gitmemden hoşlanmayacaktır ama kalabilir miyim bilmiyorum. Yine de onu geride bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyor. Charlie tüm bu olaylar başladığından beri, ilk ejderha gökyüzünde belirdiğinden beri benimle birlikte. Önceleri komşuyduk, aynı apartmanda yaşıyorduk ve orada burada birbirimizin yanından geçiyorduk ama kaos insanı çabucak arkadaş yapar. İşler çirkinleştğinde şehirden kaçmak için kullandığımız Charlie'nin arabası ve bizi hayatta tutan Charlie'nin silahlarıydı. Şimdi, yıllar sonra, After'ın bize fırlattığı tüm saçmalıklarla yaşamayı başardık, ama Charlie artık gelişmiyor.

Üzgün ve bu beni endişelendiriyor çünkü gözlerimin önünde yaşlanıyor gibi görünüyor. Onu kaleye götürmenin onun için en iyisi olacağını düşündüm. Seksenine merdiven dayadı ve artık yapabileceği pek bir şey yok. Eklemleri ağrıyor ve adımları yavaşlıyor. Son zamanlarda yataktan kalkmakta zorlanıyor. Acıdığı için değil, sadece istemediği için... ve bu beni en çok endişelendiren şey.

Charlie'nin kapısını çaldım ve Katrina başını kaldırdı. Elinde bir kitap vardı - bir aşk romanı - ve içerisi bunaltıcı olmasına rağmen yatağında battaniyenin altında kıvrılmış olan Charlie'ye yüksek sesle okuyordu. Buradan bakıldığında, birkaç tutam beyaz saç ve çelimsiz bir vücuttan başka bir şey değil ve bu beni korkutuyor.

Charlie'yi kaybedemem. O benim için bir baba gibi.

Ben de gülümseyip hiçbir sorun yokmuş gibi davrandım. "Bir dakikan var mı, Charlie?"

"Senin için tüm dakikalarım var," diyor Charlie ve gülümsüyor ama sesi yorgun geliyor.

"Mutfaktan bizim için bir şeyler atıştıracağım," diyor Katrina, kitabı yere bırakarak. "Sonra bir sonraki bölümü ele alacağız. İleriye bir göz attım ve sanırım birinin şansı yaver gidecek." Charlie'ye şakacı bir şekilde göz kırptıyor ve sonra ayağa fırlıyor.

Ona sırtıyorum. Katrina iyi bir çocuk. Shreveport Kalesi'ne getirdiğim yaşlı adamların üçüyle de ilgilenmeyi seviyor ama Charlie onun favorisi. Yataktan kalkmak istemezse, ona kitap okuyor. Nedense ikisi de aşk romanlarını seviyor... hatta müstehcen kısımları bile, ki bu bana biraz garip geliyor. Seksen yaşında biriyle on altı yaşında birinin *Grinin Elli Tonu*'nu okuması gibisi yok ama onları mutlu ediyorsa benim için sorun yok.

Katrina'nın boşalttığı koltuğa oturup kitabı inceliyorum. "*Kiltli Bir Lordu Sevmek*, ha?" Charlie'ye bakıyorum. "İskoç savaşçı tipinden çok Viking hayranı olduğunu düşünmüştüm."

Charlie, "İçinde çok iyi bir tarih var," diyor.

"Eminim. Bugün neden yataktasın?" Nabzını kontrol etmek, ateşini ölçmek ve bir ebeveyn gibi üzerine titremek istiyorum ama o tüm bu saçmalıklardan nefret ediyor, ben de kitabı elime alıp yaşıyor olabileceği semptomlara göz atmaya çalışıyorum.

Charlie sadece iç çeker. Gözlerini kapatır. "Yorulдум."

"Bundan hoşlanmadım, dostum. Beni endişelendiriyorsun." Elini tutmak istiyorum ama bundan hoşlanmayacağını biliyorum. "Ayağa kalkmalısın. Hareket et."

"Katrina dün spor salonunda bir fare gördüğünü söyledi. Kimin farelerle arası iyi olurdu biliyor musun?" Sesi hüzünlü bir hal alıyor. "Albay Mustard. Onları yakalamakta ve sanki bir ödül alacakmış gibi ayağıma getirmekte her zaman harikaydı." Kıkırdıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi fare avcısı."

Albay Mustard. Dün, Charlie Bayan Scarlet'ten bahsetti. Bir gün önce Profesör Plum'dı. Ve Bayan Peacock.

Kediler.

Tabii ki. Charlie o lanet kedileri çok severdi. Otoparkın derinliklerinde yaşarlarken kediler bir sorun teşkil etmemişti. Onlara kedi beslemenin bir israf olduğunu söyleyecek kimse yoktu, bu yüzden bir şekilde o lanet şeylerden altı tane edinmişlerdi çünkü Charlie her zaman sokak hayvanlarını beslerdi. Biz dışlanmışlar arasında en çok o kedileri severdi ve Shreveport Kalesi'ne geldiklerinde dördünü geride bırakmak kalbini kırmıştı. Bayan White ve Bay Green'i yakalayabilmişlerdi ama geri kalanlar çok ürkek ve yarı yabaniydi. Geri dönmek için zaman yoktu.

Belki de biraz zaman ayırmam gerekiyordu.

Öne doğru eğilip Charlie'nin omzuna dokunuyorum. "Kedileri özlediğini biliyorum."

"Ben sadece... onları besleyecek kimse yok. Ya yeterince fare ya da kuş bulamazlarsa?" Charlie'nin gözleri sulanır. "Bizi özleyecekler. Ailelerinin nereye gittiğini merak edecekler."

Ona onların sadece kedi olduğunu ve muhtemelen onsuz da iyi idare ettiklerini söylemiyorum. Sonuçta benim de Scooter'ım var, değil mi? Charlie'ye evcil hayvanlarını özlediği için kızamam. Getirdiğimiz iki kedi de güzelce yerleşti. Çocuklar onları görmeyi seviyor ve artık, fareler ve kuşlarla yetiniyor gibi görünüyorlar. Kale muhtemelen birkaç taneyi daha kaldırabilir ve eğer kaldıramazlarsa, gidip daha fazla kedi maması almam gerekecek.

"Ava çıkmam gerek," diyorum Charlie'ye, ince omzunu sıkarak. "Belki eski kazı alanına uğrar ve hâlâ etrafta dolaşan birileri var mı diye bakarım. Eğer varsa, onları eve, sana getiririm."

Charlie elimi tutuyor ve göğsüne bastırıyor. Elleri sıcak, kösele gibi ve çok ince. "Ailemizi tekrar bir araya getirmeliyiz."

Başımı sallıyorum. Fazla bir şeyiniz olmadığında, sahip olduğunuz az şeyden vazgeçmek acı

verir. "Onları geri getireceğim. Söz veriyorum."

* * *

Temel ihtiyaçlarımı bir çantaya koyuyorum, silahlarımı kontrol ediyorum, bıçaklarımı bileyliyorum ve sabah dışarı çıkmaya hazırlanıyorum. Scooter kulaklarını dikmiş ve kuyruğunu sallayarak çalışmamı izliyor. Karyolamın kenarına oturup köpeğe bakıyorum. O iyi bir çocuk ve ejderhalar onu korkutmuyor ama Teva'nın beni takip edeceğini biliyorum. Eğer ne yapacağı belli olmuyorsa, belki de onu burada, kalenin güvenliğinde bırakmak daha iyi olur.

Bana bir şey olursa diye.

Köpeği yakınima çekerek tüylerini karıştırıyorum ve çenemi yalamasına katlanarak ona sarılıyorum. Sadece bir hafta için bile olsa onu özleyeceğim. Scooter'ın yanımda olması bana kendimi insan gibi hissettiriyor. Bana eskiden kim olduğumuzu hatırlatıyor. Bir zamanlar medeniydik, evcil hayvanlarla güzel evlerde yaşıyorduk ve yemek sadece bir tuşa basmak ya da bir telefon uzağımızdaydı. Şimdi ise kalelerde tıkış tıkış yaşıyoruz, yiyecek bulmaya çalışıyoruz ve insanlar evcil hayvanlarını yiyor.

Scooter'a zarar vermektense açlıktan ölmeyi tercih ederim. Tıpkı Charlie'nin kedileri olmadan bir bütün olamayacağı gibi.

Sabah toparlanıp Scooter'ın tasmağını taktıktan sonra Benny'nin odasına gidip kapıyı çalıyorum. O ve Katrina aynı odayı paylaşıyorlar ama yatakları ayrı ve Benny bana Katrina'nın hiçbir şey yapmaya hazır olmadığını ve onu zorlamayacağını itiraf etti. Mantıklı çocuk. Kapıyı bir tişört ve boxer ile açıyor ve bana bakarken uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyor.

"Hey adamım. Bir sorun mu var?" Benny anında alarma geçer ve yaşından çok daha büyük görünür. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "Erkenden yola çıkıyorum ve birkaç günlüğüne gideceğim. Scooter'a benim için göz kulak olur musun diye soracaktım."

"Onu yanında götürmüyor musun?" Şaşırılmış görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece onun benim ejderha sorunlarımla ilgilenmesini istemiyorum. İkimiz de onun giderek daha kararlı hale geldiğini biliyoruz."

Benny yüzünü buruşturuyor ve uzattığım elimden tasmayı alıyor. "Emin olabilirsin, dostum. Ona iyi bakacağım."

"Yağmur yağıyorsa onu içeri aldığınızdan emin olun," diyorum aptal, sevecen köpeğime bakarak. Helikopter ebeveyn gibi telaşlandığının farkındayım ama Scooter'ı ilk kez geride bırakmak zorunda kalıyorum. Çocuğumu geride bırakmak gibi bir his. Sertçe yutkunup Scooter'ın kulaklarını okşuyorum. "Yıldırımın kötü bir şey olduğunu anlayacak kadar zeki değil. Ejderhalardan da korkmuyor, o yüzden çanlar çaldığında yanınızda olduğundan emin olun. Günde en az bir kez getir götür oynamaya çalışın. Buna bayılır."

"Anladım."

"Aşçı sabahları ona artıklardan biraz lapa yapıyor, ama geceleri ona depodaki yiyeceklerden biraz vermek isteyeceksiniz. Sadece bir fincan ve üzerinde küf olanları seç. İyi şeyleri insanlar için saklayın, ne olur ne olmaz."

Benny yüzünü buruşturdu. "Ew, gerçekten mi?"

Çocuk After'ın ilk günlerini hatırlayamayacak kadar küçük sanırım ya da kız kardeşi Andi ona o kadar iyi baktı ki hiç aç kalmadı. Charlie ve ben birçok kez bir kutu köpek mamasını paylaştık ve ne yediğimizi çok fazla düşünmemeye çalıştık. Tek söylediğim "Scooter biraz küfe aldırılmaz," oldu.

Diğer elini uzatıyor ve ben de kendi elimle sıkıyorum, sonra Scooter'a sevgiyle veda etmek için

 meliyorum. Onun aptal yüzünü o kadar uzun süre ok uyorum ki neredeyse fikrimi deği tirecektim ama sonra kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum. "Bir hafta içinde döneceğim."

"Burada olacağız," diye şaka yapıyor Benny.

TEVA

Tanıdık bir koku esintiye karışıyor.

Gidiyor. İnsan. Çok güzel kokan insan. Merakla rüzgârın estiği yöne doğru uçuyorum ve ufukta, araziye boydan boya geçen uzun insan yollarından birinde ilerleyen koyu beneğini gördüğümde, onu uzaktan izlemek için yerleşiyorum.

İnsan erkek bu kez yalnız, ki bu da ilginç. Hayvanı yanında değil. Sonunda bozuldu ve onu yedi mi? Nedense bu beni üzüyor.

Onu yemelisin, diyor karnımdaki ateş. *Lezzetli olur.*

Onu yemek istemiyorum. İlginç biri. Belki bir arkadaş olabilir.

Arkadaşa ihtiyacın yok. Muhtemelen bu k o r k u n ç kokulu yerde tıkılıp kalmanın sebebi o.

Oh. Bu yerden nefret *ediyorum*. Kokusundan, havanın kanatlarıma verdiği histen ve her şeyin - her şeyin- başımı ağrıtmamasından nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum ve eve gitmek istiyorum.

Onu öldürün ve belki eve gidebiliriz, diyor ateşlerim.

Belki de öyledir. Ama henüz saldırmıyorum. Çömelip izliyorum, kuyruğum titriyor.

ama gözlerimi açtığımda bina bir bütündü.

Öyle bile olsa, bu beni geriyor. Tekrar uyumak yerine eşyalarımı toplayıp yola çıkıyorum. Ne kadar çabuk güvenli bir yere varırsam -gerçekten güvenli- o kadar iyi olacak.

Eski uğrak yerime varmadan önce birkaç saatlik bir yolculuk yapıyorum. Teva uzakta, düşünceleri zihnimin arkasında hafif bir duman izi gibi. Sanırım avlanıyor. Onun düşüncelerini şimdi kalenin içinden daha net hissedebiliyor olmam garip. Sanki garip bir düzeyde birbirimize bağlıymışız gibi ve nedense zaman geçtikçe onun için daha az endişeleniyorum.

O bir sorun, ama beni öldürmek istediğini sanmıyorum. Kaledeki diğer herkesi öldürmek istiyor, elbette. Ama beni? Hayır. Benimle ilgili onu büyüleyen bir şey var, deliliğe kapılmış olsa bile içindeki kadına ulaşan bir şey. Onu bana çeken şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama olan bu.

Tanıdık bir sokağa doğru ilerliyorum ve sonra onu görüyorum - yaklaşık son iki yıldır evim olan otopark. Andi ve Liam'la tanışıp New Fort'un veba dolu koridorlarına girene kadar, Charlie, Lester ve Major, altı kedi ve Scooter'la birlikte eski bir alışveriş merkezinin otoparkının en alt katında yaşıyordum. Evler arasında boktan bir yerdi ama After'da amacına hizmet ediyordu. Bizi en kötü hava koşullarından, alçaktan uçan ejderhalardan ve onların ateşinden koruyordu ve klimanın olmadığı yaz sıcaklığında yeterince serindi.

Şimdiki gibi. Terliyorum ve gölgeye girmeye fazlasıyla hazırım ama aptal değilim. Birisi evimize taşınmış ve burayı ele geçirmiş olabilir ve önce etrafı kontrol etmem gerekiyor. Bubi tuzakları ya da uyarı işaretleri, ipe asılmış teneke kutular, ziller, takıldığında ses çıkaracak ve davetsiz bir misafir olduğunu haber verecek herhangi bir şey aramak için etrafı dolaşıyorum. Bir şey görmediğimde, silahım elimde içeri giriyorum.

Her şey sessiz.

Ayak seslerim betonda yankılanıyor ve her şey ölüm sessizliğinde. Teva'nın düşünceleri bile sessizleşti. Terk edilmiş gibi, ki bu iyi bir şey ama yine de görmek sarsıcı. İki yıl boyunca burası evimdi. Dört lastiği patlamış ve her yerinde grafitiler olan Porsche'nin yanından geçiyorum, her zaman Öncekiler'de istediğimiz araba diye şaka yaptığımız arabanın. Kamp çadırı kurmadan önce burada geçirdiğimiz ilk birkaç gece içinde uyuduğumuz minibüsün yanından geçiyorum. Sonra ateş yakmak için kullandığımız büyük metal varili ve sanki vahşi doğada rahat bir akşam geçiriyormuşuz gibi etrafına kurulan çadırları görüyorum.

Home.

Yüksek sesli, öfkeli bir miyavlama otoparkta yankılanıyor ve koyu renk maskeli beyaz bir kedi beni selamlamak için bir arabanın altından tırısra çıkıyor. Hemen bacaklarımın etrafına dolanıyor, mırıldanıyor ve miyavlıyor, ben de onu sevmek için çömeliyorum. "Merhaba, Profesör Plum," diye mırıldanıyorum. "Charlie sizi gördüğüne çok sevinecek."

Kedi sadece yüzünü elime sürüyor. Zayıf ve kirli ve pireleri kaşımak için duraksıyor. Suçluluk duygusu içimi parçalıyor. Charlie haklıydı, kedilerin bize ihtiyacı var. Sadece artık kendilerine nasıl bakacaklarını bilemeyecek kadar evcilleşmişler. Ben Plum'ı severken, turuncu ve beyaz zarif bir tüy parçası olan Miss Scarlet ona katılmak için dışarı çıkıyor ve o da benzer şekilde kötü durumda.

Kedilerin yanına oturdum ve bir kutu mama çıkardım. Ton balığı ve özel bir durum için saklıyordum. Bir sonraki doğum günüm olacaktı ama bu ikisinin buna daha çok ihtiyacı var gibi görünüyor. Manuel konserve açacağını çalıştırıyorum ve her iki kedi de hemen miyavlamaya başlıyor ve bir üçüncüsü de yemek için gölgelerden dışarı çıkıyor. Bu Bayan Peacock olmalı.

Charlie'nin favorisi Albay Hardal hariç tüm çete burada. Onu bulacağım. Henüz erken. Ton balığı konservesini açıp betonun üzerine boşaltıyorum ve başımla biraz yayıyorum. Üçü de sanki

haftalardır bir şey yememişler gibi yiyorlar ve bu da suçluluk duygumu artırıyor. Küçük kemikli yavrularını okşuyorum.

ve zihinsel olarak yakınlardaki mağazaların listesini gözden geçiriyorum. Tüm bu bölgeyi araştırdım ve iyi biliyorum. Hangi dükkânlarda hâlâ mal olduğunu ve hangilerinin temizlendiğini biliyorum. Sanırım buradan ayrılmadan önce birkaç şeye ihtiyacım olacak. Kedi taşıyıcıları listenin en başında yer alıyor çünkü dört uyuz kediyi kilometrelerce otoyol boyunca kucağımda taşımaya çalışmamın imkanı yok. Eğer bulunabilecek bir şey varsa evcil hayvan maması. Pire tasmaları. Kedileri taşımak için bir açık kasa ya da ona benzer bir şeye ihtiyacım olacak ve arkamda bir açık kasa sürükleyeceğim için gürültülü, sesli ve yavaş olacak. Ejderhalar da dahil olmak üzere çevredeki herkes için hedef olacağım.

-Bu yüzden kalenin ihtiyaç duyabileceği diğer şeyleri de yükleyebilirim.

Tamponlar gibi. İlaç gibi.

Bayan Peacock'ı yemek yerken sevdim. "Yapacak çok şey var ve bunu yapacak sadece bir kişi. Hayatımın hikayesi." Ama umurumda değil. Hiçbir şey yapmamaktansa bir amacım olmasını ve faydalı olmayı tercih ederim.

Teva'nın hayvanları sevip
sevmediğini merak ediyorum...

Sonra da neden umursadığımı
merak ediyorum.

Henüz günün erken saatleri, bu yüzden birilerinin gelip geçme ihtimaline karşı eşyalarımı sakladığım bir yere koyuyorum ve sonra da çöp toplamaya çıkıyorum. "Ev "in doğusundaki binaların çoğu ya benim tarafımdan ya da artık var olmayan Adalet Kalesi'ndeki leş yiyiciler tarafından temizlendi. Bunun yerine batıya yöneliyorum ve tam da ihtiyacım olan şeye sahip olabilecek umut verici bir zincir mağaza görmem birkaç saatimi alıyor. Ancak on dakika sonra, çizim tahtasına geri döndüm - tamamen temizlenmişti. Neyse ki çok uzakta olmayan bir alışveriş merkezi var ve evcil hayvan malzemeleri vaat eden kuş yuvası kaplı bir tabela görüyorum. Mekânın pencereleri pislikle kaplı olduğu için içeriyi görmek imkânsız ve cam kapı kilitli. Bir taş atıp kilidi açıyorum ve içeri giriyorum.

Bir koku dalgası beni çarptı. Öğürerek hemen sendeleyerek dükkândan çıkıyorum. Kendime gelmem biraz zaman alıyor ve tekrar içeri girmeye çalıştığımda, bu sefer kokuya daha hazırlıklıyım. Loş ışıklı dükkana giriyorum, tek ışık arkamdaki açık kapıdan sızıyor ve yeşilimsi siyah balık tanklarına bakıyorum. İğrenç kokuyorlar ve sanırım balıklar o zamanlar tahliye edilecek şeyler listesinde üst sıralarda yer almıyordu. Bir elimi burnumun üzerine kapatarak koridorlarda ilerliyorum ve işe yarar bir şeyler arıyorum. Dükkân bir şekilde yağmalanmış, çünkü bulunabilecek fazla yiyecek yok. Tahminimce çalışanlar Yarık ilk ortaya çıktığında çalabildiklerini çalmış, sonra da dükkânı kilitleyip gitmişler. Arka tarafta tozlu bir kutu kedi maması bulmayı başarıyorum ve onu da taşıyıcılar, tasmalar ve battaniyelerle dolu alışveriş sepetime ekliyorum. Scooter için de birkaç gıcırtilı oyuncak atıyorum, çünkü onları çok sevecek. Sonra çıkışa yönelmeden önce mağazayı son bir kez gözden geçiriyorum.

Dışarıdan gürültülü bir gümbürtü ve bir hava sesi geliyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Bir sonraki anda, Teva'nın düşünceleri zihnimde patlıyor. Sıcak ve yoğunlar ve o kadar yakın hissediyorum ki yüzüme bir tokat gibi iniyor.

Kısa bir süre sendeledim, sonra toparlandım. Ejderha yakınlarda. Tamam. Beni takip ettiğinden şüphelenmişim, o yüzden bu büyük bir sürpriz değil. Yine de... Arabayı park edip açık bıraktığım

dükkân kapısına doğru yavaşça ilerliyorum. Dışarıda bir yerde, ejderha yaklaşıyor. Düşünceleri havada kaynamaya devam ediyor, merakı kaotik öfke ve nefretle savaşıyor. Buradaki kokuyla ilgili bir şey var - nefret ediyor. Duyularını alt üst ediyor.

Arabamı park edip silahımı çıkararak sessizce ön kapıya yaklaşıırken bile kendi kendime "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldanıyorum. Sadece ejderhanın ne kadar yakında olduğunu görmek istiyorum, ama dışarı baktığımda

devasa, dönen altın ve siyah bir göze bakıyor.

Bir haykırıyla geriye doğru sendeledim ve kırımın üstüne düştüm.

Bağırdığım anda Teva'nın paniğini hissedebiliyorum ve sonra düşünceleri meraktan öfkeye dönüşüyor. Lav gibi taşıp akıl sağlığımı tehdit ediyorlar ve bir elimi alnıma bastırıp konsantre olmaya çalışıyorum. Onu korkuttum, ürkek bir ejderhayı daha da kötüleştirdim.

"Bu benim hatam," diyorum yüksek sesle ve hemen ardından kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanki beni duyabilirmiş gibi. Ama ejderhanın kabaran düşünceleri sustu.

Bunu duymuş.

Büyülenmiş bir şekilde ayağa kalktım. Yavaşça ilerleyip tekrar kapıya doğru yöneldim. Düşüncelerimi sakın tutuyorum -belki o da benimkileri duyabilir diye- ve dışarıya bakıyorum. Yakından daha da kırmızı, pulları parlak bir kızıl. Rast ve Liam'ı ejderha formlarında görmüştüm, ikisi de güçlü ve korkunçtu. Teva da aynı şekilde, ama boynunda ve çenesinde ince bir zarafet var, vücudu altın ejderhaların kalın gücünden daha kıvrak.

Başı kapıya yakın değil. Sanki saldırmaya hazırmış gibi geri çekildi ve bir şekilde bu daha da kötü.

Beni tekrar gördüğü anda elimi havaya kaldırıyorum. O kadar yakınız ki, en ufak bir alev bile çıkarırsa, ben gidiciyim. Burada kalıp en iyisini umabilirim... ya da bir şeyler deneyebilirim. Kendimi toparlıyorum ve sesimi sakın tutarak yüksek sesle konuşuyorum. "Merhaba, Teva."

Ejderhanın gözleri altın rengine bürünüyor ve düşüncelerimin içinden saf bir zevk fişkırıyor. Çabucak kayboluyor ama ben kaçırmadım.

"Adını biliyor musun, Teva?" Sesimi yumuşak ve hoş tutuyorum ve adını tekrar tekrar kullandığımdan emin oluyorum. "Sanırım biliyorsun, Teva. Sanırım bir arkadaş istiyorsun ve beni öldürmek istemiyorsun, değil mi Teva?"

Bir ejderhayla konuşuyor olmak garip bir his - onların bir hamlede yüzlerce insanı öldürdüğünü gördüm. Ama düşüncelerimizin birbirine bağlı olması işleri değiştiriyor. Liam ve Rast'ı tanımak ve onların sadece acımasız canavarlar değil, deliliğin altındaki insanlar olduğunu bilmek de bir fark yaratıyor. Bir ejderhaya bakıp onu sadece ateş püskürten ve insan yiyen büyük bir gök köpekbalığı olarak düşünemem.

Yani, hala öyle, ama Teva derinlerde bir yerde bir insan. Onun bir adı var. Benny ya da Katrina gibi bir çocuk olabilir. Ve bu beni yumuşatıyor. Ona bir şekilde yardım etmek istiyorum. O, orada cevaplar arayan bir insan. Nasıl olduğunu bilirim.

"Teva," diyorum tekrar, sesimi olabildiğince hoş çıkararak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Düşünceleri sakinleşiyor. Sesimin düzgün tonu karşısında büyülenmişti.

Tekrar konuşuyorum. "Ben sadece bu dükkânı ziyaret ediyorum. Gitmek istiyorum ve-"

Ejderhanın düşünceleri bir anda değişiyor. Değiştiklerini hissedebiliyorum ve kırık kapıyı yakan ve yüzümü kabartan bir ısı duvarı gönderen cızırtılı bir ateş kırbacı çıkardığında bile geriye doğru sendeliyorum.

Pekâlâ, o taraftan değil. Mal arabamı alıyorum, yavaşça kapıdan geri çekiliyorum ve bekliyorum.

Birkaç dakika bekledikten sonra ejderhanın düşünceleri tekrar alevleniyor ve havalanıyor. İlk başta binanın arkasına geçip beni pusuya düşürmeye çalışacağını düşünüyorum ama sanki burada olduğumu unutmuş gibi uçup gidiyor.

Garip.

Birkaç dakika sonra, mal sepetimin yanında çömelmiş dönüp dönmeyeceğini beklerken farkına varıyorum. Beni *koklayamadığı* için *gitti*. İnsanların geçmişte ejderhaları kandırmak için

kullandıkları koku hilelerini düşünüyorum. Tabii ya. Mantıklı geliyor. Tüm o iğrenç balık tanklarının sıralandığı arka duvara bakıyorum. Bu koku her şeyi kaplıyor olmalı... ve cehennemi. Onun dikkatini dağıtmak için üzerime bu pisliği dökmek zorunda kalmayacağıma eminim.

Düşündükçe inliyorum.

O lanet kokuyu kıyafetlerimden asla çıkaramayacağım.

Saatler sonra bile kokusunu alabiliyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Kıyafetlerimi bir akarsuda duruladıktan ve çok takdir edilen bir kumaş tazeleyici ile spreyledikten sonra bile, o kirli, iğrenç balık çamuru hala gözeneklerimdeymiş gibi hissediyorum.

Yine de kediler aldırıyor gibi görünüyor. Döndüğümde heyecanla beni karşılamaya geliyorlar, mırlıyorlar ve daha fazla yiyecek umuduyla bacaklarıma sarılıyorlar. Yumuşak başlıyım, çünkü bu şey bende işe yarıyor. Üç kedi için üç kutu açıyorum ve dördüncüsü için gölgeleri izliyorum ama Albay Hardal'dan iz yok. Kedilerin en irisi o, devetüyü renkli bir Maine Coon, ama her zaman ürkek olmuştur. Daha önce kuyruğunun arabalardan birinin altında kaybolduğunu gördüğümü sandım ama yemek için dışarı çıkmıyor.

"Birkaç gün bekleyeceğiz," diyorum kediler yemek yerken. Betona uzanıyorum, fiçıda yakıtığım ateşin çıtırtısını dinliyorum ve Teva'yı düşünüyorum.

Teva, Teva, Teva.

Ona yardım
etmeliyim.

Ejderhayı düşünmeden duramıyorum. Düşünceleri gittikçe daha netleşiyor ve keşke Benny burada olsaydı da ona da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini ya da sadece benim mi onun düşüncelerini bu şekilde algıladığımı sorabilseydim. Tamamen vahşi olduğuna hiç şüphe yok. Düşünceleri rüzgar gibi kontrolsüzce bir ileri bir geri gidip geliyor... ve yine de orada gerçek bir netlik anı vardı.

Adını biliyordu. Ve tam da şüphelendiğim gibi, beni tanıdı.

Amy ve Rast'ı ve Amy onunla bağlantı kurana kadar ejderhanın nasıl tamamen kaybolduğunu düşünüyorum. Liam'ı ve onun form değiştirene kadar nasıl son derece normal - gerçekten iyi bir adam - görüldüğünü ve Andi onu yakalayıp gerçeğe dönmeye zorlayana kadar nasıl delirdiğini düşünüyorum.

Bunu nasıl yaptıklarını ben de biliyorum. Kızlar ejderhayla "çiftleşiyor" -bu konuda çok fazla düşünmek istemiyorum- ve bu eylem sayesinde bir tür bağ oluşuyor. Ejderha büyüklüğünde bir şeyin minyon Amy'nin içine sığması mümkün olmadığından, ejderha-erkeğin onu kendine almadan önce form değiştirdiğini varsayıyorum, ki bu mantıklı olurdu.

Onunla konuştuğum bir anımız oldu. Sesimi duydu ve sakinleşti. Beni dinledi. Çok uzun sürmedi ama oradaydı. Bu yüzden Teva ile bir bağ kurmalıyım. Ona yardım edebilirim. Eğer o da Rast ve Liam gibi biriye, kaybolmuştur ve yardıma ihtiyacı vardır. Denemek zorunda hissediyorum. Benden etkileniyor, değil mi? Onu uçurumdan çıkarıp dünyaya döndüren ben olmalıyım. Onu çekici bulmuyorum.

-O lanet olası bir ejderha ama yine de kendimi sorumlu hissediyorum.

Yine de... Amy'nin dişi ejderhalar hakkında söylediği korkunç şeyleri düşünüyorum. Güç kullanmayı seviyorlar.

Bir erkek tarafından meydan okunmak isterler ve erkek onu fethettiğinde, onun eşi olabilecek kadar vahşi olduğunu kanıtlamış olur.

Belli ki bu Teva'da işe yaramayacak. Ben bir insanım, o ise koca kıçlı bir ejderha. Yine de, sırf onu zihnine geri sokmaya çalışmak için ona tecavüz etmeye hevesli değilim. Ben o tür bir insan değilim.

Ama Amy saldırganlığı sevdiklerini söylüyor. Yani sert istiyorsa tecavüz mü oluyor?

Elimi yüzüme sürüyorum ve inliyorum. Peki bir dişiye karşı nasıl agresif olabilirim ve onu travmatize etmem? Onunla çiftleşebilmek için bir ejderhayı nasıl "fethedebilirim"? Bir yabancıyla

sikişmeyi nasıl kabul edebilirim? Bir kadını beyni hizaya gelene kadar nasıl sikeceğim?

Bu çok boktan.

Ama... bu beni başa döndürüyor. Bir adam kurşun ya da ateşle yaralanamayan bir ejderhayı nasıl yenebilir?

Ve eğer o kadar ileri gidersem... sonra ne olacak? Ona yardım ettiğimi umarak kendimi Teva'ya mı zorlayacağım? Onda

"çiftleşmek" için dönüşmesi gerekiyor. Onu "fethedebilsem" bile, insan formuna geçmesi gerekecek ve isteksiz olup olmadığını anlamak daha kolay olacak.

En ufak bir endişe kokusu alırsam, ruhumla birlikte aletim de büzüşür.

Alternatifi uzaklaşmak. Ejderhanın beni takip ettiğini unutmak. Kokumu sürekli gizlemek.

Onun bir adı olduğunu hatırlamıyormuşum gibi davranıyorum... ve her şeye rağmen hatırlıyor.

Orada kapana kısılmış bir kadın olmadığını.

Kahretsin, bu çok karmaşık. Otoparkın tavanına bakıyorum, cevapların daha kolay olmasını.... ve farklı bir insan olmayı diliyorum. Öyle olsaydım belki de tüm bunlardan uzaklaşabilirdim. Teva'nın Shreveport Kalesi'ndeki herkes kadar gerçek olması ve hayatıma mal olsa bile yardıma ihtiyacı olması benim için önemli olmazdı.

Ama ben ben olduğum için, bir ejderhayı tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Çocukken Fare Kapanı adında bir masa oyunum vardı. Tahta üzerine yerleştirmeniz gereken bir sürü karmaşık plastik parça vardı ve bunların hepsi bir fareyi yakalamak için bu inanılmaz karmaşık sistemi inşa etmenin bir parçasıydı. Ağlar, makaralar vardı ve... Teva tuzağım için ilham kaynağım buydu.

Ben ona Kadın Katili diyorum.

Ama umarım bu onu öldürmez. Belki sadece onu mantıklı yapar. Ve Lady Reasoner aynı tınıya sahip değil.

Bu fikri kafamda tasarlamam iki günümü aldı ve iki gün daha eski malzemeleri gözden geçirerek ve bu işi yapmak için ihtiyacım olan şeyleri bulmak için yakınlardaki yerleri yağmalayarak geçti. Teva yakınlarda gizleniyor, düşünceleri dağınık ve vahşi, ama bana tekrar yaklaşmaya çalışmadı ve ben de onun adını tekrar kullanmayı denemedim. Sanki bir tür ihtiyatlı ateşkes üzerinde anlaşmış gibiyiz... Gerçi onun avlandığını ve dikkatinin dağıldığını bilmediğim sürece dışarı çıkmamamın da bir zararı yok.

Lady Killer'ı kurmak tam bir gün sürüyor ve çok fazla adım var. Otoparkın yanında, tuzak için mükemmel bir ilham kaynağı olan çıkmaz bir sokak var. Ejderha bedenini oraya sıkıştırabileceği kadar büyük ama kanatlarını uzatamayacağı kadar dar. Doğru noktaya geldiği anda üzerine düşecek ağlar ve mükemmel pozisyona geldiğinde boynuna dolanacak gevşek bir ilmik tuzağı kurdum. Belime dolanacak bir bungee kordonum ve diğer ucundaki ağırlığı kestiğimde beni havaya fırlatacak bir makara sistemim var ve bu şekilde "ısıрма menzili" dediğim yerden çıkabileceğim. Sıkışıp ağlarla kaplandığında, onunla konuşmanın dönüşmesine yardımcı olacağını umuyorum. Gerekirse adını binlerce kez bağıracağım.

Ve sonra... Siktir, bilmiyorum. Kulağıma göre oynarım diye düşündüm.

Plana devam etmeye karar vermeden önce üç kediyi de kafesliyorum. İsteyeceğim son şey

Profesör Plum'ın çıkmaz sokaktan geçip ejderhalara yem olması. Kafeslerde oldukları için acınası bir şekilde uluyorlar ama duymazdan geliyorum. Onlara "Bana sonra teşekkür edeceksiniz" diyorum ve umarım haklıyım. Eğer işler kötü gider ve Teva beni yerse, o kedilerin işi biter. Eğer ölürsem, onları kafeslerden kurtaracak kimse yok. Öyle olsa bile, bu riski göze alamam. Artık döndüğüme göre, dost canlısı üç kedi her zaman ayak altında olacak. Bu benim olduğu kadar onların da güvenliği için. Bungee kayışımı taktım, donanımı kontrol ettim.

bir kez daha ağlarıma takıp bekleyeceğim.

Teva'nın zihninin benimkine dokunmasını bekliyorum. O cılgın dalganın üzerime çökmesini ve

bana her zaman yakınımda olduğunu hatırlatmasını. Farklı noktalara gidiyorum, her zaman çıkmaz sokağa yakın, kokumu almaya çalışıyorum

Rüzgara kapılmış.

Onu eline aldığı anda ben de anlayabiliyorum.

Duyuları canlanıyor ve ben de onun öfkeli kısmı tarafından çabucak bastırılan o zevk ve anı dalgasını alıyorum. Sanki aklı başında olmak istiyor ama bir şey ona karşı koyuyor? Garip... ve önemli değil. "Eğer bu işe yararsa," diye mırıldanıyorum artan endişemle savaşmak için, "Sen ve ben ikimiz de öfkeden çok daha fazla duyguyla uğraşacağız. Kendini hazırlasan iyi olur bebeğim, çünkü sen ve ben en iyi arkadaş olmak üzereyiz."

Yine de ejderha yaklaşıyor. Gökyüzünde dönüp duruyor, varlığımla ilgili merakı başka düşünceler tarafından bastırılmış durumda. Uzaklaşmaya başladığını hissediyorum ve peşimden gelmediğini fark ediyorum. Burada olduğumu biliyor ama yine de gidiyor.

Siktir, bu planın bir parçası değil.

"TEVA," diye bağıyorum öğleden sonra gökyüzüne doğru. "Orada olduğunu biliyorum!"

Bu onun dikkatini çekiyor. Zihni tekrar bana doğru kayıyor ve ejderhanın uçuşunun ortasında yön değiştirerek bana doğru döndüğünü görebiliyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, sonra tekrar adını söylüyorum.

"TEVA. Ben buradayım!" Gökyüzünü delen kükremler kulakları parçalıyor.

Artık geri dönüş yok. Beni boğmakla tehdit eden yakıcı panikle savaşıyorum. Beynim bir ejderhadan kaçmam gerektiğini biliyor. Onlar yırtıcıdır. Bu beni av yapar. Ama koşamam - sadece makara sistemime bağlı değilim, aynı zamanda bu işe yarayacaksa koşamam. Yerimde duruyorum, bıçak hazır, ip yakınımda. Sokağın sonundayım ve beni yakalamak için buraya sıkıştığında ipi keseceğim.

Bu, ağlarımı kanatlarına dolanmak için aşağıya uçuracak ve karşı ağırlık olmadan havaya uçacağım ve umarım ısırma bölgesinden çıkacağım.

Tekrar tepemde uçuyor ve ben düşüncelerimi sokakla ve içinde durduğum yerle dolduruyorum. Düşüncelerimi sanki bir at arabasıymış gibi ona doğru itiyorum ve o kadar zorlanıyorum ki şakaklarım zonkluyor. İşe yarıyor mu ya da beni duyabiliyor mu hiçbir fikrim yok ama onu bu yönde cesaretlendirmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum.

Tepemde uçarken düşünceleri daha da güçleniyor. Duygularının kaotik fırtınası zihnimi dolduruyor, dikkatimi dağıtıyor, ama aynı zamanda merakın ileri geri parıltılarını da hissedebiliyorum. Ne yaptığımı bilmek istiyor. Güzel. Onu "aramaya" devam ediyorum ve mesajı alacağını umarak sokağın zihinsel görüntülerini gönderiyorum.

Başının üzerinde iki kez daha daire çiziyor ve sonra yavaşlıyor, kanatlarını uzatarak sokağın uzak ucuna, benim bulunduğum yerin karşısına iniyor.

Mükemmel, sanırım. Şimdi bana doğru gel. Elimdeki bıçağı sıkıyorum, hazırım.

Ejderha kanatlarını vücuduna yaklaştırıyor ve burun deliklerini nazikçe açarak başını havaya kaldırıyor. Korkutucu derecede yakın ve son derece büyük. Rast ve Liam'ın etrafında olduktan sonra ejderha görmeye alıştığımı sanıyordum ama devasa, öfkeli bir kırmızı ejderhanın üzerimde yarattığı etkiye hazırlıklı değildim. Çok büyük ve beynimin kertenkele kısmı kaçmam için çığlık atıyor, tehlikede olduğumu söylüyor.

Yine de çok güzel. Ölümcül, evet, ama uzun boynunun narin kavisini, formunun zarafetini takdir edebiliyorum. Ejderhalar arasında gördüğüm en güzel örnek.

Teva bana doğru bakıyor, gözleri altın ve siyah karışımı bir renkte dönüyor. Bir an için saf altın renginde parlıyorlar ve düşünceleri berraklaşıyor. Kim olduğumu bilmek istiyor.

Ama bir an sonra kayboluyor, siyahlık bakışlarına geri dönüyor ve sonra başını eğip sürünerek

ilerliyor. Beni takip ediyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve o bana doğru

Burun deliklerinden duman çıktığını görüyorum. Hay sikeyim. Bu büyük planımda ejderha alevini tamamen unutmuşum. Beni buradan kızartabilir ve aptal planım asla işe yaramaz.

Ama sanırım beni canlı istiyor. Umarım.

Şu anda ipi kesmeyi, kendimi tehlikeden uzaklaştırmayı düşünüyorum ama yeterince yakın değil. Eğer şimdi yaparsam, ağlar boşa düşecek. Daha yakın olmalı. Dokunacak kadar yakın, neredeyse.

Bu yüzden yerimde duruyorum ve düşüncelerimi sakın tutmaya çalışıyorum. Emredildi.

İpi kesebilmem için Teva'nın durması gereken yerde tebeşirle işaretlenmiş bir X işareti var. Sürünerek ilerlerken ona bakmamaya çalışıyorum. Dişlerinin parıltısını görebiliyorum, nefesinin sıcak kömür kokusunu alabiliyorum. Buna rağmen hâlâ tam olarak doğru noktada değil. Bir yanımda geri çekilmek istiyor ama içgüdüsel olarak bunun yanlış bir şey olacağını biliyorum. Meydan okunmasını istiyor. Geri çekilirsem ona meydan okuyamam.

Önümdeki yeri işaret ediyorum ve yetkili benmişim gibi davranıyorum. "Öne gel, Teva. Gel, tam burada dur."

Ejderha ilerlerken tıslıyor, sesi o kadar yüksek ki sokağın duvarlarında yankılanıyor. İçimdeki her şey kaçmam gerektiğini söylüyor. Güvenlik için çabalamam gerektiğini. Otuz adım ötede, sonra yirmi, sonra on.

Terliyorum. Zor.

Büyük pençeli ayaklardan biri X'in üzerine indiği an, daha fazla bekleyemiyorum. Bir haykırıyla ipi kesiyorum.

Kopuyor.

Ejderha geri çekiliyor, gözleri tamamen kararıyor ve burun deliklerinden daha fazla duman çıkarken dünya ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. Ağzını açıyor ve sıra sıra keskin beyaz dişleri ortaya çıkıyor-

Ve ağırlıkların geri tepmesi sonunda beni yakaladı. Ağırlıklar ejderhanın kanatlarının üzerine inerken bir çılgılık atarak havaya uçuyorum. Kement tuzağı sıkılaşıyor ve ben uçarken ejderhanın kafasının sarsıldığını, yakalandığını fark ediyorum.

İşe yarıyor! Fare kapanım çalıştı-

Duvara çarpıyorum, omzum sert betona çarpıyor. Bungee kordonu beni yukarı doğru savurmaya devam ederken yakıcı acıyla homurdanıyorum ve sonra havada zıplıyorum.

Ve tekrar zıpla.

Çatıya ulaşmak buraya kadarmış. Asıl hedefimle yer arasında sallanıyorum, ejderha aşağıda çırpınırken yavaşça sallanıyorum.

Öfkeyle dönüyor, boynu ileri geri çırpınırken ve ağzından alevler fişkirirken kanatları ağlara çarpıyor. Umutsuzca kurtulmaya çalışıyor ve ben onun paniğini hissedebiliyorum. Dehşetini.

Lanet olsun. İstedğim bu değildi. Onu kendi boynunu kıracak kadar korkutmak istemiyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum. "Buradayım, Teva," diye seslendim. "Sadece... bana bir dakika ver."

Aralarında çaresizce sallandığım duvarları düşünüyorum, sonra beni binalardan birine yeterince yaklaştıran kadar bacaklarımı hareket ettiriyorum. Üzerinden itiyorum, kendimi havaya fırlatıyorum ve aşağıda öfkeyle mücadele eden ejderhayı izlerken diğer tarafa sıçırıyorum.

Bunu yapmanın tek bir yolu var.

"Siktir," diyorum yüksek sesle, bir sonraki duvardan sıçrayıp kendimi ejderhaya doğru fırlatırken bile.

yapmak çok garip ve yanlış geliyor - ejderha olsa bile. Bu yüzden zihnimi başka bir yöne yönlendiriyorum, mastürbasyona. Yaşamak

kalede kendi ihtiyaçlarımla ilgilenmek için çok fazla mahremiyet olmadığı anlamına geliyor ve mastürbasyon yapmayalı günler oldu. Ben de bunu hissediyorum. Havaya ihtiyacım varmış gibi rahatlamaya ihtiyacım var ve bu yüzden sikimi çıkarıp okşamayı düşünmek zor değil. Düşüncelerimi olabildiğince sıcaklıkla dolduruyorum, elimi sabunla yağlayıp uzunluğumu aşağı yukarı okşadığımı hayal ediyorum.

Ejderha debelenmeyi bırakır ve sessizleşir.

Yapabileceğim en iğrenç şeyleri hayal ederek seks hakkında düşünmeye devam ediyorum. Jessica Rabbit'in kocaman memeli ve sik emici dudaklı ejderha versiyonuna dönüşeceğini. Sanki sikime ihtiyacı varmış gibi bana bakacak ve ben ona sikimi verdiğimde memnuniyetle mırıldanacak. Bunları düşünürken bile sikim kotumun içinde kıpırdanıyor ve ejderhanın boynuzlarını tutuşumu ayarlıyorum, dirseğimi birinin etrafına doluyorum ve diğer elimi boynundaki ip halkasını çekmek için serbest bırakıyorum. Elimden geldiğince sıkıyorum; pulları aşılmaz olduğu için canı yanmayacak ama daha da sıkmak için elimi ipe doladığımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Boynuna yaklaşıyorum ve aletimi boynuna bastırırken bile sesimi olabildiğince boğucu hale getiriyorum. "Hadi, Teva. Tango yapmak için iki kişi gerekir. Yenildiğini kabul et. Bu meydan okumayı ben kazandım."

Ejderhanın düşünceleri bir anda sıcaklık ve ihtiyaçla doldu. Özlem.

"Bu doğru," diyorum ona kararlılıkla. "Seni kazandım."

O şekil değiştirmeden ve ben yere yuvarlanmadan önce aldığım tek uyarı bu. Yumuşak bir kadın formunun üzerine iniyorum ve sonra bir kadınla yüz yüze bakıyorum.

Teva.

Vay anasını. Son derece güzel.

Neye benzemesini beklediğimden emin değildim. Rast ve Liam'ı gördüm, bu yüzden drakonilerin çoğunlukla insan olduğunu biliyorum, ama Liam'ın teni neredeyse insan olarak geçebilecek kadar soluk altın rengi. Rast'ın teni daha koyu altın renginde ve pul desenleri daha belirgin. Liam boynuzlarını kısa, dikenli saçlarında saklıyor ve Rast'ın sırtından aşağı dökülen kalın, karışık bir yelesi var. Her ikisinin de alt kollarının ve bacaklarının arkasında sivri uçlar vardır, ancak Liam bunu kıyafetleriyle gizler. Yine de, hem Rast hem de Liam erkek gibi görünüyor, bu yüzden bu görüntüleri bir kadına aktarmak, Teva'nın neye benzeyeceğini hayal etmek zordu.

Teva'yı en çılgın hayallerimde bile hayal edebileceğimi sanmıyorum.

Bana bakan kadının muhteşem kırmızı bir teni var. Parlak bir yakut kırmızısı değil ama bir şekilde sıcak ve davetkâr görünen kırmızısı bir altın rengi. Saçları da aynı tonda, gür ve zengin ve omuzlarından aşağıya doğru muhteşem, karışık bir çağlayan. Yüz hatları narin, neredeyse elf doğasında. Gözleri hafifçe eğik, kaşları kavisli, keskin elmacık kemikleri ve muhteşem gür, dolgun bir ağzı var. Bana bakıyor, dudakları ayırık ve sonra gözleri derin, derin altın rengi parlıyor.

Sıcak, aç ihtiyaç zihnimi dağlıyor.

Bundan hoşlanmayacağımdan mı endişeleniyordum? Ben lanet bir aptalım, çünkü o kusursuz. Ondan etkilenmemek için deli olmam gerekir. Benimkinin altına yayılmış vücuduna bakıyorum. Hafif pul deseni güzel teni boyunca zikzaklar çiziyor, göğüsleri küçük ve sıkı, vücudu zayıf, atletik ve neredeyse narin.

Bir elini kaldırıyor ve her parmak ucunda uzun, koyu renkli pençeler görüyorum.

Tehlikeli pençeler. Bu bana onun insan olmadığını hatırlatıyor.

Sorumluluğun bende olması gerektiğini. Ona hükmetmem gerekiyor. Yoksa onu tekrar kaybedebilirim.

Altındaki güzelliğe bakıyorum. Düşünceleri sakın, hafif ve hızlı nefes alıp veriyor. Kendine

yardım edemediği için ejderhaya dönüştüğü düşüncesi içimi parçalıyor. Ona sahip çıkmalıyım. Kaybolmasına izin veremem.

Bunun onun başına gelmesine izin vermeyeceğim. Teva benim. Hissettiğim kısır sahiplenme

Ürkütücü ama aynı zamanda *doğru* hissettiriyor.

Ejderha formundayken boynunda gevşek duran ip yere düşmüştü, bu yüzden saçlarından bir avuç tutup başını geriye itiyorum. Nefes alıp verışı artıyor, gözleri yoğun bir şekilde beni izliyor. İçinde korku yok, sadece heyecan var ve ben yaklaştıkça dişlerini bana geçiriyor.

Hem seksi hem de korkutucu. Sanırım yakın zamanda o güzel ağzı öpemeyeceğim.

Ama onu öpemezsem, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kalçalarını ayırıp bir okul çocuğu gibi içine giremem. Bu tecavüze çok yakın. Onun da bu işin içinde olması lazım.

Beni dikkatle izliyor ve düşünceleri hâlâ karmakarışık ama gözleri çok daha sakın bir altın renginde. Bu iyiye işaret. Onu ezmek için ağırlığımı dirseklerime verirken bile elimi saçlarında sıkıyorum. "Teva," diye mırıldanıyorum. "Orada mısın?"

Nefes nefese kalması durdu.

Güzel, koyu kırmızı dudakları ayrılıyor ve onları yalıyor. "T-Teva," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve tatlı. Lanet olsun, onu görmek beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Benimle konuşuyor olmasından memnuniyet duyarak ona yaklaşıyorum. "Teva," diye onaylıyorum ve burnumu hafifçe onunkine değdirerek neredeyse öpecekmiş gibi eğiliyorum. "Merhaba, Teva."

Burnumu yanağına sürttüğümde ve sonra kulağını hafifçe öptüğümde nefesi kesiliyor. Kulak memesini ısırdığımda beni çıldırtan seksi bir inilti çıkarıyor ve sikim taş gibi sertleşiyor. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Şu anda önemli olan tek şey Teva'nın bozuk zihnini düzeltmek. Bu yüzden kulağını bir kez daha ısııyorum ve bana karşı titrediğinde elimi dikkatlice kaldırıp omzuna koyuyorum, başparmağımla tenini okşuyorum. Pullu gibi görünse de teni yumuşak ve dokunulduğunda kavurucu derecede sıcak.

Teva sanki daha fazlasını istiyormuş gibi bana doğru yükseliyor.

Daha fazlasını mı istiyor? Tamam, ona daha fazlasını vereceğim. Göğsünü avuçluyorum, ona karşı sert olmam gerektiğini hatırlıyorum. Sorumlu. Baskın. Tamam demesini bekleyemem. Hâlâ benimle olduğundan emin olmak için sinyallerini izlemem gerekiyor. Meme ucunu okşadığımda sertleşiyor ve başparmağımla üzerinde gezdirdiğimde küçük, vahşi bir mırıltı çıkarıyor.

Ve lanet olsun, bu çok ateşli. O küçük mırıltı sesine bayılıyorum, altın sarısı gözlerindeki yumuşak bakışa bayılıyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum. İhtiyaçtan aç bir şekilde eğilip çenesini ısııyorum, elimi inanılmaz kalınlıktaki saçlarına sıkıştırıp onu kendime doğru tutarken bile küçük ısırıklar ve yalamalarla teniyle alay ediyorum.

"Sanırım sormadan alıyorum, tatlı Teva," diye mırıldanıyorum ona. Güzel göğsünü bir kez daha sıkıyorum ve sonra elimin daha aşağılarda dolaşmasına izin veriyorum. Elim karnından aşağı inerken onu itmesini bekliyorum ama o sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bacaklarını açıyor. Aceleci okşamalarıma çok tatlı bir şekilde teslim oluyor.

Aşağı doğru hızlı bir bakış beni inletiyor. Teva'nın amı tamamen çıplak, kıvrımları parlak, kızarmış bir kırmızı ve buradan bile ıslak olduklarını görebiliyorum. Çenesini tekrar ısııyorum, sonra elim aşağıya inip ona hafifçe dokunurken boynuna sıcak öpücükler konduruyorum.

Sırılsıklam olmuş.

Lanet olsun. Hoşuna gideceğini umuyordum ama bu kadar muhtaç olacağını hiç düşünmemiştim. Sikim kotuma sürtünüyor ve bir tıslama sesi duyuyorum. Sadece onun kaygan amına dokunmak bile boşalmam için yeterli olacaktı. Ama karşı koyamıyorum, bu yüzden bir parmağımla o kavurucu ıslak kıvrımlarda gezdiriyorum.

Küçük, seksi bir inleme sesi çıkarıyor ve sanki daha fazlası için ısrar ediyormuş gibi elime vuruyor. Düşünceleri şehvet dolu, sıcak ve yıkıcı bir şekilde benimkilere ihtiyaç duyuyor. Ona

direnmek istesem bile, bu noktada yapabileceğimden emin değilim, zihni bana böyle aç düşünceler gönderirken değil.

Elini göğsüme götürüyor ve kıyafetlerimin üzerinde duraklıyor. Örtünmemden duyduğu şaşkınlığı hissedebiliyorum, bu yüzden gömleğimin önünü yırtıp açıyorum ve göğsümü ortaya çıkarıyorum. Parmakları ve o uzun pençeleri

Tenimde kayıyor ve sonra onları göğüs kıllarımda kıvrıyor ve hafifçe çekiştirildiğinde neredeyse pantolonumun içine boşalıyorum.

Saçlarını biraz daha sıkı çekiyorum, çünkü bana dokunduğu anda düşünceleri biraz daha çılginca, biraz daha çılginca büyüyor. Buna izin veremem. "Kontrolü ele almaya mı çalışıyorsun, bebeğim?" Boynunu ısıırıyorum, bu sefer daha sert ve nedense bu beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. Onu ısırmak ve tekrar tekrar ısırmak istiyorum ve nedenini anlamıyorum. Onu incitmek istemiyorum ama inlemesinden hoşlandığını anlayabiliyorum. Elim hâlâ sıırıslıkla amının üzerinde ve kıvrımlarını okşuyorum. Herhangi bir insan kadınla aynı şekilde yapılmış ve parmağımı sıcak derinliklerine soktuğumda, lav gibi hissettirecek kadar sıcak ve ıslak. İşte bu. Parmağımı onun derinliklerine sokuyorum, başparmağımı klitorisinin üzerine koyuyorum ve yanıt olarak verdiği küçük iniltiyi bayılıyorum.

Boynunu tekrar ısıırıyorum ve o da kalçalarını kaldırıyor. Parmağımı tekrar içine sokuyorum ve bir inleme sesi daha çıkarıyor, sonra... kalkmaya mı çalışıyor? Kollarımda kıvrıyor, ben de onu incitmek istemediğim için hafifçe bırakıyorum. Kaçacakmış gibi gelmiyor, o yüzden bekleyip göreceğim.

Şaşkınlıkla Teva altımda dönüyor ve mükemmel kıcını havaya kaldırarak kalçalarını iyice açıyor. Kukusu ıslak bir şekilde parıldıyor ve sessiz bir davetle kalçalarını sallıyor.

Ona binmemi istiyor.

"Siktir." Bir erkeğin aleti hiç bu kadar sertleşmiş miydi?

Bana bakıyor ve dişlerini tekrar sıkıyor, yüzünde o boğucu ifade. Lanet olsun.

Alçak bir hırıltıyla saçlarını tekrar sıkıca kavırıyorum ve o da kendinden geçerek haykırıyor. "Şimdi seni becereceğim, Teva," diyorum ona. "Ama benimle yüzleşmek zorundasın, bebeğim."

Beni anlamadığı açıkça belli olan muhteşem kıcını tekrar sallıyor, bu yüzden tekrar zorlayıcı olmanın zamanı geldi. Dizini tutup onu dönmeye zorluyorum ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. Kafasının içinde hissedebiliyorum. Ejderhalar böyle çiftleşmez mi? Hiç sormadım. Ama sormalıymışım gibi geliyor. Teva ayağa kalkmaya başlıyor, gözleri kısılıyor, düşünceleri karmakarışık.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım, boynunu tuttum ve onu yere yatırdım.

Sıcak arzu zihnime hücum ediyor. Kavurucu bir ihtiyaç, şok edici bir uyarılma ve daha fazlası için doymak bilmez bir açlık. Durmamı istemiyor. Devam etmemi, onu tutmamı ve ona sahip çıkmamı istiyor. Ona sahip çıkmamı istiyor... sertçe.

Kahretsin, ona hükmetmemden bu kadar hoşlanmamalı ama hoşlanıyor ve bu beni öldürüyor. Ben kemerimi kurcalarken bile o boğucu mırıltılardan birini daha çıkarıyor.

Bakışları aşağıya iniyor ve sikimi ortaya çıkardığım anda, ne yaptığımı anladığında aldığı zevki zihninde hissedebiliyorum... ya da belki de gördüklerinden hoşlanıyor. Dudakları ayrılıyor ve zihni ihtiyaçla doluyor ve bu daha önce yaşadığım her şeyden daha erotik. Sikimin görüntüsünden ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum. "Bu çok tatmin edici."

Üzerine doğru ilerliyorum ve bacakları sanki beni kendine doğru çekmeye çalışıyormuş gibi hevesle belime dolanıyor ve kendime onu zapt etmem gerektiğini, tek yapmak istediğim onu öpmek olsa bile kontrolü elimde tutmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Pantolonum kalçalarıma kadar inmiş durumda ama tamamen soyunacak zamanım yok; Teva kendini kaybetmeden önce onun içinde olmak ve ona sahip çıkmak istiyorum. Öyle olsa bile, bakire olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sikimi alıyorum ve amina doğru kaydırıyorum, sularıyla ıslatıyorum...

Ve lanet olsun, bana mı öyle geliyor yoksa kız kavurucu derecede sıcak mı? Cildi kabartacak kadar mı? Geriye doğru sarsıldım, şok oldum. Ne kadar tahrik olursa o kadar mı ateşleniyor?

"Bebeğim, içine girmek için sikimi yakmam mı gerekiyor?" Boğazını tekrar ısırırken bile soruyorum. "Çünkü bu bir sorun olabilir."

Gözleri zevkle parlıyor. "Teva."

"Bu doğru. Sen benim Teva'msın, değil mi?" Başparmağımı çenesine sürtüyorum ve sonra eğilip

boynuna tekrar. Lanet olsun, boynunu öpmeye bayılıyorum. "Belki de seni boşaltmam yeterli olur, hm?"

Elleri omuzlarımda kilitleniyor ve yüzünü boynuma gömmek istercesine beni kendine çekiyor. Onu hissetmeyi seviyorum ve içeri girmesine izin veriyorum, burnu tenimin üzerinde geziniyor ve bu en iyi oral seksden daha erotik.

"Teva'm," diye mırıldanıyorum ve dişlerim kalınlaşıyor. Garip. Tekrar ona doğru eğiliyorum ve sanki boynunu gösteriyormuş gibi elime doğru eğiliyor.

Garip, vahşi bir içgüdü beni ele geçiriyor. Yüzümü alçaltıyorum, boynuna bastırıyorum ve kokusunun en yoğun olduğu, kanının en tatlı aktığı yerde ağzımı ona sürüyorum ve dişlerimin boğazını sıyırdığını hissediyorum.

Dişlerim.

Vay anasını. İrkilerek irkiliyorum ve dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum. Köpek dişlerimin altından uzamışlar, dokunduğumda dilimi yakan sıcak, tatlı bir sıvıyla dolu yeni bir diş seti. Bu ejderha kanından gelen başka bir değişiklik olmalı.

Dişlerim var, böylece bir eş talep edebilirim. Alçak sesle hırlayarak, beynimin önüne geçen yeni içgüdüye teslim oluyorum ve dişlerimi boğazına geçiriyorum.

Teva küçük bir mutluluk çığlığı atıyor ve dişlerimin arasından sıcak ve akışkan bir şey kan dolaşımına karışıyor. Elleri beni sıkıca kavıyor, altımda kıvranırken uzun, pençeli tırnakları gömleğimi yırtıyor, ama bunu yaparken bile zihninin temizlendiğini hissedebiliyorum. Kirli suya bir deterjan damlatıp tüm kirin yok olmasını izlemek gibi.

Zihni geri dönüyor. Vahşilik düşüncelerini terk ediyor ve kollarımda titriyor olsa da bilincinin yerinde olup olmadığını bilmiyorum. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmış durumda ve bir şekilde ağzımı boğazından çekmeden bunu biliyorum. Sanki aramızdaki garip bağ her geçen an daha da büyüyor ve deneysel olarak tekrar amına doğru itiyorum.

Bu sefer, o kadar da sıcak hissetmiyor.

Artık tahrik olmadığı için mi? Onu bırakmalı mıyım?

Yangınlarımız... boğucu kelimeler zihnimde uçuşuyor.

Başımı kaldırdım. "Ne?" Dişlerim bir yılan gibi ağzımın içine geri çekiliyor ve dudaklarımı yalıyorum. Ağzımda daha önce olmayan baharatlı bir tat var ve her tarafımda Teva'nın tadını alıyorum. Havada, dudaklarımda, tenimde ve bu inanılmaz bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki etrafımdaki dünya renklere ve kokulara bürünmüş ve hepsi ona bağlı.

Neredeyse bunaltıcı. Neredeyse, ancak onun uyarılmışlığının havaya yayılan yoğun parfümünün kokusunu alıyorum ve bu beni ona, altımda kıvranan kadına odaklanmaya geri çekiyor.

Ateşlerimiz, diyor yine. *Beni kendin olarak kabul ettin ve şimdi bedenim senin için hazır.* Bacağı kalçalarımın etrafında yükseliyor, topuğu kıcıma batıyor. *Beni çevir ve sahiplen, dostum.*

Tekrar yaklaşıyorum, boğazını kavramak hoşuma gidiyor, çünkü aklı benimkinde. Hoşuna gidiyor. Bayılıyor. Onun üzerinde bu kadar ağır olmamı, bu kadar sahiplenici olmamı seviyor. Böylesine güçlü bir erkek tarafından fethedilmek ona kendini iyi hissettiriyor. Başparmağımı boğazındaki yumuşak tene sürüyorum, ona onu tuttuğumu hatırlatıyorum. Kontrolün bende olduğunu. "Seni böyle tutmam hoşuna gidiyor mu, Teva?"

Senin Teva'n, diye cevap veriyor, heyecan ve sıvı sıcaklığıyla dolu. *Beni senin yap.*

"O zaman seni böyle alacağım," diyorum, sikimi bir kez daha kaygan kıvrımlarının üzerinde kaydırarak. Sıcak hissediyor, evet, ama bu iyi bir sıcak türü. Kavurucunun bu tarafı ve ben buna bayılıyorum. Bana bakışını da seviyorum, zihnindeki uyarılma ve heyecan dolu ihtiyacı, sanki buna zar zor dayanabiliyormuş gibi. Bu kız asla orgazm taklidi yapmayacak, orası kesin. "İçine

boşalmamı ister misin, Teva?"

Hemen kaskatı kesiliyor, acısı ve öfkesi içinden taşıyor. *Sen... bana mı sordun? İçime boşalmayacak mısın?*

Zihni panikle parlıyor ve sıçıp batırdığımı anlayabiliyorum. Hemen taktik değiştiriyorum. "Hayır, hayır, seni sikimle dolduracağım bebeğim," diye mırıldanıyorum ve sakinleşmesine bayılıyorum. "Seni tohumumla o kadar dolduracağım ki, kalçalarından aşağı kayacak. İstedğin bu mu?"

Alçak sesle inliyor. *Evet. Bunu istiyorum. Lütfen, içime gel.*

Bunu planlıyorum. Sikimin başını onun girişine yerleştiriyorum ve işleri tekrar berbat etmeden önce derinlemesine itiyorum. Tıslıyor ama sesi çok seksi ve ben içine girerken benimle yüzleşmekten duyduğu şaşkın zevki hissedebiliyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve bakışları benimkilerle saf altın duygularıyla buluşuyor.

Bu doğru. Sana kimin sahip çıktığını göreceksin. Seni aldığımda bana bakacaksın.

Sizi kimin tohumla doldurduğunu göreceksiniz.

Seni görüyorum, diye geri yolladı. Düşüncelerimi anladı. Bu alışmam gereken bir şey. Tekrar içine giriyorum, açgözlü amının sikimin etrafında sıkıca kenetlendiğini hissediyorum. İnanılmaz hissediyor,

Kanalı sikimin etrafını sarıyor, beni bir mengene gibi kavıyor. Amının sıcak kavramasından daha iyi hissettiren tek şey ne? Aklından geçen ve bana bundan ne kadar hoşlandığını, ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar muhtaç olduğunu söyleyen zevk. Düşünceleri o kadar bunaltıcı ki, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Ama umurumda değil. Onu sahiplendim ve beynimin kertenkele kısmı çok mutlu. O artık benim.

Hepsi benim.

Kendimi kontrol edemiyorum. Ona daha sert, daha hızlı, daha derin pompalıyorum. Bacaklarından birini yukarı kaldırıyorum ve kalçalarını eğiyorum, böylece dibe vurabiliyorum, her lanet vuruşu hissettiğinden emin oluyorum. Sert mi istiyor? Ona sertçe vereceğim. Yıldızları görmesini istiyorum. Bu yüzden elimi saçlarına atıp her sert, itici vuruşta içine sokarken bile aramıza uzanıp klitorisini arıyorum. Onu bulduğumda, başparmağımı üzerine bastırıyorum ve gerisini bedenlerimizin hareketlerine bırakıyorum.

Kafasının karışıklığını, düşüncelerinin rüzgar kadar hızlı bir şekilde bir ileri bir geri gidip geldiğini hissedebiliyorum. Daha önce de çiftleşmişti ama hiç böyle olmamıştı. Neden ona dokunuyor? Bunun ne önemi var? Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Tek istediği içinde benim tohumumun olması ama bu... daha fazlası.

Bu onun için nasıl yeni olabilir? Bu zevk nasıl bir ilk olabilir? Anlamıyorum ve benden önce ona dokunan her ejderhayı yumruklamak istiyorum. Nasıl bir ödüle sahip olduklarını fark etmedikleri için hepsinin canı cehenneme. Artık amacım onu orgazm etmek ve sertçe orgazm etmek. İticilerimin açısını değiştiriyorum, farklı şeyler deniyorum ve hangilerinin vücudundaki gerginliği ateşleyeceğini görmek için bekliyorum. Bana karşı kıvranıyor, nefesi hızlı, keskin pantolonlarla geliyor ve pençeleri gömleğimin içinden tenime giriyor.

Oh. Bir şeyler oluyor.

Seni tutuyorum Teva, diyorum ona ve yüksek sesle konuşmadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Zihinlerimiz birbirine bağlı. Tıpkı benim onunkini yakaladığım gibi, o da benim aklımdan geçen her şeyi yakalayabiliyor.

Sıkıştım, diyor bana, sesinde şaşkınlık ve merak var. *Her şey sıkılaşıyor. Orama dokunmayı kes-*

Durmayacağım, diyorum ona, otoritemi olabildiğince zorlayarak. Yetkinin bende olduğunu

anlamasını istiyorum. Onun zevkinden, orgazmından ben sorumluyum. *Kendinden geçtiğinde, seni ben boşalttığım için olacak. Çok iyi hissedeceksin, Teva.*

*Geçmek
mi?
Güven
bana.*

Sana güveniyorum. Pençeleri yine sırtıma saplanıyor, ama sonra kendini bana teslim edip beklerken tatlılıktan başka bir şey yok. Kafasında o kadar büyük bir güven var ki, bu aşağılayıcı ve bunu mahvetmek istemiyorum. Derine doğru iterken klitorisini hafifçe ovuyorum ve kaslarının zıpladığını hissedebiliyorum.

Bırak olsun, bebeğim.

Oh. Oh.

Kasları etrafımda kenetleniyor ve sonra amcığı o kadar daralıyor ki sikimi amcığıyla boğuyor. Vücudu titriyor ve yüksek perdeden bir inleme sesi çıkarırken bile düşünceleri zevkle patlıyor. Merakla doluyor ve ben buna bayılıyorum. Onun serbest bırakılması benimkini ön plana çıkarıyor ve taşaklarım sikime doğru çekilmeden önce düşünmek için zar zor zamanım oluyor ve sonra her güçlü itme ile ona dökülüyorum, ona pompalamaya devam ederken aletim cum ile ıslanıyor.

Tam çökmek üzereyken ona bakıyorum ve güzel altın gözlerinin parladığını görüyorum ve onu düşüncesizce öpüyorum çünkü o çok muhteşem.

Ve benimkini.

TEVA

Beni tohumla doldururken eşimin vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor ve bu şimdiye kadar hissettiğim en büyük mutluluk. Sezonlar süren zorlu çiftleşmelerden ve ardından uzun süren delilik fırtınasından sonra nihayet sahiplenildim. Karnımdaki ateşler söndü ve şimdi düşüncelerim dışında zihnim boş... ve eşimin düşünceleri.

Çok güzel bir his.

Bir elimi uzatıyorum, koyu renkli pençelerle kaplı narin parmaklarıma hayranlıkla bakıyorum. İki bacaklı halime bürünmeyeli ne kadar oldu? Kaç mevsim deliliğe yenik düştüm? Sonsuz avlanma ve savaşma ihtiyacına? Bunların hepsi şimdi çok uzak geliyor. Dostum burada ve onun düşünceleri beni güvende ve demir atmış hissettiren parlak, ışıltılı bir fener. Tamamlandı.

Üzerimde ağır bir şekilde yatarken ona sarılıyorum ve sonra uzun, gırtlaktan bir iç çekip yan tarafına dönüyor. Merak uyandırıcı. Düşünceleri tükenmiş, sanki bana ateşlerini vermek tüm enerjisini tüketmiş gibi. Üzerine eğilip alışılmadık yüzüne bakıyorum. Benim türümün erkekleri gibi altın rengi değil, her tarafı açık kahverengi. Ve... kıllı. Çenesinin her yerinde ve göğsünde kıllar var. Yelesi koyu renk ve kafasına doğru kısa kesilmiş. Gözlerini kapatırken ona bakıyorum.

Sen iyi misin? Merakla sordum.

Yorgun. Bunu düşüncelerinde hissedebiliyorum. *Garip bir şekilde yorgun. Bu kadar bitkin olmamalıydım.*

Tüm enerjini bana bu kadar çok tohum vermek için harcadın, diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde, içimde ve kalçalarımnda hissetmekten mutluluk duyuyorum.

Belki de dişlerle ilgili bir şeydi. Bu benim için sürpriz oldu.

Ruhlarımızı paylaşalım diye bana zehrini mi verdin? Belki de senden çok şey götürmüştür.

Dokunuyorum.

Kolunu. *Çiftleşmemizden çok memnunuz. Dinlen. Sana göz kulak olacağım.*

Bir elini kaldırıp bana doğru uzanıyor, sanki beni kendine yakın tutmak ister gibi. *Gitmeyecek misin?*

Biz birbirimize bağlıyız, sen ve ben. Sonsuza dek. Ama parmaklarını kendi parmaklarımla birleştiriyorum, pençelerinin kırılmış olduğunu fark ediyorum. Merak ettim.

Hiç pençesi olmadı.

Kokmuyor mu? Drakoni'den farklı kokuyor. İnsan. Tabii ki insan. Zihnim eksik olan bazı parçaları bir araya getiriyor. Bir drakoni dışisine meydan okuyup kazanabildiyse, güçlü bir insan olduğuna karar veriyorum. *Onların lideri olmalısın.*

Onun eğlendiğini hissedebiliyorum. *Tam olarak değil. Sadece bir avcı. Sağlayıcı. Koruyucu.*

Düşünceleri uykulu.

Bunların hepsi güçlü, vahşi şeyler. Adın ne senin, koruyucu?

Gabe.

Bu bir drakoni ismi değil ama yine de hoşuma gitti. *Gabe*, tekrar ediyorum, düşüncelerimde tadına bakıyorum. Evet, hoşuma gitti. *Şimdi dinlen.*

Uykulu altın gözleriyle bana bakıyor ve ben bundan büyük bir zevk alıyorum. Yanında duruyorum, gözlerini kapatıp uykuya dalmasını izliyorum ve gözleri kapandığında onun geri kalanını inceliyorum.

Yeni insan eşim beni büyülüyor. Vücudundaki tuhaf örtüye bakarken başımı eğiyorum. Salorianlar gibi cübbe giyiyor ama onunki akıcı ve bol değil ve içinde kötülük hissetmiyorum. Bu cübbeler uzuvlarına yapışıyor, yine de onlardan hoşlanmıyorum. Ona bakıyorum ve onun da benim gibi bu tür şeylerden arınmış olması gerektiğine karar veriyorum.

Boşta kalan bir pençemi giysisinin kumaşının altına sokup yırtıyorum. Bir yırtılma sesi çıkarıyor ve büyük bir parça düşene kadar çekiyorum, koyu buklelerle hafifçe kürklenmiş ince kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor. Büyüleyici. Onun her yerini görmek istiyorum, bu yüzden cübbesinin geri kalanını yırtmakla meşgul oluyorum. Çılgınca değil ama küçük, sessiz hareketlerle, ağır uykusunu bölmek için.

Ne de olsa dinlenmeye ihtiyacı var. Uyandığında, beni tekrar tohumla doldurması için ısrar edeceğim. Vücudumdaki her şeyin kasıldığı ve zevke dönüştüğü o şeyi yapması için ısrar edeceğim. Bunların hepsine ihtiyacım var, karar verdim.

Onunla çiftleşmek farklıydı. *Gabe*, düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Benim kıllı, harika *Gabe*'im. Böylesine güçlü bir eşe sahip olduğum için çok memnunuz. Vücudu önümde çırpılçıl plak kalana kadar garip cübbesini çıkarmaya devam ediyorum.

Ooh. Görünüşe göre her yeri kıllı. Kalçaları ve bacakları da göğsüyle aynı koyu renk buklelerle kaplı ve en kalın yoğunluk sikinin dibinde. Çok büyük, hoş bir sık olduğuna karar veriyorum ve çiftleşmemizden dolayı hala ıslak olduğunu fark ediyorum. Onu yalayarak temizlemek istiyorum ama bunun onu uyandırıp uyandırmayacağını bilmiyorum, bu yüzden beklemeliyim.

Dudaklarını dudaklarıma nasıl bastırıldığını düşünerek ağzıma dokunuyorum. Şaşırtıcı bir jestti ama öylesine şefkatle yapılmıştı ki onun için bir anlamı olduğu açıktı. Yine de ne olduğunu bilmiyorum. Dudak bastırmak Drakoni'lere özgü bir şey değil. İnsanlara özgü bir şey mi?

Gabe hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Güneş ışığında yanına kıvrılıyorum, uyurken onu izliyorum ve pençemi derisinin üzerinde gezdiriyorum. Çiftleştiğimizde pençelerimden kalan birkaç kırmızı iz var ama bu hoşuma gidiyor. Onun beni tohumuyla işaretlediği gibi benim de onu işaretleyebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Tekrar çiftleşmek için sabırsızlanıyorum. Öne doğru eğilip kokusunu derin derin içime çekiyorum. Şimdiden benim kokum onunkine benzemeye başladı. Buna bayılıyorum.
Çok mutluyum.

Gabe'in teni s*le*e*ps yaparken yer yer tuhaf bir şekle kızıyor. Yanına kıvrılıyorum, solgun kasıklarının ve bacaklarının solgun kısımlarının da kıpkırmızı olmasını izlemekten memnunum. Ne kadar ilginç. Bu onun çiftleşme kızarması mı? Onu uyandırayım mı ve tekrar çiftleşelim mi? Bu fikri sevdim. Yeterince uyumadı mı? Güneş gökyüzünde yükselmiş ve batmak üzere. Sabırsızlıkla düşüncelerimi onunkilere bastırıyorum.

Uyan. Tekrar çiftleşmek istiyorum.

Kıpırdanıyor, düşünceleri zevkten acıya sürükleniyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Ne oluyor lan? Gözlerini açıyor ve parlak güneş ışığından gözlerini korumadan önce kısa bir süre bana bakıyor. Sırt üstü mü düştüm? Neden aletim yanıyor?

Düşünceleri uyku sersemliğiyle karmakarışık, ben de hevesle yardım ediyorum. Ona *parlak kırmızı olduğunu* söyledim. Zaman geçtikçe daha da kızardı. *Ruhları birleştirdiğimize göre çiftleşme döneminde misin? Tekrar birleşelim. Amım boş ve senin tohumunu istiyorum.*

Çiftleşme...kızışma? Dur. Bekle. Doğruluyor ve yüzünü buruşturuyor, içinden geçen acı dalgasını hissedebiliyorum. Neden çıplağım? Lanet olsun. Aşağı bakıyor. Aletim kızarmış. Bacaklarım kavrulmuş. Tanrım, ne güneş yanığı ama.

Zihnimde dalgalanan acıdan hoşlanmıyorum. *Canın yanıyor. Dur. Dur... Acıyor mu? Bana şaşkınlıkla bakıyor.*

Evet. Bundan hoşlanmadım.

Bir kahkaha atıyor ve tekrar kendine bakıyor. "Neden çıplağım, Teva?"

Sana bakmak istediğim için elbiselerini yırttım. Omzundaki bir sıyrığı kopardım. Bu şekilde çok daha iyi görünüyorsun.

Gabe ayağa kalkıyor ve parlak kırmızı kalçalarına dokunarak tekrar inliyor. "Kıyafet giymem gerekiyor, Teva. Cildimi güneşten korurlar. Pullarım yok."

Bir pençemi onun ince kolunda hafifçe gezdiriyorum. *Bu formda demek istiyorsun. Elbette senin savaş formun-*

"Savaş formu yok," diyor, ağırlığını kaydırıp ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor. "Sikeyim, taşaklarım yanıyor."

Bu çiftleşmek istemediğin anlamına mı geliyor? Sinirime karşı koyuyorum.

Aletini avucunun içine alıyor ve bacaklarını olabildiğince açarak tuhaf bir şekilde yürüyor. Garip bir paytak yürüyüş olduğuna karar verdim. Ve savaş formu yok mu? Bu duyulmamış bir şey. *Eğer savaş formun yoksa, nasıl avlanıyorsun?*

Ellerini havada sallıyor, topallayarak uzaklaşırken sırtı bana dönük. "Bu kötü çocuklarla."

Ellerin... kötü çocuklar mı? Onun solgun, solgun sırtına kaşlarımı çatıyorum.

Nereye gidiyorsun? Kıyafet ve aloe vera losyonu bulmaya.

Ve... sonra çiftleşecek miyiz? Ayağa fırlayarak hevesle söylüyorum.

"Teva, tatlım, yapmak istediğim son şey aletimin bir buz kütesinden başka bir şeye değmesi." Ben ona yetişirken yüzünü buruşturuyor ve o garip topallamasını yapıyor. "Belki de sikim artık pişmiş bir sosisli sandviç gibi görünmeyene ve hissetmeyene kadar konuşabiliriz."

Pişmiş... sosisli? Bu da ne böyle? Zihninde bir görüntü beliriyor ve duraklıyorum. Bu bir yiyecek mi? Benzerlik yakın, kabul ediyorum.

"Teşekkürler," diyor kesin bir ifadeyle.

Hoşnutsuz görünüyor. Bunu ilginç bir şekilde sinir bozucu buluyorum. Ben çiftleşmek istiyorum, o ise bana kızgın ve konuşmak istiyor.

Konuş. Pft.

Kızgın mısın? Soruyorum. Sadece seni çıplak görmek istedim-

"Kızgın değilim," diyor ve düşüncelerinden süzülen bir başka acı dalgasını yakalıyorum. "Sen

kiyafetlerin beni korumak için olduğunu anladım. Şimdi sadece birkaç hassas yerim biraz kızardı." Aletini ve taşaklarını tutmaya devam ediyor, gölgeye ve garip mağaranın kendisi gibi kokan bir bölümüne doğru topallayarak ilerliyor.

Merakla arkadan takip ediyorum. *Burası neresi? Mağaranın neden duvarları yok?*

"Burası bir otopark," diyor.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama onun düşüncelerinden, bir zamanlar arabaları barındıran bir yer olduğunu anlıyorum. İnsanların içine tırmanıp çok hızlı gittiği metal şeyler. Ne kadar garip. Yine de bazı kokuları açıklıyor. Kutu gibi görünen "arabalardan" birine dokunuyorum. Metal parmak uçlarımın altında serinliyor ve aklıma Gabe ve onun ateşli taşakları geliyor. *Belki de buraya oturmalısın.*

Yüzünde alaycı bir sırıtışla bana bakıyor. "Fena fikir değil, bebeğim. O zaman losyonu benim için getirir misin?" Aklından yeşil bir tüp ve bir çeşit bez torba geçiriyor. "Ateş fiçisinin yanında." Topallayarak yanıma geliyor ve arabanın üstüne çıkıyor, bacaklarını metalin üzerine yayarken gözleri kapanıyor. "Tamam, haklısın. Bu biraz daha iyi."

Merakla öne doğru eğilip bir pençemin ucuyla sikine dokunuyorum, hafifçe geri çekilince yılmıyorum. Bu dostum çok yakışıklı. Her yerini yalamak istiyorum. Cildine hayranım, tüm tuzlu kırmızılar ve kahverengiler. Ona bakmak hoşuma gidiyor ve amımı kayganlaştırıyor. Hiçbir şeyi sıkıca kavramıyorum ve kısa bir süre önce beni nasıl doldurduğunu düşünüyorum. *Şimdi çiftleşebilir miyiz?*

"Aloe, Teva. Odaklan, bebeğim." Bana zihnindeki görüntüyü tekrar gönderiyor.

Oh. Evet. Eşyalara doğru ilerliyorum ve onun kokusunun burada daha yoğun olduğunu fark ediyorum. Yuvasında o kadar çok koku var ki bunaltıcı olabiliyorlar ama onunkini takip etmek yeterince kolay. Tüm garip eşyalarını karıştırmak, kokusunu daha fazla ortaya çıkarmak ve yanında taşıdığı her nesneyi merak etmek istiyorum. Çok fazla şey var. Bu kadar çok eşyaya sahip olmak drakoni tarzı değil ama Gabe'in ini her türlü şeyle dolu, hem de pek çok "araba" eşyasıyla.

"Onlar benim değil," diye ekliyor düşüncelerimi anlayarak. Onun eğlendiğini hissedebiliyorum. "Artık çalışmıyorlar ve taşımak için çok ağırlar."

Daha da garip. Ama daha sonra, acı çekmediği bir zamanda onun sıra dışı yuvasını gözden geçirmek için zamanımız olacak. Düşüncelerimi gözden geçiriyorum, bahsettiği aloe'yi arıyorum. Çantada yeşil tüp. Çantada yeşil tüp. Bunu hatırlayabilirim. Çantayı bulup açıyorum ve pençelerim yeşil tüpün üzerinde geziniyor. Muzaffer bir edayla onun yanına dönüyorum ve en iyi avımı sunar gibi sunuyorum. Ne de olsa dişi avcıdır, değil mi? Eşimin ihtiyaçlarını karşılamam doğru olur.

Bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Mükemmel. Teşekkürler, Teva."

Benim adımları çok kullanıyor. Düşüncelerinden anladığım kadarıyla bunu tekrar çıldıracağımdan endişe ettiği için yapıyor. Yine de böyle şeyler düşünmüyorum. Ruhunu benimle paylaştığından beri kendimi iyi hissediyorum. Karnımdaki ateşler söndü ve kafamın içindeki bitmek bilmeyen öfkeli çılgınlıklar sustu. Sadece onun varlığı var ve ben bu hissi seviyorum. Başka bir zihnin benimkine dokunduğunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve buna bayılıyorum.

Yakınlarda küçük bir şey uluyor, sesi yüksek ve öfkeli. İrkilerek sarsılıyorum ve sesin çantasının yanındaki garip bir kutudan geldiğini fark ediyorum.

"Sadece kedilerden biri," diyor ve zihnime küçük, siyah-beyaz ve turuncu benekli dört ayaklı bir yırtıcının görsel imgesini gönderiyor.

Yemek mi? Ben soruyorum. Taze yiyecek için mi tuzağa düşürdün?

"Hayır, o Bayan Scarlet. O bir evcil hayvan. Burada evcil olan dört kedi var. Yoldaşlar."

Neden etten yoldaşlar yapasınız ki?

"Bunları yememize gerek kalmayacak kadar et var, söz veriyorum." Tüpü ellerimden alıyor ve parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Sadece bu küçük dokunuş bile dikkatimi dağıtıyor ve eğilip içime çekiyorum.

kokusunu derinden hissettim. "Sadece onlara zarar verme, tamam mı Teva? Eğer yaparsan bu beni gerçekten üzer." Sesi nazik ama kararlı.

Üzgün olmasını istemiyorum. Gözlerinde zevk ve açlıkla bana bakmasını istiyorum. *Sana başka et bulacağım*, teklif ediyorum. *Tercihiniz nedir?*

Kıkırdıyor, sesi alçak ve hoş ve karnıma bir zevk kıvrımı gönderiyor. "Düşünceni takdir etsem de bebeğim, şu anda istediğim tek şey aletimin yanmayı bırakması." Yeşil tüpün bir ucunu tutup çevirerek açıyor ve eline berrak, kalın bir sıvı fişkırtıyor. Garip kokuyor ve sıvıyı alıp hemen sikinin üzerine sürerek zevkle iç çekişini hayranlıkla izliyorum. "Siktir. Bu çok daha iyi."

Yanağımı koluna bastırıyorum, üzerine eğilip parmaklarını dikkatlice büyüyen şaftında aşağı yukarı hareket ettirmesini izliyorum. Gözlerimin önünde sertleşiyor, yanmasına rağmen sertleşiyor. Düşüncelerini gözden geçiriyorum, onu bu kadar tahrik eden şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum... ve beni düşündüğünü fark ediyorum. Tamamen benim yakınlığıma, ben ona doğru bastırırken vücudumun çıplaklığına odaklanmış durumda. Oh. Vücudum ısınıyor ve ona zihinsel imgelerden oluşan bir telaş gönderiyorum, beni böyle düşünmesinden ne kadar hoşlandığımı ona bildiriyorum.

Aletini okşarken beni düşünmesi hoşuma gidiyor. Tüpü arabanın metal yüzeyinin üzerine koyduğu yerden alıyorum ve onun yaptığı gibi kapağını açıyorum. Sıkıyorum ve soğuk macun avucumu kaplıyor. Ona yaklaşıyorum, vücudumu dizlerinin arasına sıkıştırabilmek için dizlerini ayırıyorum. *Sana dokunmak istiyorum.*

Gabe inliyor. O da bunu istiyor. Düşüncelerinin her yerinde bu var. "Sadece... pençelere dikkat et."

Konuşurken sesi aklıktan boğuk boğuk çıkıyor. Sesi hoşuma gidiyor ama düşünceleri daha çok hoşuma gidiyor. Parmaklarımı sikinin kalın kökünün etrafında dikkatlice kıvrıyorum, aklından geçen hem zevk hem de acı anlarını fark ediyorum. Zevk acıya ağır bastığında, sümüksü elimi dikkatlice uzunluğunda yukarı aşağı hareket ettirerek yüzünü izliyorum.

Altın rengi gözleri dalgalanarak kapanıyor ve sanki dokunuşum onun için çok fazlaymış gibi başını arkaya yatırıyor. Avuçlarını arabanın kaputuna bastırıyor, sanki kendini bana teslim ediyormuş gibi arkasına yaslanıyor. Bunu yaparken bile sikinin avuçlarımda kalınlaştığını hissedebiliyorum ve vuruşlarım daha acil, daha heyecanlı hale geliyor. İhtiyacının kokusu havada yoğunlaşıyor ve kendi uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyorum, kokularımızın misk kokusu inanılmaz derecede heyecan verici. *Bu hoşuna gidiyor mu?* Elimi şaftında aşağı yukarı gezdirirken bile ona soruyorum. *Eğer daha hızlı olursam, bu seni daha çok memnun eder mi?* Biraz sıkıyorum ve sonra elimi tekrar yukarı doğru sürüklüyorum. İçinden sıcak bir acı akıyor, ama hemen ardından daha fazla zevk, daha fazla açlık, daha fazla ihtiyaç geliyor.

"Kahretsin, Teva. Ellerin. Düşüncelerin." Bacakları hafifçe titriyor ve beni kavırıyor. "Beni öldürüyorsun."

Düşünceleri ölümle değil de zevkle dolu olduğu için yalan söylediğini düşünüyorum. Gülüyorum ve sonra düşüncelerinde patlayan lezzetli bir tatlılık dalgası oluyor. İlk kez güldüğümü duyuyor ve buna bayılıyor. Daha çok gülmek istiyorum, sırf onun için, sırf o heyecanı tekrar hissedebilmek için. *Bana durmamı söylemiyorsun*, diyorum şakacı bir şekilde ve ellerimi yukarı doğru hareket ettirirken sikinin başını sıkarak ona uzun, yoğun bir vuruş daha yapıyorum.

Gabe nefesini içine çekiyor. "Böyle devam ederse beni o güzel ellerinin üzerine boşaltacaksın." Ellerimin parlak kırmızı şaftının etrafına dolandığını, başının tohumuyla fişkırdığını ve bu görüntünün ne kadar hoşuna gittiğini zihnime gönderiyor.

Dehşete düştüm.

Onu hemen bırakıyorum. Bu görüntü hoşuma gitmiyor. Bu düşüncüyü hiç sevmedim. *Tohumunu eşinin amına değil de havaya mı vermek istiyorsun? Neden?* Acı kalbimi yakıyor. Ya da belki öfke.

Hangisinin daha güçlü olduğundan emin değilim. *Seni çok mu hayal kırıklığına uğrattım? Dokunuşum seni tatmin etmiyor mu?*

Kafa karışıklığı zihnini dolduruyor ve kalan tüm zevki yutuyor. "Teva?"

Ona tıslıyorum, öfkeyle. Sadece uzaklaşmak istiyorum ve bu yüzden geri itiyorum. Geriye doğru tökezliyorum, iki bacaklı formumda adımlarım beceriksizce. Savaş formundayken, dört bacağım ve beni yakalayacak uzun, güçlü bir kuyruğum varken bu çok daha kolay.

"Hayır, bebeğim-"

Pençelerimi gösteriyorum. *Farklı olduğunu sanmıştım. Ruhunun benimkiyle birleşmesini istediğini! Oysa sen de diğerleri gibisin, bedenimi kullanıyor ve kendinden hiçbir şey vermiyorsun.* Ona dişlerimi gösterip hırlıyorum. *Bu yüzden mi benimle çiftleşmiyorsun? Neden sana dokunuyorum ve sen tohumlarını başka yere dökceğini söylüyorsun? Beni bir çocuk olarak gördüğün için mi?*

Onu incitmek istiyorum. Onun bana zarar verdiği gibi ben de ona zarar vermek istiyorum. Savaş formuna geçmeliyim, çünkü orada daha az savunmasızım. Ben güçlüyken hiçbir şey bana zarar veremez, bu cılız insan bile-

Teva, DUR.

Zihinsel hırıltısı duraksamama neden oluyor, kafamın içinde koşturan gevezeliği kesiyor. Ayağa kalkıp bana doğru ilerleyişini göz kırparak izliyorum. Kollarımı kavırıyor ve beni sıkıca tutuyor, eğilip gözlerimin içine bakıyor.

"Evet, ben insanım Teva. Ben bir ejderha değilim. Biz farklıyız. Ne kadar farklı olduğumuzu her geçen gün daha iyi anlıyorum. Bana güvenmek zorundasın, tamam mı?" Gözlerimi kaçırmaya çalıştığımda bile bakışlarını değiştirip bana kilitliyor. "Muhtemelen anlamayacağın ya da seni üzecek şeyler söyleyecek ya da yapacağım. Sana kızdığım ya da senden hoşlanmadığım için değil. Biz iki farklı insanız. Ama kaçmak yerine konuşmalıyız. Bana 'Sana kızgınım Gabe' demelisin ki bunu konuşarak halledebilelim. Tamam mı?"

Ona ters ters bakıyorum. *Sana kızgınım, Gabe.*

Yavaş bir nefes verir. "Bu daha iyi. Bana nedenini söylemek ister misin?"

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, gönülsüzce. Gitmeme izin vermiyor, elleri kollarımda sıkı sıkı duruyor ve nedense bunu rahatlatıcı buluyorum. İki bacaklı halim onunkinden daha güçlü, ama beni bırakmasını da gerçekten istemiyorum. Ne kadar aşağılandığımı anlamasını istiyorum. *Bir erkek bir dişiye layık bulmadığında, ona tohumunu vermez. Onun üzerine çıkabilir, ama sonra ona eş adayı olmadığını göstermek için amından başka bir yere boşalır.*

Gabe'in şaşkınlığını hissedebiliyorum. Sonra öfkesini. Çok öfkeli. Zihninde kaynıyor, yoğun ve ani ve ondan gelen böyle bir öfkeyi hiç hissetmemiştim.

Şaşırdım. Benim için mi bu kadar üzgün?

"Bunu sana yaptılar mı?" Elleri kollarımda sıkılaşıyor. "Bunu sana biri mi yaptı?" Kelimeler ağzından çıkarken çenesi sıkıca kenetleniyor.

Tabii ki. Ben bir kadını. Burun delikleri alevleniyor ve içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum. Bu beni şaşırtıyor. Erkekleriniz dişilere böyle şeyler yapmıyor mu?

"Hayır," diyor Gabe kesin bir ifadeyle. "Bazıları yapabilir ama ben asla yapmam. Ve şu anda sana o şekilde dokunan herkesi öldürmek istiyorum."

Tepkisi kafa karıştırıcı. Ona yaklaşıyorum, sahiplenici düşüncelerinin kabarmasıyla tüm öfkemi unutuyorum. Ellerini kollarımdan çekip ona doğru ilerliyorum, ellerimi sırtında gezdiriyorum ve pençelerimin teninde hafifçe oynamasına izin veriyorum. *Bir daha kimse bana dokunamayacak. Ben seninim. Birlikteyiz... ve çiftleşmeliyiz. Ruhlarımızı paylaştığımıza göre artık daha fazla*

çiftleşmemiz gerekmez mi? Eminim beni bu kadar çabuk hamile bırakmamıştır?

"Teva," diye mırıldanıyor, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Benim güzel Teva'm. Çok isterdim ama

Sanırım aletimin biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var. Ve bence daha fazla konuşmalıyız." Konuşmak.

Yeni eşim konuşmak istiyor. Hiç bir dişi yakışıklı bir eş tarafından yere atılıp sertçe çiftleştirilmek yerine konuşulmuş mudur? Hayal kırıklığımı içime atıyorum. Belki de haklıdır. Belki de insanlar ve drakoniler çok ama çok farklıdır... ve bir an için çok farklı olduğumuzdan endişeleniyorum.

insan. O bir insan ve benim onun eşi olduğumu düşünüyor.

Ve tabii ki böyle düşünüyör. Ona çiftleşme ısırığımı verdim, değil mi? Bu tamamen benim yarattığım bir sorun.

Ama Teva da bir insan. Bu yüzden onunla konuşacağım, onu tanıyacağım ve aletimin güneş yanığından kurtulması için zaman vereceğim. Belki o zamana kadar, Teva ve ben bir anlaşmaya varırız.

Ama şimdilik? İşlerin biraz zor olacağını söyleyebilirim.

Teva'nın zihnine bağıyım ve düşüncelerini almak büyüleyici olsa da, ruh halinin en iyi ihtimalle değişken olduğunu da hissedebiliyorum. Öfke ve hayal kırıklığı çok çabuk ortaya çıkıyor ve bunun bu dünyanın onlara yaşattığı ejderha deliliğinin bir yan etkisi olduğundan şüpheleniyorum. Bu yüzden biraz güven inşa edene kadar çok fazla konuşma, açıklama ve sabır gerekecek.

Umarım.

Yine de akıllı. Çok zeki. Bazen düşüncelerine dokunduğumda ne kadar hızlı hareket ettiğine hayret ediyorum. Bilincine doluşan ve dikkatini dağıtma eğiliminde olan şeyler var, değişen esinti ya da otoparkta daha önce hiç fark etmediğim ama onun için bunaltıcı olan kokular gibi.

Ve sürekli seks istiyor.

Bunun bir kısmının içgüdüsel olduğundan şüpheleniyorum. Bana olan çekiciliğini inkâr etmek mümkün değil ve onun çok seksi olduğunu düşünmemek için kör, sağır ve aptal olmam gerekir. Hareket ediş şekli bile -yırtıcı ve kendinden emin- sikimi taş gibi sertleştiriyor. Aramızda ona karşı koymayı zorlaştıran daha derin bir bağ var. Bu bizim zihinsel bağımız ve bana Teva ile çiftleşmenin dünyadaki en doğal şey olduğunu söylüyor. Neden ona dokunmuyorum?

Muhteşem, kıvrak ve tamamen çıplak olması canını acıtmıyor. Düşünceleri benden ne kadar etkilendiğı ve çiftleşmeyi ne kadar çok istediğı ile dolu, bu da yardımcı olmuyor.

Ve eğer onun ellerini sikimin üzerinde bir daha düşünürsem, kendi üzerime boşalacağım ve üzüleceğim.

Onu.

Ona dokunan, onu sahiplenmeye çalışan ama sonra geri çekilen diğer erkekleri düşünmek beni rahatsız ediyor,

Gerçi. Ne boktan bir hareket. Ne boktan bir gelenek. Kadınlarına böyle bir şey yaptıkları için her ejderha adamın kafasına öfkeyle yumruk atmak istiyorum.

Benim adıma öfkeli düşüncelerin hoşuma gidiyor, diyor Teva, zihinsel tonunda eğlenceyle karışık bir tatlılık var. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Halkım arasında her zaman böyle olmuştur. Yine de benimle çiftleşip sonra tohumunu başka bir yere dökmen beni rahatsız ediyor. Sanki bunu yaparsan bana bağlanmak istemiyorsun gibi.

Kendime itiraf etmeliyim ki, aramızdaki bağ ya da bundan sonra ne olacağı hakkında pek düşünmedim. Sadece ona yardım etmeyi düşündüm. Onu özgür bırakmayı. Ama o bir kedi değil. Onu bir sandığa koyup ara sıra başını okşayamam. Onu kurtarmak için onunla çiftleştim - kulağa ne kadar saçma ve berbat gelse de - ve bundan sonrasını düşünmedim. Tek istediğim Teva'yı kurtarmaktı. Şimdi o benimle birlikte olduğuna göre, her şeyi enine boyuna düşünmediğim hızla ortaya çıkıyor. O bir insan, istekleri ve ihtiyaçları var ve benimkine tamamen yabancı bir kültüre sahip.

Bir eş istiyor.

Ve sırf onu kandırmak için birkaç ağ kullandım diye onu cinsel ilişkiye zorlarsam, onu "fetheden" ancak onu reddeden tüm o erkekler kadar iğrenç bir insan olacağımdan şüpheleniyorum.

Lanet olsun ama bu çok karmaşık. Hayal kırıklığı içinde elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bir eş istemiyor musun? Teva'nın düşünceleri tedirgin.

"Çok fazla düşünmedim," diye itiraf ediyorum
acımasızca.

Ama ruhunu benimle paylaştın. Artık biriz. İçindeki acıyı hissedebiliyorum. I

başka bir eş alamaz. Sen benim için osun, ben de senin için.

Siyahla çevrili geniş gözleriyle bana bakıyor, renkler neredeyse melankolik görünen bir şekilde dönüyor. Çenesi inatçı ve sert, ama direncimin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Bunun kendisiyle, çiftleşmemizle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyor. Ve bu beni rahatsız ediyor.

"Teva, hey, seni reddediyormuşum gibi görünmek istemedim. Reddetmiyorum. Yemin ederim. Sadece tüm bunların kafamda oturması için biraz zamana ihtiyacım var. Farklı olmak hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?" Gözlerini bana dikti, ben de ellerini tutup kendime çektim çünkü dokunmaktan hoşlandığını biliyorum. Kendime itiraf edeyim, ben de ona dokunmaktan hoşlanıyorum. Olması gerekenden çok daha fazla.

Muhtemelen temel şeylerle başlamalıyız. Sadece o lanet şeylerin ne olduğunu bilmiyorum.

Tedirgin gözlerle beni izliyor ve her an daha da kararan gözlerinden hoşlanmıyorum. Düşüncelerinin çöktüğünü hissedebiliyorum, sanki ruh hali bir şekilde benimkine bağıymış gibi. O zaman kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü elbette öyle. Amy, Rast'ın aralarındaki bağ kurulduktan sonra dönüştüğünü, ondan önce kaybolduğunu söylemişti. Teva için de aynı şey geçerli. Onu dengede tutmak için bana ihtiyacı var.

Elini elime alıyorum ve ağzımı parmak eklemlerine bastırıyorum. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Her seferinde bir adım." Dudaklarımı tekrar tenine değdiriyorum çünkü sıcacık ve hafif baharatlı Teva ve aloe kokuyor ve lanet olsun, çok zayıfım çünkü şu anda bile sikim kıpırdanıyor. "Yine de bununla başlayalım. Bana dokunup tohumlarımı dökmemi mi sağlıyorsun? Benim geldiğim yerde bu bir hakaret değildir. Bu bir iltifat."

Kaşları iniyor ve gözleri bir an için kararıyor. Şüphesini hissedebiliyorum. *Yalan söylüyorsun.*

Bu gerçek, diye vurguluyorum, düşüncelerimi daha da ileri götürmek için yaptığı zihinsel konuşmayı kullanarak. *Yani seni o kadar çekici ve karşı konulmaz buldum ki kendime engel olamadım. Gelmem gerekenden çok önce geldim.*

Ama... Peki ya bebekler? Elini benimkinden çekti. *Genç istemiyor musun?*

Şu anda tek istediğim senin ve benim birbirimizi anlamamız. Bugün bizi, yarın da bebekleri düşüneceğim.

Yarın, kabul ediyor, sanki bundan memnunmuş gibi. *Kızarıklığın geçtiğinde ve sakin tekrar çalıştığında, tamam mı?* Teva pençelerini karnımda hafifçe gezdiriyor, yanmış derimin üzerinden geçerken irkildiğimde sırtıyor. *Dokunuşum hoşuna gittiği için mi dökmek istedin?*

Geri çekilmeliyim, çünkü pençeleri güneş yanıklarımda acı veren yaralar bırakıyor, ama gözlerindeki şakacı parıltı beni büyülüyor. Sadece sıcaklık değil, o kadar çok şey vaat eden zeki bir kurnazlık ki, onun için yeniden acı çekiyorum. Bağırsaklarıma pençe atıp bağırsaklarımı çıkarsa, yine de uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Onun dokunuşunu çok seviyorum.

Dostum, kötü durumdayım.

Bana bakan güzelliği düşünüyorum, parmakları yanmış tenimde oynuyor. Ağzımın kurummasına neden oluyor... ama bu susuzluktan olabilir. Suyu ondan uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanıyorum, çünkü onu yere atıp gün ışığında becermek istesem de, aletimin buna dayanabileceğini sanmıyorum... ve hala yapmalı mıyım bilmiyorum. Sırf güzel ve sekse hevesli olduğu için onu kullanıyormuşum gibi geliyor. Bu ona adil gelmiyor.

Ben de mataramı aldım ve ona uzattım. "Aç mısın? Susadın mı?"

Teva omuz silkti. Matarayı alıyor, kokluyor ve sonra bana geri veriyor. *Susamadım.*

Matarayı ondan geri alıyorum ve çoğunu içiyorum. Hepsini içmek istiyorum ama o kadar uzun

süredir hayatta kalma modundayım ki sadece bir aptalın tüm suyu bir oturuşta içebileceğini biliyorum. Sokağın karşısındaki tuvalette hâlâ çalışan düzgün bir musluk var, daha sonra doldururum. Şimdilik çantamı karıştırıyorum ve ona biraz kurutulmuş et veriyorum. "Aç mısın? Bu geyik eti ama yine de lezzetli."

Et parçasını benden alıyor, kokluyor ve sonraseksi olmaması gereken ama aletimi ihtiyaçtan sızlatan bir şekilde dilini değdiriyor. Yemeği inceliyor ve sonra bana bakarken tekrar yalıyor. *Bunu etine bilerek mi yaptın?*

Güldüm. "Güldüm. Çiğ et sadece bir yere kadar gidiyor, biliyor musun? Yemeğimin uzun süre dayanmasını sağlamalıyım." Çenesi kalktı. *Artık senin için avlanacağım. Bir daha asla yemek konusunda endişelenmene gerek yok.*

Vahşiliği çok sevimli. "Çaresiz değilim, Teva. Sadece farklıyım. Senin gibi kanatlarım yok." Bir şerit daha çıkarıp ona işaret ediyorum ve sonra ısııyorum. "Benim avcılığımda tuzaklar, kurşunlar ve bir sürü ileri geri koşturma var."

O zaman güçlü bir eşin olması iyi bir şey. Düşünceleri boğucu bir mırıltıya dönüşüyor ve keskin dişleriyle kurutulmuş eti parçalıyor. Bu... sikimin biraz sönmesine neden oluyor. Dişleri bir avcının dişleri gibi, keskin ve parlak. Sevimli ve zarif olmasına rağmen o hâlâ bir ejderha.

O kısmı unutmak zor.

Kurutulmuş etimi çiğniyorum ve Teva'nın tepkisini izleyerek Miss Scarlet'i dikkatlice kedi taşıyıcısından çıkarıyorum. Kedi öfkeli bir uluma sesi çıkarıyor ve sonra yemeğimin kokusunu aldığı için sürtünerek bacaklarıma dolanıyor. Teva'ya bakıyorum ama ejderha-kadın sadece gülümsüyor ve sonra elindeki kurutulmuş et parçasını uzatıyor. Bir anlık tereddütten sonra Bayan Scarlet Teva'ya doğru ilerliyor ve şeridi yalamaya başlıyor.

Teva bana *tadının benden daha çok hoşuna gittiğini* söylüyor. Bakışları benimkilere kayıyor, gözleri pürüzsüz, saf bir altın renginde dönüyor. *Düşüncelerini anlayabildiğimi biliyorsun, değil mi? Onu yemeyeceğim. Sen hayır dedikten sonra olmaz. Ben çocuk değilim.*

Kendime gülüyorum, çünkü sanırım oldukça açık davranıyorum. "Her düşünce?"

Çoğunu. Duymamı istemiyor musun? Başını eğiyor, muhteşem, karışık saçları çıplak omzundan aşağı kayıyor.

"Alışmam gereken başka bir şey daha." Ve Teva'yı kurtarıırken göz önünde bulundurmamı unuttuğum bir şey daha

-Düşüncelerim artık bana ait olmayacak, paylaşılacaktı.

Eşler arasında sır yoktur.

Hayır, sanırım yok. Sert betonun üzerine oturuyorum, bacaklarımı çaprazlıyorum ve güneş yanığı cildim acıyla alevlendiğinde irkilmemeye çalışıyorum. Diğer iki kediyi dışarı salıyorum, miyavlıyorlar, Teva'ya hafifçe tıslıyorlar ve sonra sanki sihirli bir şekilde başka bir ton balığı konservesi üretecekmişim gibi beklemeye ve beni izlemeye devam ediyorlar. Bulduğum kedi maması var ve onları şımarttığımı biliyorum ama yine de bir kutu açıyorum ve koşarak gelmelerini izliyorum.

Bu senin yediğinden daha iyi kokuyor, diyor Teva burnunu kırıstırarak. Karşıma oturuyor, duruşu benimkini taklit ediyor.

Onun tiksintisine gülüyorum. "İnan bana, tadı hiç iyi değil."

Yine de bunlar yiyecek ve siz bunları yiyebilecekken hayvanlara veriyorsunuz. Bu insanlar arasında da yaygın mı?

"Eskiden öyleydi, gerçek bir uygarlık olduğumuz zamanlarda."

Altın rengi bakışları benimkilere kilitleniyor ve neredeyse düşüncelerimi gözden geçirdiğini hissedebiliyorum. *Ejderhalar gelmeden önce.*

"Evet. Bu gezegende milyarlarca insan vardı. Şimdi sadece birkaç avuç dolusu var." Uzanıp Bayan Tavuskuşu'nun kulaklarını okşuyorum, dalgınca ovalıyorum. "Bu beni uzun süre çok kızdırdı."

Ve bu yüzden mi bana meydan okumayı seçtin? Benden intikam almak için beni şekil değiştirmeye mi zorladın? Düşüncelerinde öfke yok, sadece merak var.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ben öyle bir şey yapmazdım. O tuzağı sana yardım etmek istediğim için yaptım. Çünkü orada bir insan olduğunu biliyordum. Adını biliyordun. Aylardır beni takip ediyorsun. Zihninin içinde bir şey özgür kalmak istiyordu ama yapamıyordun. Ben de yardım etmek istedim."

Teva sürünerek yanıma geliyor. Bir elini kalçama koyuyor ve çeneme dokunarak bakışlarımızı sadece birkaç santim arayla buluşmaya zorluyor. *Bunların hepsi doğru değil. Bana karşı hayal kırıklığına uğramıştın.*

"Çünkü beni takip edip durdun ve etrafımdaki herkesi tehlikeye attın," diye kabul ediyorum, beni bu kadar net görmesinden biraz rahatsız olarak... ve nedenlerimin gösterdiğimden biraz daha bencilce olduğunu. "Hem sen neden buradaydın?"

Pençeleri çenemdeki kirli sakalları hafifçe sıyrıyor ve dokusundan etkilendiğini anlayabiliyorum. Bir an sonra parmaklarının ucunu çeneme sürtüyor, hafif ve meraklı bir dokunuş ve güneşten yanmış sikimin yeniden canlanmasına yetiyor.

Çiftleşmek istemediğini söyleyen bir erkek için, bazı parçalarınız yeterince istekli.

Kıkırdıyorum. "Haksız değilsin. Ama aklım önce senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyor." Elini kendime doğru çektim. "Beni neden takip ettiğin gibi."

Sizi takip mi ediyor? Sanki tuhaf bir şey sormuşum gibi kaşları çatılıyor ve zihnindeki karışıklığı hissedebiliyorum. *Ne zaman seni takip ediyordum?*

"Az önce sana bunu sordum... Hatırlamıyor musun? Bunca aydır peşimden koştuğunu?" Şaşırdım ve onunla ilgili tüm anılarımı paylaşmaya çalıştım; sürekli ufukta beliren kırmızı ejderhayı, mahvettiği avları, kokumu kaybetmesi için sürekli rüzgar altı bir yere saklanmak zorunda kalışımı. Kalenin dışındaki varlığını, her zaman pusuda bekleyişini.

Arkasına yaslanıyor, yüz ifadesi düşünceli. *Tuhaf. Böyle şeyler hatırlamıyorum.*

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Tabii ki. Kibir düşüncelerine sızıyor. Neden hatırlamayayım ki? "Ne hatırlıyorsun o zaman?"

Her türlü şey. Sesi eğlence doludur ve gırtlığından bir kıkırdama çıkar.

Sanırım bu, onun hakkında bir şeyler öğrenmek için iyi bir zaman. "O zaman bana kendinden bahset. Nerelisin, Teva?"

Kahkahası kesiliyor ve gözleri bir anlığına kararıyor. Düşünceleri kafa karışıklığı içinde dönüyor ve hatırlamak için savaşıırken yaşadığı gerginliği hissedebiliyorum. *Ben... ben...* Zihni çalkalanmaya başlıyor ve o çılgınca öfkenin arttığını hissedebiliyorum. Bulabileceği hiçbir şey yok ve bu yüzden panikliyor.

Amy, Rast'ın hafızasında büyük boşluklar olduğunu ve kız kardeşinin ejderha arkadaşının neredeyse hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Teva zeki, konuşkan ve kurnaz görünüyor, ancak onun da diğerleri kadar etkilendiği açık.

"Hey," diye mırıldanıyorum, çenesini eğerek bakışlarımla buluşmasını sağlıyorum. "Sorun yok. İşleri ilerledikçe çözeceğiz, tamam mı? Üzülmene gerek yok."

Dudaklarını yalıyor, pembe dili kısa süreliğine dışarı fırlıyor. *Bilmiyor olmam beni korkutuyor.*

Acı veren güneş yanıklarımın sıyrıklarını görmezden gelerek onu kendime doğru çekiyorum. Yaşayacağım. Şu anda Teva kendini kaybolmuş ve yalnız hissediyor, düşünceleri o kadar boş, kof ve üzgün ki onu teselli etmekten başka bir şey istemiyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve sanki güçlü, yetişkin bir kadın değil de narin bir çocukmuş gibi göğsüme bastırıyorum. "Kes şunu. Henüz erken olduğunu biliyorsun. Yıllardır kayıpsın. Birkaç saat dışında kendinde bile değilsin. Biraz zaman ver."

Yıllar mı? Yıllar mı oldu?

"Halkınız yedi yıl önce Yarık aracılığıyla benim dünyama geldi. Bunu hatırlıyor musun?"

Titriyor ve düşüncelerinde soğuk bir gezinti oluyor. *Kayıbı hatırlıyorum. Bir kayıp hissi. Ve sonra kaostan başka bir şey yok. Gerçekten bu kadar uzun zaman oldu mu?*

Rift'ten beri mi? Bazı günler sonsuzmuş gibi geliyor. Bunca zamandır ne yapıyordum?

"İçgüdülerimle yaşıyorum, sanırım." Kolunu hafifçe ovuyorum. "Tıpkı tüm halkınız gibi. Yarık'tan gelen her ejderha çılgına döndü. Hareket eden her şeyi öldürdüler ve saldırdılar."

Bu bilgi karşısında duyduğu dehşeti hissedebiliyorum ama yine de şaşırmıyor. Bunu kendi deneyimleriyle karşılaştırıyor ve orada gerçeği buluyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor. *Ve yine de beni kurtardın.*

Nedense verdiği cevap beni rahatsız etti. Ona yardım ettiğim için teşekkür edilmek istemiyorum... çünkü az önce onunla inanılmaz, akıl almaz bir seks yaptım. Hiç de fedakarca bir hareketmiş gibi gelmiyor. "Yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Sanki seni tanıyormuşum gibi."

Eli göğsüme gidiyor, kalbimin üzerinde duruyor. *Kaybolduğumu nasıl anladın? Ve beni nasıl kurtardın?*

"Başka bir ejderhaya adının Teva olduğunu söylemişsin. Adını biliyorsan, tamamen gitmemişsindir diye düşündüm. Ve aylardır beni takip ediyordun, hatırladın mı?" "Hatırlamak" kelimesi ağızından çıktığı anda içten içe irkiliyorum ama Teva sinirlenmiyor. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Sana yardım etmek istedim. Bu yüzden Amy'yle ve onun aracılığıyla Rast'la konuştum."

Kim bu kadın? Düşünceleri öfke ve kıskançlıkla alevlenir.

Yaşadığım kalenin lideri. Başka biriyle çiftleşti.

Güzel. Teva yanağını göğsüme bastırıyor ve yanağı benim güneş yanığı kadar sıcak ve kızarmış. Boğazını parçalamaktan nefret ediyorum.

Ben de bundan nefret ederdim.

Peki nasıl oluyor da bir dişi insan drakoni hakkında bu kadar çok şey biliyor? Teva parmaklarını hafifçe kolumda gezdirerek hem güneş yanığı gibi acı verici hem de dayanılmaz derecede gıcıklayıcı bir şekilde soruyor.

Bir drakoni ile çiftleşti. Rast. Onu tanıyor musun?

Teva kollarımda hareketsiz duruyor. *Bir drakoni... kim deliliğe kapılmaz ki?*

"Hayır. Birkaç tane var. Eğer bir drakoni bir insanla çiftleşirse, zihin bağı onların delilikten kurtulmalarına yardımcı olur. Yani, çoğunlukla özgür."

Eve gidebilir miyiz? Düşüncelerinde tatlı bir özlem var. Buranın kokusunu sevmiyorum. Ya da görünüşünü. Hiç hoş değil.

Omzunu nazıkçe ovuyorum. "Keşke seni eve nasıl götüreceğimi bilseydim bebeğim, ama bilmiyorum."

Belki diğer drakoniler biliyordur. Onunla konuşmak istiyorum. Gel. Teva ayağa kalkıp kollarımdan kurtuluyor. Savaş formuna geçip seni pençelerimde taşıyacağım ve sen de bana diğer erkeği nerede bulabileceğimi söyleyeceksin. Eğer o da benim kadar uzun süre deliliğin içinde kaybolmadıysa, belki daha fazlasını hatırlıyordur.

"Bekle," diyorum, ayağa fırlıyorum ve beni geride bırakmadan önce elini tutuyorum. "Kaleye geri dönmem gerekiyor ama önce yapmamız gereken şeyler var."

Ne gibi?

Kedileri işaret ediyorum. "Bir arkadaşına arkadaşlarını eve getireceğime söz verdim." Charlie'yi ve eve dört değil de sadece üç kediyle gelirim yüzünde oluşacak hayal kırıklığını düşünüyorum. "Ve erzağa ihtiyacımız olacak. Onları da getireceğime söz verdim."

Teva gözlerini bana dikmiş, yüzümü inceliyor. Bir süre sonra başını salladı. *Eğer yapmak istediğin buysa.*

"Evet, öyle. Yarın erkenden başlayacağım. Söz veriyorum. Burada gerekenden daha uzun süre kalmayacağız."

Eli benimkinin içinde esniyor. *İkimiz de görevleriniz üzerinde birlikte çalışacağız. Artık dostuz,*

değil mi?

Başımı salladım. "Öyleyiz."

gökyüzünde yükselene ve biz çıtırdayan bir ateşin başında oturana kadar bana hikayeler anlatıyor.

Gabe kendi dünyasıyla ilgili her şeyi hatırlıyor. Son yedi yılı hatırlıyor.

Benim için bu büyük bir uçurum. Bir parçam sanki bugün yeniden hayata dönmüşüm gibi hissediyor, çünkü önceki anılarım yok oldu. Yarık'tan geçiş anılarım ve ondan sonraki tüm yıllar gürültüden başka bir şey değil. Bu beni üzüyor.

Arkadaşlarım olması gerekmez mi? Ailem? Düşmanlarım? Kendime ait bir yuvam? Ama bu düşünceleri aradığımda zihnim bomboş kalıyor.

Bu beni incitiyor. Sanki görünmeyen bir güç geçmişimi ve kim olduğuma dair duygularımı çalmış gibi hissediyorum.

Geriye sadece Teva'nın güçlü uzuvları ve boş, kırık bir kafası olan bir kabuğu kaldı. Gözlerimi ateşe diktiğimde Gabe, "Üzgünsün," diyor.

Geri döndüm... ama ben ben değilim. Eskiden olduğum kişi değilim. Teva'nın kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmaması hoşuma gitmiyor. Bu beni üzüyor. Gece havası ılık olsa da bacaklarımı kıvrıp göğsüme sarılıyorum. Hatırlamak istiyorum ama anılarımı aradığımda hiçbir şey bulamıyorum.

"Kendine karşı sabırlı ol, bebeğim." Gabe ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor ve "çadır" adını verdiği dayanıksız kubbelerden birine serdiği battaniyelerin üzerinde ona katılmamı işaret ediyor. "Sadece bir gün oldu. Belki bu işler zaman alır."

Beni rahatsız eden bir başka şey de bu, ayağa kalkıp ona katılmak için küçük kampı geçerken bile homurdanıyorum. Neden bana bir çocukmuşum gibi sesleniyorsun?

Gülüyor ve ses çadırın tuhaf malzemesine takılıp kalıyor. Yine de gülüşünü seviyorum. Hem de çok. Ruhumdaki bazı karanlık boşlukları dolduruyor. "Bu sadece bir dişi için kullanılan sevgi dolu bir lakap. İnsan erkekleri bazen kadınlarına 'bebeğim' der."

Bir bebekle çiftleşiyormuş gibi hissetmek istedikleri için mi? Dudağım kıvrılıyor.

Gabe elimi tutuyor ve beni de yanına çekiyor. "Hiç de bile. Hoşuna gitmiyorsa sana öyle hitap etmem. Hangisini tercih edersin?"

Bir dakika düşündüm. *En güçlü savaşçı. En vahşi pençelere sahip olan. Kanatların işleyicisi, boyunların sertleştiricisi.*

Battaniyenin üzerine uzanıyor ve ben de yanına gidiyorum. Bütün gün cildine sürdüğü şeffaf macun-aloe gibi kokuyor ama bunun altında Gabe'in kokusu var ve bu çok hoşuma gidiyor. Gözlerimiz buluştuğunda yine sırtıtıyor. "Yeni bir lakaba ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun? İkimizin de üzerinde anlaşılabileceği bir şey mi?"

Evet. Kız yok edici, sanırım.

Gabe başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Bunun sana uyacak kadar seksi olup olmadığından emin değilim."

Onun sevincine bayılıyorum. Sıcak kahkahası havayı dolduruyor ve ben de karşılık olarak gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yani seksi olduğumu mu düşünüyor? Bu düşünce hoşuma gidiyor. Yanına uzanıyorum ve onun eğlencesinin tadını çıkarıyorum. *Bu insanlar arasında uygun bir isim değil mi?*

"Pek sayılmaz." Çadırın fermuarını çekmeye başlıyor ama kedilerden biri sinsice bize katılmaya geliyor.

Şaşkınlıkla yatağın üzerine doğru ilerliyor ve sonra yanıma kıvrılıyor, arka bacakları kalçama dayanıyor. Ona hafifçe dokunuyorum, Gabe'in yaptığını gördüğüm gibi yumuşak tüylerini okşuyorum ve göğsünden zevk dolu bir ses çıkıyor.

"Görünüşe göre Profesör Plum senden hoşlanıyor." Gabe gülümseyerek dirseğine yaslanıyor ve ben kediye severken dönüp bana bakıyor. Bir süre sonra başka bir kedi bize katılıyor ve Gabe başka

bir Şey söyleyemeden üçüncüsü yaklaşıyor. Diğer ikisi onun yanından geçip benim yanıma geliyor.
"Benden çok daha sıcak olmalısın. Ya da daha iyi kokuyorsun."

Ya da baştan çıkarıcı et kokularıyla beni kızdırmak istiyorlar.

Kıkırdıyor. "Onları kovmalı mıyım?"

Çifteleşecek miyiz? Başını salladığında, kaşlarımı çatıyorum. O zaman kalabilirler.

Gabe alçak ve boğuk bir sesle, "Güneş yanığımın buna dayanabileceğini sanmıyorum, bebeğim," diyor.

Kız yok edici, doğru.

Kız yok edici, diye kabul ediyor, dudakları eğlenerek seğiriyor.

Bu ismin iyi bir isim olmadığını söylüyorsun, ama içimi acıtıyor, diyorum ona. Yine de amımı boş ve rahmimi üzgün bırakacaksın.

Bana bakarken saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor. "Güneş yanığımdan daha fazlası, Teva... Seni seks için kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

Biz dostuz. Bana dokunmanı istiyorum.

"Ama neden? Beni istediğin için mi, yoksa seni yenen ben olduğum için mi?" Gabe'in yüz ifadesini okumak imkânsız.

Neden ikisi birden olmasın?

Çünkü ya seni yenersem ve iyi bir adam olmazsam, Teva? Ya olduğum kişiden hoşlanmadıysan?

O zaman senin gücünle ve yapacağımız güçlü gençle gurur duyardım... ve beni kızdırdığında uçup giderdim.

Yine gülüyor. "Senin için her şey çok basit, değil mi?"

Neden olmasın ki?

"Neden ki?" diye düşünüyor ama fikrini değiştirmeyeceğini söyleyebilirim. Ben de pençelerimin keskin kıvrımlarına dikkat ederek kedileri okşuyorum ve Gabe'in battaniyelere yerleşmesini izliyorum. O çok yorgun, dostum. Göz kapaklarındaki ağırlıktan ve hareketlerinin zamanla yavaşlamasından bunu anlayabiliyorum. Uyumak istiyor ama onun yerine beni izlemeye devam ediyor, düşünceleri koruyucu.

Kedilerden biri -soluk bir kedi- göğsümün üzerine kıvrılıp yoğurmaya başlıyor, patileri göğsümde hafifçe hareket ediyor. Gabe'e bakıyorum, gözlerinin koyu kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor. *Uyumalısın,* diyorum ona. *Sabah konuşmak için yeterince zamanımız olacak.*

"Kalacak mısın?"

Seninle mi? Yuvada mı?

Sabaha kadar mı? Gece boyunca gitmeyecek misin?

Gerçekten yapacağımı düşünüyor musun? Parmak uçlarımı yüzünde gezdiriyorum, güneşin dokunuşuyla hâlâ kızarmış. *Sen ve ben çiftleştik. Ruhumuz birleşti.*

O zaman sabah seni görmek için sabırsızlanıyorum, güzel Teva. Hayır, güçlü Teva. Savaşçı Teva. Bunu daha çok seviyorsun, değil mi?

Benim var. Güzellik herhangi bir aptal tarafından elde edilebilir.

Gerçek güç çok daha zordur. O zaman uyu, bebeğim.

Destroyer, tekrar düzeltiyorum, eğlendim.

Birkaç dakika içinde kendinden geçiyor ve düşüncelerinde rüyaların dokunuşunu hissediyorum. Yorgun düşmüştü ve o ana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemiştim. Vücudumun üzerine yığılmış kedileri okşuyor, nefes alışını dinliyor ve kokusunu içime çekiyorum.

Bir dost. Benim bir eşim var. İnsan bir eş.

Düşüncelerini dinliyorum, rüyalarını merak ediyorum ve yüzüm zihninde belirlediğinde memnun oluyorum. Rüyasında beni görmesi gerektiğine karar veriyorum ama rüyasında Salorianlar gibi dökümlü bir cübbe giydiğimde şaşırıyorum. Hmm. Bir sonraki anda, rüyadaki Gabe beni kendine doğru çekiyor ve cübbeyi çıkarıyor, demek ki o da bundan hoşlanmamış olmalı. Tenimi çıplak bırakıyor ve beni yere atıp becermek yerine yüzümü kendine doğru çekip ağzımı kapatıyor.

Sanki Teva'nın rüyasını yiyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerimi onunkilerden ayırıyorum. Rüyalar tuhaf olabilir, bunu biliyorum. Belki de bu

sadece başka bir tuhaflık. Ama dudaklarıma dokunuyorum ve merak ediyorum.

O gece pek uyuyamadım. Hayvanlar üzerimde sürünmekten, tatmin edici mırıldanma sesleri çıkarmaktan ve tenime baskı yapmaktan memnunlar. Yine de Gabe huzursuz, rüyaları karmakarışık ve beni yeterince rahatsız ettikleri için çadır yuvasından çıkıp onun yanından ayrılıyorum. Bunu yaparken küçük hayvanlar beni takip ediyor, ağlamaklı "miyav" sesleri çıkarıyor ve beklentiyle beni izliyorlar. Gabe'i ve onlara verdiği yemeği düşünüyorum. Belki de beslenmek istiyorlardır.

Benim de karnım gurulduyor ve sabahın erken saatlerinde havanın kanatlarıma ne kadar iyi geleceğini düşünerek kollarımı açıyorum. Belki de Gabe'im için de bir şeyler avlamalıyım. Arkadaşımın zihnine dokunuyorum ama o hâlâ uyuyor.

Pekala o zaman. Onu güzel bir sabah ziyafetiyle karşılayacağım.

Beni takip eden yaratıklardan birini dalgınca okşuyorum ve Gabe'in yuvasından - "otopark"tan ayrılırken canavarlardan birinin beni izlediğini görüyorum, onun almak için çok uğraştığı canavar. Arabalardan birinin tepesinde oturuyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Gabe'imın beni başka bir yere götürmek yerine burada beklemesinin nedeni o küçük yaratık.

Kaşlarımı çatıyorum, buradan neden ayrıldığımızı hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim bomboş. Bu boşluk beni korkutuyor. Kendimi sakinleştirmek için Gabe'in dün gece bana anlattığı şeyleri düşünmeye çalışıyorum ama tek hatırlayabildiğim gözlerindeki kahkaha, gülümsemesinin sıcaklığı ve kokusu.

Onun sözleri de gitti... tıpkı benim yedi yılım gibi.

Bu kaybın ağırlığı beni çok etkiliyor. Panikliyorum, birkaç derin nefes çekiyorum. Tekrar kaybolmak istemiyorum. İstemiyorum. Kendim olarak kalmak istiyorum. Teva olarak kalmak. Gabe'in yeni eşi olarak kalmak. Ya bazı şeyler bir daha geri dönmek üzere aklımdan çıkıp giderse? Bu düşünce beni çılgına çevirdi, Gabe'in zihnine uzandım-

Ve ben hemen onun düşüncelerinin sakinliğine kapılıyorum. Rüya görüyor, bazen beni düşünüyor, bazen de hiçbir şey düşünmüyor. Bu rüyalara dalıyorum, kendimi sakinleştiriyorum... ve sonra avlanmak için form değiştiriyorum.

Bunu yaptığım an, delilik telaşı zihnimin sınırlarında geziniyor.

Merhaba, Teva. Karnımdaki ateş beni tekrar selamlıyor.

Onları bir kenara itip Gabe'e ve onun sakin zihnine odaklanıyorum. Şu anda beni düşünüyor ve ben de bu düşüncelere tutunarak dostumun odak noktam olmasına izin veriyorum. Uçmam gerek. Onu beslemem gerek. Her şey Gabe için.

Kontrolümü tamamen yeniden kazanmam biraz zaman alıyor, ama çılgınlık bir kez daha azalıyor ve sonunda avlanmak için uçup gidebiliyorum.

GABE

Sabah uyandığımda Teva gitmişti. Çadır boş, hava durgun. "Teva?" diye seslendim. "Orada mısın?" Yanıt gelmeyince gözlerimi kapatıyorum ve uykulu düşüncelerimde bir şekilde onu bulmaya çalışıyorum.

Ben buradayım. Çok ağır uyuyorsun.

Öyle mi? Fark etmemiştim. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Saat kaç?

Saat mi?

Oh. Sanırım onun insanları bizim gibi saatleri bilmiyor. Hala erken mi? Yeterince erken. Senin için bir yemekle dönüyorum.

Öyle mi? Hızla giyiniyorum, kot pantolonumu ve gömleğimi çekiştiriyorum ve bağcıklarını bağlamadan iş botlarımı giyiyorum. Ava çıktığını duyduğumda şaşırdım ama çadırımdan çıkıp narin görünümlü kadının kanlı bir geyik leşini omzuna aldığını gördüğümde daha da şaşırdım. Beni görünce gülümsemesi parlıyor ve onu artık soğumuş olan ateş fiçimin önüne bırakıyor.

Yok edicinizden memnun değil misiniz? diye soruyor, düşünceleri boğucu. Yanaklarında ve kollarının alt kısmında kan var, ama bir şekilde hala inanılmaz derecede güzel.

"Harikasın," diyorum ona ve bunda ciddiğim. "Bir ateş yakacağım-" Homurdanıyor, burun deliklerinden alevler fişkırıyor. *Neden?*

Bu beni güldürüyor. "İyi nokta. Tamam, ateşten sen sorumlusun. Benim için biraz geyik kızartabilir misin? Ben gidip biraz su getireyim de içip ykanalım."

Çok iyi.

Teva tereddüt ediyor, beni izliyor ve onu selamlamak ve bir şekilde şefkatli olmaya çalışmamak garip geliyor. Neredeyse onu öpmek istiyorum ama aklıma keskin dişleri geliyor. Bunu denersen rahatsız olur mu?

Ağzını benimkinin üzerine mi koyuyorsun? Bu insanlarla ilgili bir şey mi?

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nereden biliyorsun?"

Dün gece bana bunu yapmayı hayal ettin. Kanlı parmaklarını dudaklarına değdiriyor, düşünceleri benimkilerin içinden geçiyor, dudaklarımızın okşandığı düşünceleri. Bunu bana yapacak mısın? Bir insan erkeği eşini böyle mi selamlar?

Terbiyeli olanlar arkadaşlarını böyle selamlamalıdır, evet. O zaman ben de senin iyi bir dost olmanı isterim.

Ona yaklaşıp gömleğimi çıkarıyorum. Merakla bana bakıyor, ta ki ben tişörtü kaldırıp ağzındaki kanı nazikçe silene kadar.

Teva bununla eğleniyor. *Yediğin zaman kan geyiğin içinde olacak. Ama dudaklarıma bulaşmasını istemiyorsun, değil mi?*

"Eşimi ilk kez öpüyorum," diye açıklıyorum. "Kahvaltı yapmak değil, onun tadına bakmak istiyorum."

Gözleri yumuşuyor ve bunun söylenmesi gereken doğru şey olduğunu anlayabiliyorum. Yüzünü dikkatlice yıkarken hareketsiz duruyor ve sonra gömleğimi bir kenara atıp yanağını okşuyorum. Ağzı benim bakımlarımdan dolayı biraz daha kızarmış ve şişmiş, ama bu onu daha da güzelleştiriyor. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak, dolgun ve çok öpülesi.

Eğiliyorum ve ağzımı hafifçe onunkinin üzerine sürüyorum. Teva hareketsizleşiyor ama paniklemiyor ya da korkmuyor.

-Aksine, düşüncelerinden bunu o kadar çok istediğini anlıyorum ki hareketlerimi incelemek için kendini hareketsiz tutuyor. Bu çok tatlı ve benim onu hızlıca tatmam da öyle. Daha fazlasını istiyorum.

O zaman biraz daha al.

İnliyorum, boynunu kavıyorum ve ellerimi kalın saçlarına gömüyorum. İnsan saçı gibi hissettirmiyor, tel tel ve kalın, neredeyse kordon gibi. Ama onun kokusunu ve sıcaklığını taşıyor ve ona dokunmayı seviyorum -ve ona. Onu kendime doğru tutuyorum, güzel yüzüne bakıyorum. Orada korku yok, sadece heves var. Ona vermek istediğim her şeyden daha fazlasını istiyor.

Dudaklarımı tekrar hafifçe ağzının üzerinde gezdiriyorum ve onda bir hayal kırıklığı kıvılcımı hissediyorum. Nazik bir okşamadan daha fazlasını istiyor.

O kadar sabırsızım ki, alt dudağın ısırırken bile alay ediyorum. Bitirdiğimi söylemiş miydim?

Nefesini içine çekiyor, düşünceleri sıcaklık ve şehvetle yanıp sönüyor. *Hayır...*

Alt dudağın ısırıp çekiştiriyorum ve düşüncelerinde dolaşan boğucu zevki hissedebiliyorum. Pençeleri omuzlarıma gidiyor, tereddütle dokunuyor ve sonra ağzımı onunkinin üzerine eğdiğimde kollarımı daha sıkı kavıyor. Tedbiri elden bırakmaya ve onu nasıl öpülmesi gerekiyorsa öyle öpmeye karar veriyorum -dilimle ve vazgeçerek. Dilimi sıcak ağzının kuyusuna sokup onu yalıyorum, ona zevk vermeye kararlıyım. İniltisini duymak istiyorum. Uyarılmışlığını düşüncelerinde ve bana baskı yapan bedeninde hissetmek istiyorum. Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, zihnimdeki tek kararlılık onu memnun etmek. Kontrolünü kaybetmesini sağlamak.

Onu daha fazlası için acıktırmak için.

Teva sanki araya girmekten korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyor ve ben durakladığımda aç

bir inilti çıkararak beni kendine doğru sımsıkı sarıyor. *Daha fazla.*

Şimdi inleyen benim ve onu tekrar öperken ellerim hararetle saçlarında geziniyor. Bu sefer dili benimkiyle buluşuyor ve sonra dişlerine dikkat ederek ağızlarımızı birbirine doluyor ve çiftleşiyoruz, ama lanet olsun, Teva gibi kimseyi öpmedim. Onu öpmek açık bir alevle oynamak gibi. Tehlikeli, evet, ama yanması çok iyi. Düşünceleri kafamı dolduruyor, ağzımı ne kadar sevdiğini, ne kadar tahrik olduğunu ve onu en yakın araba kaputunun üzerinden aşağı fırlatıp sahiplenmek istiyorum.

Evet, ağzıma karşı inliyor. Evet, Gabe. Bunu ben de istiyorum.

Aynen böyle, tüm irade gücüm pencereden dışarı çıktı. Onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum. Vücudunu kendime doğru çektiğimde gözleri heyecanla parlıyor. Narin formuna göre garip bir şekilde ağır, sanki normal bir insandan daha katı, daha yoğun.

Daha güçlü, bana mırıldanıyor.

O da var, bebeğim.

Yok edici.

Gülerek onu düzeltmiyorum. En yakın arabayı buluyorum ve Teva üzerine atlıyor, sonra bir ayağını kalçama doluyor ve beni öne doğru çekiyor. Bacakları etrafımda dolanıyor, kolları belimi sarıyor ve sonra sıcak ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde.

Örtülerini çıkarmanı istiyor. Hepinizi hissetmek istiyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, çünkü güneş yanığının neredeyse geçtiğini fark ediyorum - önemli değil. Sikimdeki ağrı güneş yanığından on kat daha kötü. Teva'nın daracık amının içine gömülmek, sıcak duvarlarının beni sıkıca kavramasını istiyorum.

Ve o da bunu çok istiyor, umutsuzca.

Göğüslerinden birini avuçluyorum, ağzım onunkini alırken bile meme ucuyla alay ediyorum. Şaşkınlıkla nefesini tutuyor ama düşünceleri zevkle mızraklanıyor. *Oh, bu hoşuma gitti.*

Hiç kimse bu güzel memelerle oynamadı mı, Teva?

Kimse, diyor bana, büyülenmiş. Çiftleşme mücadelemi bir insanın kazanmasına izin vermekle akıllılık etmişim. Yaratıcısın, Gabe'im. Bunu sevdim.

Meme ucunun sert tomurcuğuyla oynuyorum, ağzını bırakıp aşağı inerken başparmağımı altında gezdiriyorum. *Bunun tadına bakacağım*, diyorum ona, meme ucunu parmağım ile başparmağım arasında hafifçe sıkıştırıyorum ve heyecanının sıcak sıçrayışını hissediyorum.

Ağzınla mı?

Ağzım, dudaklarım, dişlerim.

Boğazından küçük bir inilti yükselir. *Evet. Hepsini bana ver.*

Öyle yapıyorum. Diğer elimle göğsünü kavriyor ve hafifçe sıkarak ucunu ağzıma alıyorum. Teva nefesini içine çekiyor ve ağzımın onun üzerindeki görüntüsünden de duyumsadıklarından olduğu kadar etkilendiğini söyleyebilirim. Benim kızım görsel, bu çok açık.

Tamam o zaman. Her seviştiğimizde, isteyebileceği tüm görselleri almasını sağlayacağım. Çünkü başlangıçta Teva'yı ona yardım etmek için kurtarmış olsam da, bu ondan çok daha aç bir şeye dönüşüyor.

Teva'yı kendim için istiyorum, tüm o bencilce yollarla. Onu yatağında, kollarımda istiyorum. Onun büyüleyici düşüncelerinin benimkilerin arasında uçuşmasını istiyorum. Onu daha önce kimsenin sahiplenmediği gibi sahiplenmek istiyorum. Yapmamalıym, ama lanet olsun, daha bir gün oldu ve şimdiden takıntı haline getirdim.

O zaman çiftleşmemiz iyi oldu, diyor nefes nefese meme ucuyla oynamamı izlerken. *Takıntılı olmayı seviyorum.*

Gitmene izin vermeliydim, diyorum ona, göğsünün ucunu ısırırken bile. Karnına sıcak öpücükler kondururken bile. *Bana bağlı olmak zorunda değilsin. Özgürsün.*

Bağlı mı? Sanki burada olmak istemiyormuşum gibi davranıyorsun. Ve bacaklarını cesurca açarak beni ıslaklığıyla parıldayan, kıvrımları kızarmış ve karanlık amına dokunmaya davet ediyor. *Beni okşamak istemiyor musun? Beni sakinle doldurmak?*

İnliyorum, çünkü hiçbir erkek bu kadar baştan çıkmamıştı. Kalçalarından birini kolumla

kavriyorum, asfaltın üzerine diz çökerken kalçasını omzuma asıyorum. Yüzümü bacaklarının arasındaki tatlılığa gömüyorum.

ve çıkardığı küçük zevk nefesini seviyorum. Boğazında alçak, boğucu bir mırıltı başlıyor ve sonra bir elini başımın üstüne koyuyor, kıvrımlarını kızdırırken pençeleri kafa derimi hafifçe kazıyor. Teva daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyor - onda büyüleyici olan acımasız bir cesaret var. Bir zamanlar, biraz daha kırılgan, biraz daha muhtaç bir kadını tercih edebilirdim.

Kıyamette mi? Ne istediğini bilen ve bunu talep etmekten korkmayan bir kadın mı? Hepsi bu.

Klitorisinin ucunu buluyorum ve dilimle ve ağızla onu kandırıyorum. Bir tıslama daha çıkarıyor, ama içindeki ihtiyacın arttığını hissedebiliyorum. Onu ağızla çalıştırıyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum ve onun doruğa yakın olduğunu hissettiğimde, ayağa kalkıyorum ve horozumu amının girişine hizalıyorum. Kolları bana dolanıyor, bakışları şehvetle sersemlemiş ve ben onu bir kez daha yüz yüze getirerek derine doğru iterken yüzündeki şaşkınlığı hissedebiliyorum.

Neden? O soruyor. Çiftleşirken bana bakmayı neden seviyorsun?

Çünkü boşalmanı izlemek istiyorum. Bencilce olabilir ama onun güzel kırmızı yüz hatlarına yayılan zevki seviyorum. Açlık ihtiyacının yerini daha keskin bir heyecan alıyor ve sonra doruk noktasına yaklaştıkça gerilim artıyor. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kalçalarını kavriyorum, daha hızlı hareket ederken onu sıkıca tutuyorum, daha derine, daha sert pompalıyorum.

Heyecanını hissedebiliyorum ama gelmiyor.

İticilerimin açısını değiştiriyorum, güzel memeleriyle oynuyorum ama yine de Teva orgazma yaklaşmıyor. Sanki şimdi onun içindeyim ve her şey ters gidiyor. Zihinlerimizin birbirine bağlı olmasının en kötü yanı, onun büyüyen hayal kırıklığını hissedebiliyor olmam. Bir şeylerin yanlış gittiğini ve aldığı zevkin buharlaştığını hissediyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Öpücükler arasında ona soruyorum.

Bana tutunarak başını sallıyor. Yanıt vermiyor ve bunun utangaçlıktan kaynaklandığını sanmıyorum - bence gerçekten bilmiyor. Bir sonraki hamlede kalçalarımın açısını değiştiriyorum, onu doruğa çıkarmaya kararlıyım.

Teva bana *sadece tohumunu vermemi* söyledi. *Başka hiçbir şeyin önemi yok.*

Ama benim için önemli. Bu sözlerle ereksiyonumu kaybettim. Onun hoşlanmadığı belliyken sert kalamam. Yanlış yaptığım bir şey var.

Yanlış bir şey yapmadın, diyerek beni rahatlatıyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor. *Gabe, lütfen.*

"Sorun yok Teva," diye mırıldanıyorum ve onu öpüyorum. "Bir yolunu bulacağız. Şimdi olmasına gerek yok. Birbirimizin nasıl çalıştığını anlamamız için bolca zamanımız var."

O zaman bana sarılır mısın? Teninin benimkine değmesi hoşuma gidiyor.

Başımı sallıyorum ve yumuşak ağızına bir öpücük daha konduruyorum.

Bugün sadece senin kollarında kalmak istiyorum, diyor başını omzuma yaslayarak. Kalın, vahşi saçları çeneme değiyor, eli göğsümü okşarken bile tenimi gıdıklıyor. *Burada kalalım ve tekrar sertleştiğinde içime boşalabilirsin.*

Ahh. Bunun aramızdaki bir başka kültürel fark olduğunu biliyorum ama onu kullanmam gerekiyormuş gibi davranırsa sertleşmeyeceğim. Bütün bunların bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de bir insan bir Drakoni kadını için yeterli değildir.

Saçmalık, Teva bana gönderiyor. *Bir meydan okumayı kazanacak kadar güçlüydün, bu yüzden beni kazanacak kadar da güçlüydün. Tekrar çiftleşebiliriz.*

Bu meydan okumayı sadece hileyle kazandım ama onun kararlılığı karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Ne kadar istesem de yapılacak çok şey var. Tembellik karın doyurmaz. Bunu son yedi yılda tekrar tekrar öğrendim." Karşı koyamayarak ona bir öpücük daha veriyorum ve sonra

bir süre onu izliyorum. İhtiyacımız var

Sanırım bir mekan değışikliği. "Benimle alışverişe gelmek ister misin?"

Alışveriş mi? Düşünceleri merakla doludur. Nedir bu?

"Göreceksin." İkimize de az önce burada olanları unutturmak için ihtiyacımız olan şey bu olabilir.

TEVA

Gabe'in planı insan kovarı için bir şeyler toplamak. Düşünceleri geri getirmesi, büyüklerine ve arkadaşlarına sağlaması gereken şeylerle dolup taşıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun düşüncelerinin benimkiler arasında yuvarlanmasından duyduğum mutluluğu içime çekiyorum.

Artık yalnız değilim. Kaybolmadım. Gabe bana sahip.

Çiftleşmemizin bitmemiş olması umurumda bile değil. Tohumunu benim dışımda harcamadı, bu yüzden hakaret değildi. Sadece birbirimizi öğrenmeye ihtiyacımız var. Gelemememden memnun değildi, bu yüzden bir dahaki sefere daha çok denemem gerekecek. Zamanla çözülebilir.

O zamana kadar öpücükler ve zihin dokunuşları var ve ben her ikisinden de memnunum. Bana son bir sert öpücük verip sonra elimden kurtulurken bile gülümsüyorum. Günü boşa harcıyoruz ve bu fırsatlarla dolu. Hızla banyo yapmasını ve ardından örtüsünü tekrar vücuduna geçirerek muhteşem aletini görüş alanımdan saklamasını izliyorum. Ona örtülerini çıkarmasını söylemek istiyorum ama sonra solgun kısımlarının nasıl parlak kırmızıya dönüştüğünü ve ona acı verdiğini hatırlıyorum. Belki de örtüler her şeye rağmen daha akıllıcadır.

Islak bir havluyla yanıma geliyor ve üzerlerinde tohum olmamasına rağmen kalçalarımı nazikçe yıkıyor ve ben onun dokunuşuyla neredeyse zevkten mırıldanıyorum. *Bu gün burada kalamayacağımıza emin misin? Yuvana gidebiliriz ve dilini istediğin yerde kullanmana izin vereceğime söz veriyorum.*

Gabe'in zihninde bir hayal kırıklığı beliriyor ama hemen kayboluyor. Bir ayak örtüsünü çekerken bile bana gülümsüyor. Bir çizme. "Alışverişi seveceksin. Yardıma ihtiyacım var."

Ona yardım etme fikrini sevdim. Bir takım olma fikri. Herhangi bir yoldaşım olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bu kavram içimi mutlulukla dolduruyor. *Pekala o zaman. Önce yemek yiyelim mi?* Ona doğru ilerliyorum.

Ölü geyiği alıp yağlı, sulu bir but koparıyorum. Hâlâ kanla sıcacıktı ve dostumun ihtiyacını karşıladığım için memnun bir şekilde ona uzattım.

Yine de yüzündeki ifade bir zevk ifadesi değildi. Sucuğu benden alıyor ve düşüncelerinden gücüne şaşırdığını, geyik postunun hala sucuğa bağlı olmasına şaşırdığını ve çiğ yemesini beklediğime şaşırdığını anlıyorum.

Bu kötü mü? Ben soruyorum. İnsanlar etlerinin yanmasını mı tercih eder?

"Yakmak şart değil ama kızartırsak pek çok parazit ve bakteriden kurtulmuş oluruz. Ejderha kanıyla artık bunlar için endişelenmeme gerek var mı emin değilim ama yine de iyi bir fikir."

Parazitler mi? Bakteriler mi? Bunların ne olduğunu anlamaya çalışarak düşüncelerini gözden geçiriyorum. *Hastalıklar mı?*

Bah. İnsanlar bu kadar kırılğan mı?

Gabe gülüyor ve yanıma geliyor. "Biz kırılğan değiliz. Sadece farklıyız."

Hmm. Belki de kırılğan doğru kelime değildir. Belki de... zayıf doğru kelimedir.

Şaşırtıcı derecede güçlü bir koluyla beni belimden kavıyor ve kendine doğru çekiyor. Kalçamı sıkıca kavıyor ve göğüslerim onun sert göğsüne doğru itiliyor. Gabe eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. *Zayıf, ha?*

Onun yakınlığı başımı döndürüyor. Çiftleşme ihtiyacı içimde çalkalanıyor ve aç bir farkındalıkla ağzına bakıyorum, her şey ters gidene kadar bana nasıl dokunduğunu ve bana nasıl zevk verdiğini düşünüyorum. Beni ona karşı tutan güçlü kolunu seviyorum. Hayır, o zayıf değil. Gabe zayıf değil. Daha önce beni bu kadar etkileyen bir erkekle tanışmamıştım.

Güzel, diyor bana ve zihni o kadar güçlü ki içim ürperiyor. Şimdi, bunu benim için kızartır mısın? Sığır etini bana uzatıyor, gözlerinde bir parıltıyla.

Yüzümü ona dönüyorum. *Senin için her şeyi yaparım.*

Meraklı bir ifadeyle bana bakıyor ve bir an için bu kadar çabuk bağlanmamdan duyduğu endişeyi hissediyorum. Ona saçmaladığını söylemek istiyorum, biz dostuz. Elbette birbirimize bağlıyız. Ama aramızdaki ilişkinin nasıl olduğu konusunda hâlâ tedirgin, bu yüzden ben de ondan butu alıyorum ve o çantasını hazırlarken boğazımdan alev damlayarak yavaşça kızartıyorum. Sanırım birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var.

Belki bu "alışveriş" yardımcı olur.

Kısa bir süre sonra, Gabe kömürleştirdiğim etin tadına bakıp lezzetli olduğunu söyleyince ve ardından büyük, doyurucu lokmalar yiyince memnun oluyorum. O yerken küçük yaratıklar -kediler- acınası bir şekilde miyavlıyor, bu yüzden kemiği tüm etten temizliyor, ince parçalara ayırıyor ve sonra yemeleri için sert zemine yayıyor. Başlarına şefkatle dokunuyor ve sonra etrafına bakınıp kayıp bir tane arıyor.

Senden saklanıyor, yardımsever bir şekilde söylüyorum. Kokusu yakınlarda ama siz dışarıdayken gelmeyecektir.

Gabe, "O zaman onu yemesi için biraz bırakalım," diyor ve bir avuç dolusu parça daha hazırlayıp diğerlerinden biraz uzağa koyuyor. Bıçağını temizledikten sonra çantasını alarak yanıma geliyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Ben fazlasıyla hazırım. Bana uzattığı eli tutuyorum ve dişlerimi göstererek sırtıyorum. *Rüzgârı hissedelim, benim yakışıklı insanım.*

Gabe kıkırdıyor, konutun serin gölgesinden çıkıp parlak sabah güneşine doğru ilerlerken onu öne çekmeme izin veriyor. "Rüzgâr için çok alçakta olabiliriz ama-"

Ben savaş formuna geçerken sözleri kayboluyor.

Anında delilik hücum ediyor, zihnimi ele geçirmekle tehdit ediyor. Fırtına ve kaos, duman ve

alev. Haykıran sesler ve ruhumdaki mutlak sessizlik. Bunların hepsi ve ben bunalmış durumdayım.

Geri döndün, diyor karnımdaki ateşler, huysuz bir düşünce. Sanki artık drakoni olmak istemiyorsun.

Ben her zaman Drakoni'yim.

Öyle misin? Eş olarak bir insan aldın.

İtiraz edercesine kanatlarımı açıyorum ama açtığım anda içgüdülerim son düşüncelerimi de zihnimden çalmakla tehdit ediyor. Rüzgâr kanatlarımın yelkenlerini iterek yön değiştiriyor ve sonra onun kokusunu alıyorum.

Arkadaşım. Gabe.

Teva? Gözlerin siyah.

Ona bakıyorum. Kısa bir mesafe ötede duruyor, elleri kalçalarında, yakışıklı, kıllı yüzünde kaşları çatık. Sakin, vücudunda korku yok, ama mücadele etmemden hoşlanmıyor. Onun varlığı zihnimdeki kaosun bir kısmını yatıştırıyor.

Konuş benimle, ona soruyorum. Lütfen.

Sen iyi misin? Tuhaf görünüyorsun.

Başım çok gürültülü. Sanki temizlemek için ileri geri sallıyorum.

Çünkü buradaki tek kişi sen değilsin, karnımdaki ateşler beni kızdırıyor.

Onlara gitmelerini söyledim. *Konuşmak için sana ihtiyacım yok. Benim bir eşim var.* Gabe'e odaklanıyorum ve karnımdaki ateşler tekrar konuşmaya çalışsa da yok olup gidiyorlar, çünkü yoklar. Onlar deliliğin bir parçası... ama Gabe gerçek. Kokusunu içime çekip başımı ona doğru eğiyorum.

Burnuma dokunuyor. *Ne hakkında konuşmamı istiyorsun?*

Bana ne kadar çekici olduğumu söyleyebilirsin, diyorum alay ederek. Yine de şimdiden daha iyi hissediyorum. Sözleri zihnime serin bir yağmur gibi düşüyor ve geçen her anla birlikte kendimi daha iyi hissediyorum. Kanatlarımı açıyorum, güçlü bedenimi geriyorum ve bu hissin tadını çıkarıyorum. Sanki bu forma tekrar girmeyeli sonsuza kadar olmuş gibi hissediyorum ve artık delilik azaldığı için bu forma geri dönmek iyi geliyor.

Gabe gözlerini kapatıyor ve bana bakıyor. "Şu haline bak," diye mırıldanıyor takdirle ve pullarımda parıldayan güneş ışığının hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Ben böyle güçlüyüm, kuvvetliyim ve o korkmuyor. Bunun yerine, benim zevkimden keyif alıyor.

Tüm o çılgınlığı unutuyorum. Gabe'in gülümsemesinin ardından sustu.

Bırak bizi, diyorum ona ve eşimi pençelerimin arasına *alıyorum.* Onu sabitlediğim anda havaya fırlıyorum ve güçlü arka bacaklarımla bizi ileri doğru itiyorum. Kanatlarım sert, sert, sert çırpıyor, hava kazanıyor ve birkaç kısa vuruşla bizi yükseğe taşıyor ve sonra tüm vücudum rüzgârla savrulurken uçmanın zevkini hissediyorum.

Uçmaktan daha iyi bir şey yoktur... belki Gabe ile hızlı ve kirli bir çiftleşme dışında, zevkle biten bir çiftleşme.

"Lanet olsun!" diye sesleniyor altımdan. Ellerinin pençelerimi sıkıca kavradığını hissedebiliyorum, sanki onu düşürecekimden endişelenmiş gibi. "Nasıl bu kadar çabuk yükseldin?" İçinde bir parça korku var ama merak kısa sürede onu bastırıyor. O da uçuşun tadını çıkarıyor.

Çünkü ben güçlüyüm, ona gururla söylüyorum.

Gülüyor, nefesi kesilmiş. "Gerçekten, gerçekten öylesin. Vay canına."

Onun neşesini seviyorum. Onun da benim bu yanıma sevmesini seviyorum. Onun bir savaş şekli yok ama benimkine de kızmıyor. *Seni her zaman taşıyabilirim,* hevesle teklif ediyorum. *Ben savaş formundayken hiç ağırlığın yok.* Onu pençelerimle sıkıca tutuyorum ve kanatlarımı eğerek gökyüzünde tembelce dönmemize izin veriyorum. Uçmak kadar keyifli bir şey yok.

"Eyer takabilir misin? Koşum takımı? Böylece daha güvenli oturabilirim?" Sesi rüzgârda yitip gitse de yansıttığı zihinsel imgeleri görebiliyorum - sırtımda oturması, kürek kemiklerimin arasına güvenle sıkışması için bir yol.

Tabii ki. Eğer bu sizi daha rahat ettirecekse, bunu memnuniyetle yaparım.

"Dostum, buna bayılırdım, Teva. İnanılmazsın." Düşünceleri merakla doludur. "Ne kadar yüksekte olduğumuza bak."

Benimle uçmayı hiç düşünmediği düşüncelerinden belli oluyor. Bu onun için sürpriz bir zevk ve bu kadar çok sevmesi beni de aynı derecede mutlu ediyor. Gösteriş yapmak istiyorum, bu yüzden yapıyorum, yüksekte uçuyorum ama tekrar hızla dalıyorum, havada dönüyorum ve en küçüklerin ateşlerini ve yer değiştirme yeteneklerini ilk kazandıklarında yaptıkları gibi davranıyorum. Bunların hepsinden hoşlanıyor, uçuş heyecanı kanında dolaşıyor.

"Daha yükseğe uçabilir misin?" diye soruyor. "Nerede olduğumuzu görmek istiyorum."

Öyle yapıyorum ve talimat verdiğinde dönüyorum. Altımızdaki yol şeritlerine bakıyor, bir döngü ve yolun farklı bir alana ayrıldığı "çıkış" denen bir şeyi not ediyor. Burayı biliyor ve bana zihinsel bir görüntü gönderiyor.

"Buraya gidebilir miyiz? Bir mağaza, çok uzakta olduğu için sadece bir ya da iki kez gittiğim büyük bir mağaza." Zihinsel talimatları açık - eğer "çıkışı" takip edersek, bizi alması için her türlü şeyle dolu büyük bir kutu yuvasına götürecektik.

Görünüşe göre bu "alışveriş".

Dönüp gösterilen yöne doğru ilerliyorum, binaların ve harap olmuş insan yerleşimlerinin üzerinden geçerken Gabe'in düşüncelerini dinlemekten memnunum. Ne kadar hızlı gittiğimize hayret ediyor ve içindeki kıskançlığı hissedebiliyorum. Onun tüm gününü alacak yolu ben birkaç dakika içinde geçtim ve o gidebileceğimiz tüm yerleri, görebileceğimiz şeyleri düşünüyor.

Nereye gitmek istersen, ona söz veriyorum. Drakoni'ler bölgecidir ama yeni yerler görmek istersen birlikte gideriz.

"Belki ileride. Şimdilik kalede yükümlülüklerim var." Ve düşünceleri büyükleri ve kovanlarında bekleyen diğer insanlarla doluyor.

Düşüncelerini gözden geçiriyorum ve aklına bir ya da iki dişinin gelmesinden hoşlanmıyorum. Hiçbir dişinin ona dokunmasını ya da onu eşleri olarak görmesini istemiyorum. Onun başka dişilere dokunup onları boşalttığını ya da onlara tohumunu verdiğini düşünmek istemiyorum. Son çiftleşmemizden sonra olmaz.

Bu beni sahiplenici hissettiriyor. Kızgın. Karnımdaki ateşler sanki bir sorun sezmişler ve saldırmak istiyorlarmış gibi uyanmakla tehdit ediyor.

Gabe'in eli pençelerimden birinin pullarını okşuyor. *Kimseyi kıskanmana gerek yok, Teva. Burada seninle birlikteyim, onlarla değil.*

Demek öyle. Düşüncelerimi zevkle dolduruyorum, uçarken kafa derisini kaplayan yumuşak saçlara sokulmak için eğiliyorum.

TEVA

Mağazaya etkileyici derecede kısa bir sürede varıyoruz. Gabe'in düşünceleri hızımdan etkileniyor ve çatıya yerleşmeye gittiğimde beni otoparka yönlendiriyor. Park alanı daha çok ölü metal arabalarla dolu ama arka tarafa doğru açık bir alan buluyorum; burada otlar daha sık büyüyor, çatlakların arasından sıyrılıp başlarını güneşe doğru kaldırıyor. Uzakta, kokusu havaya sinmiş av hayvanları uzaklaşıyor. Daha fazla geyik. Açlıkla, bir ya da iki tanesini yemeyi düşünüyorum. Bu sabah yemek yemedim. Yeni dostum ve onun çiğnerkenki güzel ağzını izlemek dikkatimi çok dağıttı.

Beni yere bırak ve ava git o zaman, Teva, diyor Gabe, eli terazimde. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrılırsak iyi olacak mısın?

Neden olmayayım ki? Yavaşça yere iniyorum ve sonra pençelerimi açarak onu yere dikkatlice yerleştiriyorum, böylece önce botları çarpıyor.

Dönüp bana bakıyor, gözleri beni inceliyor. Bakışlarımda altından başka bir şey görmüyor ve bu onu rahatlatıyor. *Ben sadece... bu senin için hala yeni. Seni bu delilikte tekrar kaybetmek istemiyorum.* Gabe elini uzattı.

Otomatik olarak eğilip ağzımı ona doğru bastırıyorum. Eli benim savaş formuma kıyasla küçük ama dokunuşu yine de içimi yakıyor. *Ben yokken benimle konuşur musun? Sesini seviyorum. Düşüncelerimi yatıştırıyor.*

Öpeceğim. Bana bakıyor ve sonra sanki ejderha ağzımı öpebilecekmiş gibi düşüncesizce eğilip ağzını pullarımın üzerinde gezdiriyor. Bu düşünce çok eğlenceli ve ben de geri çekilip tekrar havalanmadan önce yüzünü yalıyorum -yanağını ıslak bir şefkatle sıvıyorum-.

Uzun sürmeyecek, ona söz veriyorum. Sadece bir geyik yemek için. Belki iki tane.

Hiçbir yere gitmiyorum. Sanki hiçbir şey Gabe'i gerçekten rahatsız etmiyormuş gibi düşünceleri eğlendirici. *Aslında, düzgün bir ya da iki at arabası bulmam biraz zaman alacak.* Ben uçup giderken, bana tekerlekleri gıcırdayan paslı metal arabaların zihinsel görüntüsünü gönderiyor. Çoğu park alanına dağılmış durumda ve bir tane bulduğunda, genellikle bir ya da iki tekerleği eksik ve bu nedenle kullanılamaz halde buluyor. *Acele etme Teva, bütün günümüz var.*

Arabaya ihtiyacın var mı? Havada süzülürken ona soruyorum, kokuları tekrar alıyorum. İşte. Daha yükseğe uçarken ağzım açlıktan sulanıyor, rüzgara karşı gitmeye ve geyikleri gittiğimi düşünceleri için kandırmaya çalışıyorum. Gölgeyi görürlerse kaçacaklardır ve onları kovalayabilsem de zahmet etmek istemiyorum. Yakışıklı eşime geri dönmek istiyorum.

Eğer bu mağaza birkaç yıl önceki kadar doluyorsa, alabildiğim kadar çok şey almak isterim. El arabası eşyaları taşımama yardımcı oluyor. Raftan bir şeyler alıp kare şeklindeki el arabasına koyarken zihninde bir görüntü canlanıyor.

Anlıyorum.

Düşünceleri devam ediyor, arabaları kontrol ederken hiçbir şeyden bahsetmiyor ve ara sıra garip bir iki şarkı düşüncelerine karışıyor. Çalışırken ıslık çalıyor ve müzik yapıyor, sonunda bir alet çıkarıyor ve bir diğerini tamir etmek için bozuk bir arabanın tekerleğini çıkarıyor. O bunu yaparken ben de geyiğimi avlıyorum ve sürü dağılmadan önce bir tanesini pençelerimle yakalamayı başarıyorum. Onu çabucak mideye indiriyorum, sonra bir kaçağı kovalamak ve karnımı doyurmak için tekrar ayağa kalkıyorum.

Gabe'in yanına döndüğümde girişe doğru ilerliyor, gıcırdayan ama sapasağlam arabayı önüne katmış itiyordu. Girişin önünde duraklıyor ve gözlerini tekrar kapatarak önüne inişimi izliyor. Beni gördüğünde onayladığını hissedebiliyorum, korkusu gitmiş.

Bitti mi, Teva?

Şimdilik. Kapiya bakıyorum ve kanatlarımı bir kez daha gerdikten sonra vücuduma yaslayıp iki ayaklı formuma geri dönüyorum. Ayağa kalkıp Gabe'in yanına gidiyorum ve ellerini itiyorum. *Bunu kontrol edeceğim.*

Gülüyor. "Hepsi senin o zaman."

İstediğimi yapmama izin verdiği için memnun olmalıyım, ama nedense... değilim. Derime değen kum gibi beni rahatsız ediyor ve nedenini söyleyemiyorum. Arabayı ileri itiyorum ve mağazaya girerken gıcırdayıp gıcırdayıyor. Büyük, karanlık bir yer, toz ve eski, korkunç kokularla dolu. Uzun zaman öncesinden kalma binlerce insan ayağının kokusu burnuma geliyor ve burnumu kırıstırıyorum. Ve eşyalar. Bir sürü insan eşyası. Gabe ilgiyle etrafına bakıyor.

"Buraya son geldiğimden beri hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Bu iyi bir şey."

Öyle mi?

"Evet. Bu da iyi bir hurda olabileceği anlamına geliyor."

Ah. Aklından almak istediği farklı şeyler geçiyor, bazılarını tanıyorum -yiyecek, vücudu için örtüler- bazılarını ise hiç anlamıyorum. "Tuvalet malzemeleri "nin ne olduğunu ya da "tampon "un ne olduğunu bilmiyorum. Gabe, önlerinde birçok arabanın park ettiği küçük bir ada sırasının ötesindeki bir bölümü işaret ediyor. Eski "kayıtlar", onun zeki zekası beni uyarıyor.

"Şurada. Sanırım ilk durağımız orası."

Ne alıyoruz? İnleyerek ilerleyen arabayı bir kez daha itiyorum.

"Önce eczaneye gidip kalmış olabilecek ilaçları arayacağız. Sonra da kaledeki kadınlar için malzeme. Hijyenik malzemeler, şampuan ve bir şeyler bulabilirsek muhtemelen diş fırçası ve benzeri şeyler."

Duraklıyorum ve kısa bir an için arabayı en yakın duvara ya da Gabe'in kafasına itmek istiyorum. *Sen*

diğer kadınlara ne sağlıyor?

Bana biraz şaşkınlıkla bakıyor. "Kıskanıyor musun?"

Sen benim dostumsun. Bırakalım da dostları onlar için böyle şeyler yapsın. Kaşlarımı çatıyorum, karnımda öldürücü bir öfke yükseliyor. Hâkimiyetimi ve senin yanında olma hakkımı kanıtlamak için bu diğer dişilerle dövüşmem gerekirse dövüşürüm. Bu dişiler sana yaklaşırlarsa bağırırsaklarını deşeyeğimi biliyorlar mı?

Gabe'in zihninde hoşnutsuzluk belirir. "Teva. Kıskanacak bir şey yok. Burası bebekli ya da yaşlı kadınlarla dolu bir kale. Hiçbiriyle ilgilenmiyorum."

Düşünceleri açık ve gerçeklerle dolu. Bu beni daha iyi hissettiriyor ama yine de bölgeme tecavüz eden herhangi bir dişiyeye hırlayarak uyarıda bulunacağım. *Yaşlılar ve gençler için bir şeyler edinmeye iznin var, diyorum ona. Ama diğer dişiler için bir şey alma, yoksa pişman olurlar.*

"Hey." Gabe bana doğru döndü. Ellerini yüzüme koyup çenemi yukarı kaldırarak bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. "Burada seninleyim. Seninle olmak istiyorum. Kıskanmana gerek yok."

Ona dişlerimi gösteriyorum ve elini savuşturuyorum. *Kıskanç değilim. Ben bölgeciyim. Arada bir fark var.*

"Onlar yaşlılar, Teva. Yaşlılar ve bebekleri olan ve koruyucuları olmayan kadınlar." Bana öfkeli bir bakış attı. "Onlara saldırırsan bu beni üzer. Sen evinde yaşlılara ve çocuklara saldırır mıydın?"

Kaşlarımın çatıklığı azalıyor. *Sadece benim olduğunu bilmelerini istiyorum. Göğsüne dokunuyorum. Eğer benim kokumu taşısaydın, daha kolay olurdu.*

"Kokunu mu sürüyorsun?"

İki drakoni çiftleştiginde, kokuları da ruhları gibi birbirine karışır. Beni tohumunla dolduruyorsun ve ateşini benimle paylaşıyorsun, bu yüzden senin kokunu taşıyorum. Her çiftleşmemizde daha da güçlenecek. Ama sen benimkini takmıyorsun. Pençelerimi örtüsünden yukarı, boynundaki çıplak deriye ve çenesinde uzayan kıllara doğru kaydırıyorum. Daha sık çiftleşmeliyiz.

Düşünceleri daha önceki kötü çiftleşmemizle doluyor, horozu tohumla dolmadığında ve vücudum serbest bırakma ile sıkılmadığında. Pişmanlık duyuyor ve bu zihnine nüfuz ediyor.

Bunu düşünme, dedim ona. Dokunuşunu hâlâ seviyorum. Sadece seni kokumla kaplamak için çiftleşmemiz gerekiyor.

"Sonra, belki. Ya beni ısıırırsan? Kokunu bu şekilde benimle paylaşabilir misin?"

Oooh. Bu ilgi çekici bir düşünce. Bunu yapmama izin verir misin?

"Kampa döndüğümüzde mi? İstedigin gibi kokunu üzerime sürebilirsin, Teva."

Gözlerim ateşle parlıyor ve ona erimiş ihtiyaç dolu düşüncelerimi gönderiyorum. *Bu fikri sevdim. Acele edelim.*

Gülüyor, sonra eğilip bana şiddetli bir öpücük veriyor ve ihtiyaç dolu olanın sadece ben olmadığımı gösteriyor. "Acele edeceğiz, evet."

O koridorda ilerlerken ben de el arabasıyla peşinden gidiyor, tezgâhların üzerine bırakılmış her bir nesneye bakıyorum. Bazıları zaman içinde tahrip olmuş, içindekiler dökülmüş ve bazıları da tamamen kurumuş. Yine de bulduklarından memnun bir şekilde arabasını nesnelerle dolduruyor. Arabayı dolduruyoruz ve o bir tane daha almak için öne gidiyor ve ben üzerinde... insanlar olan bir standın yanından geçiyorum.

Yassı insanlar. Yassı insanlardan birini elime alıp yüzünü dürtüyorum. Aslında bir insan değil ama çok gerçekçi görünüyor. *Bu da ne? Gabe'in yanına gidip onu tutuyorum. Kim bu insan ve neden kokusunu alamıyorum?*

El arabasına bir avuç dolusu küçük paket -diş fırçası- koyuyor ve elimdeki nesneye bakıyor. "Bu bir dergi. Bir insan değil. Bir insanın resmi. Yakalanmış ve kağıda dökülmüş bir görüntü."

Oh. Bazı sözleri mantıklı ama bazıları değil. Resme tekrar dokunuyorum, büyüleniyorum. Kapaktaki kadın koyu kahverengi bir tene, mor dudaklara ve başından dışarı doğru uzanan gür, kalın bir saç dalgasına sahip. Vücudunu çok güzel gösteren parlak renkli bir örtü giyiyor ve teni parlıyor. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Tekrar yüzüne dokunuyorum. *Üzerinde tuhaf bir örtü var.*

Gabe el arabasını başka bir koridora doğru iterken ben de onun arkasından resme bakıyorum. "Bu bir moda dergisi. Hepsi biraz garip giyiniyor."

Hoşuma gitti. Ama neden takıyor? Cildinin seninki gibi korunmaya ihtiyacı var mı?

"Olabilir, ama çoğu insan kıyafet giyer çünkü kıyafetlerin içinde nasıl göründüklerini severler. Kendilerini iyi hissetmelerini sağlar. Ayrıca, özel bölgelerinizi meraklı gözlerden korumuş olursunuz."

Bu çok ilginç. Vücudunu diğerlerinden koruyor musun? Neden?

Gabe'in ifadesi ciddileşir. "Bazen erkekler kadınlara pek iyi davranmaz. Bazen sormadan alırlar."

Dişiler meydan okumuyor mu?

Hayır. Hiç meydan okuma yok.

Gözlerimi ona diktim. *Dişileriniz buna izin mi veriyor? Neden kendilerini daha az hissettirmeye cüret eden her erkeğin boğazını parçalamıyorlar?*

Bana hafifçe sırtıyor. "Bu dünyayı daha basit bir yer yapardı, değil mi? Ama ellerime, dişlerime bak. Bu tür şeyler için donanımlı değiliz."

Resme, güzel göğüslerini ve amını diğer erkeklerden saklamak için örtü takmak zorunda olan güzel kadına bakıyorum çünkü buradaki erkekler sormadan alıyor. *İnsan olmak ne kadar da berbat bir şey.*

"Bazen öyle, evet."

Bir kadına böyle şeyler yapmaz mısın?

Zihnini dolduran tiksintiyle eğleniyorum. "Tanrım, hayır. Benim yanımda bir kadını incitmeye çalışan her erkeğin taşaklarını koparırım."

Onun şiddetli ve sert düşünceleri içime bir zevk ürpertisi gönderiyor. Aklında gerçekten başka bir şey yok. Bir dişiye zarar veren bir erkeğin canını yakar. *Güzel. Sana yardım edeceğim.* Dergiye tutuyorum ve kadının yüzüne tekrar dokunuyorum. Gabe'in rüyasını, düşüncelerindeki Teva'nın böyle bir elbise giydiğini düşünüyorum. Sanki özel bir ikrammış gibi onu üzerinden çıkardı. Tadına varılması gereken bir şey. Bunu istiyorum, karar verdim. İnsan bir kadın gibi örtünmek ve onun gözlerindeki bakışı görmek istiyorum. Saklayacak bir şeyim olduğu için değil, üzerimdeki giysileri soymasını istediğim için.

Gabe arabayı itiyor ve mağazanın ortasındaki yumuşak malzeme raflarıyla dolu büyük bir bölümün önünden geçiyoruz. Bir tanesine dokunuyorum ve tıpkı dergideki gibi farklı renk ve şekillerde giysiler olduğunu fark ediyorum. Gabe duraklamıyor, yoluna devam ediyor ve ben de onun düşüncelerinden "spor malzemeleri" denen bir şeye doğru gittiğini anlıyorum.

Bunlara bakmak istediğimi söyledim. *Sen bak.* En yakın mavi örtünün kumaşına dokunuyorum ve ilginç bir dokusu olduğunu görüyorum.

Durup bana bakıyor ve aklındaki endişeyi hissedebiliyorum. *Yakınımda kal. Sana bir şey olmasını istemiyorum.*

Bu düşünce beni eğlendirdi. *Seni koruyan benim,* ona hatırlatıyorum. *Ve eğer biri yaklaşırsa, kokusunu alırım.*

Gabe sırtmaya başlar. "Doğru ya. Bu ilişkide belalı olanın sen olduğunu unutup duruyorum."

Tamam. Durum değişirse bana haber ver." Bana göz kırpıyor ve arabasını ileri itiyor.

Kıyafetlere tekrar dokunuyorum ve sonra onların denizine doğru ilerliyorum, zihnim kısmen Gabe'in

Geride kalan eşyaları karıştırırken eksik düşünceler. Ondan gelen sürekli düşünce akışını seviyorum ve insan eşyalarına dokunup amaçlarını anlamaya çalışırken bile beni rahatlatıyorlar. Ona yaklaşan herkesin kokusunu alabileceğimi söyledim, ama farklı kumaşların ve tozun kokusu -ve birçok insanın eski, çok eski kokuları- hızla bunaltıcı hale geliyor.

Yine de sessiz ve bu beni rahatlatıyor. Gabe ile giriş arasında duruyorum, bu yüzden biri eşime zarar vermek istiyorsa bulunduğum yerden gizlice geçmeye çalışmak zorunda kalacak. Bu yüzden rahatlıyorum ve dairesel raflar arasında dolaşırken insan kıyafetlerine dokunuyorum. Resimdeki gibi güzel ve dökümlü bir şey istiyorum ama hiçbir şey ona uymuyor. Duvarlara yapıştırılmış daha fazla insan dişi resmi buluyorum, göğüslerinin üzerinde garip kayışlar ve amcıklarının üzerinde küçük örtüler var. Sanki dünyadaki en iyi şeyler bunlarmış gibi keyifle gülümsüyorlar, ben de onlarınki gibi bir örtü bulup takmaya çalışıyorum. Derimi çiziyor ve çok fazla kayışı var, bu yüzden dirseğimden sarkmasına izin veriyorum ve başka bir şeye geçiyorum.

İnsan giysilerinde pek çok delik olduğunu öğreniyorum ve nasıl sığıdıklarını bilmiyorum. Parlak sarı ve turuncu bir şey buluyorum ama üçgenler ve iplerden başka bir şeye benzemiyor. Başıma geçiriyorum ve boynuzlarıma takılıyor, ama hareket ettiğimde güzel renkleri görebiliyorum, bu yüzden bırakıyorum. Canlı tonlara sahip daha fazla giysi buluyorum ve onları üst üste yığıyorum. Gabe geri döndüğünde bana onları nasıl düzgün giyeceğimi gösterebilir ama şimdilik onları koluma ya da boynuma geçirip orada istifliyorum.

Gabe'in alışverişi neden sevdiğini şimdi anlıyorum. O haklı; bu eğlenceli.

GABE

Teva'nın yanına dönmeden önce spor malzemeleri bölümünü yağmalayıp birkaç kutu mermi ve birkaç kamp malzemesi alıyorum. Bu dükkândan alacağım daha çok şey var, her yer mal dolu ama onun zihninden belli belirsiz zevk ve renk ışıltıları almaya devam ediyorum ve uzak duramıyorum. Düşüncelerini onun yanına kadar takip ediyorum.

Ejderha eşimi bulduğumda, çocuk kıyafetleri içinde yere oturmuş, kafasına birkaç ip bikinisi geçirmiş ve kollarına daha fazla mayo yüklemişti. Yere uzanmış, moda dergisinin sayfalarını dikkatle çeviriyor. Onu görünce kıkırdıyorum ve bana bakmak için yan dönüyor.

Bunun içinde daha fazla resim olduğunu biliyor muydunuz? Teva dergiyi eliyle işaret ediyor, düşünceleri merak dolu. *Hepsinde farklı örtüler giyyiyorlar!*

"Yani hepsini aynı anda giymeye mi çalışıyorsun?" Eğlenerek soruyorum. Ona doğru eğilip saçından ipli bir bikini üstünü koparıyorum. Hayranlık uyandıracak kadar gülünç görünüyor ve çoğu kadının örteceği yerler dışında her yerine kıyafet giymeyi başarmış. Kolundan aşağı yukarı kıvrılmış bir tanga gördüğümde yüksek sesle gülüyorum.

Senden istediğim yanıt bu değildi, dedi bana ekşiyerek. *Bunları çıkarmama yardım etmeni istemiştim.*

"Ve öyleyim," diyorum ona kıkırdarak. Üzerindeki katların gerçekten de hiçbir mantığı ya da nedeni yok. Sanki parlak renkli bir şey almış ve mümkün olduğunca üzerine geçirmiş gibi görünüyor. Tangasının altındaki çocuk mayosunu çekiştiriyorum.

Hayır, katlarımı çıkarmama yardım etmeni istedim. Bana gülmeni değil. Ve düşünceleri ikimizin birlikte olduğu bir görüntüyle doluyor, ona doğru ilerlediğim ve vücudunu saran seksi sarı bir elbiseyi vücudundan çıkardığım bir görüntüyle. Bu bir rüyaydı, diye itiraf etti. Ve hoşuma gitmişti. Beni istemeni sağladı.

Şimdi güldüğüm için kendimi pislik gibi hissediyorum. Bu sabah işlerin nasıl ters gittiğini düşünüyor olmalı. Düşündüğümü biliyorum. Ağzımı ovuşturup yanına çömeliyorum. "Teva, bu sadece bir rüyaydı. Çıplak rahat ediyorsan örtünmen için asla ısrar etmem. Kendin olmaya iznin var." Bir zamanlar farklı düşünebilirdim ama Rast Shreveport Kalesi'nde çırılçıplak dolaşıyordu ve herkes buna alışmıştı. Teva da farklı olmayacaktı. Eğer çırılçıplak olmayı seviyorsa, çırılçıplak olabilir. Güneş beni rahatsız etmeseydi, ben de onunla birlikte çıplak gezebilirdim. "Nasıl olmak istiyorsan öyle olmanı seviyorum," diyorum ona, parmak eklemlerimi çenesine sürterek. "Giyinmek ve insan olmaya çalışmak zorunda değilsin."

Bana kibirli bir şekilde, insan olmak istemediğimi söylüyor. Ama... bazı eşyaların çok güzel. Dergi resmine tekrar dokunuyor ve sonra bana bakıyor. Beni örtülü mü seviyorsun?

"Seni örtülü ya da çıplak seviyorum."

Parmakları kollarına sarılmış parlak mayolardan birine dokunuyor. Benim geldiğim yerde sadece Salorianlar örtünmek için cüppe giyer, diye itiraf ediyor. Bunu kendilerini bizden ayırmak için yapıyorlar. Böyle şeyler giymek isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama... Bazı giysiler tenimde iyi hissettiriyor.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "O zaman sana giymek istediğin bir şey bulalım, ben de sana yardım edeyim."

Dergiyi eline alıyor ve sayfaları çeviriyor, sonra bir iç çamaşırı reklamında duruyor. Bunları sevmiyorum. Buldum ama kaşındırıyor.

"Sütyen ve külot mu? O zaman onları giymek zorunda değilsiniz. Bazı kadınlar giyiyor çünkü... şey, neden giydiklerini bilmiyorum."

Çünkü kaşınmayı seviyorlar, diyor Teva. Başka bir sayfaya geçiyor ve sonra bana gösteriyor. Bunu giymek istiyorum. Ne kadar güzel olduğuna bak.

Çenemi ovuyorum. Teva'nın gelinlik giymiş bir kadın resmini sevmesine şaşırılmamalıyım ama sanırım şaşırdım. Mutlu gelinin arkasında parlak beyaz kumaşlar dalgalanıyor, duvak etrafında dönüyor. "Bu özel bir tür gelinlik. Bir dişi ilk kez eş aldığı anda giyilir."

Gözleri saf altın. O zaman mükemmel. Bunlardan birini nerede takabilirim?

Onun coşkusuna kıkırdıyorum. Gelinlik istiyorsa, ona lanet olası bir gelinlik alırsız. "Burada olmaz. Burası o tür bir mağaza değil."

Farklı şeyler için farklı mağazalar mı var? Kaşları çatıldı.

Hiçbir fikri yok. Elini kendi elime aldım. "Gel hadi. Elimizdekileri toplayalım ve sonra bir gelinlikçiye gidip sana istediğin gelinliği alalım."

Dükkândaki çöpleri toplamayı bitirdikten sonra eşyaları taşımak için dikkatlice kutularken Teva şikâyet etmiyor. Hepsini bir kamyonete bantladıktan sonra otoparka götürüyorum ve Teva burada şekil değiştiriyor. Bir ejderha kadar ürkütücü derecede güzel, dişleri, pençeleri ve kırmızı pulları var ama ondan korkmuyorum. Tehlikeli, evet. Kuyruğunun rastgele bir hareketiyle beni öldürebilir. Tek bir pençesiyle beni parçalara ayırabilir ve tonlarca pençesi var. Beni bir anda kızartabilir ya da bütün olarak yutabilir.

Gözleri koyu siyah dönüyor ve sanki bir sorun varmış gibi tüm vücudu titriyor.
Teva mı? Zihnimi onunkiyle birleştirerek soruyorum.

Gözleri yavaşça altın rengine dönüyor. Yüzüme sokuluyor ve bana zevk ve koruyuculuk düşünceleri gönderiyor.

O iyi. Görünüşe göre aşırı korumacı davranıyorum. Bu biraz komik. Gittiğim her yerde alfa erkeği hep ben oldum. Son kalemizden atılmamızın bir nedeni de buydu, lider diğer erkekler üzerindeki etkimden hoşlanmamıştı. Bir kavgada kendimi idare edebilirim. Gerekirse birkaç haydut göçebenin gözünü korkutabilirim. Silah kullanabilirim, balık tutabilirim ve avlanabilirim.

Ve Teva sanki kırılğan olan, korunması gereken benmişim gibi davranıyor. Pençelerini gövdem etrafında ne kadar dikkatli bir şekilde kıvırdığı, diğer elinde tuttuğu düz yatakla havaya kalkarken bile açıkça görülüyor.

Sert olmamalı mıyım? Teva bana soruyor. *Halkım arasında dişiler avcı ve en acımasız savaşçılardır. Erkekler iri olabilir ama hepsi bu.*

Benim için farklı olduğunu kabul ediyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum. Kendine bakabilen bir kadına hayranım ve Teva kesinlikle bakabiliyor. Şimdi ikimiz arasındaki cinsel dinamiği çözebilirsek, her şey harika olacak. Hâlâ aramızdaki o gurur kırıcı karşılaşmaya takılıp kalmış durumdayım ama o bunu fark etmesin diye hemen aklımdan çıkarıyorum. Bunun üzerinde daha sonra dururum.

Gel, Gabe, gidip elbisemi alalım. Heyecanı kız gibi olduğu kadar aşikâr. Gülüyorum, pullarını okşuyorum ve aşağıdaki dünyayı bir elbise dükkânı için tarıyorum.

Bir gelinlik mağazası bulmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm ama şehrin bulduğumuz kısmında böyle bir yer yok. Sonunda iki kat geri dönüp şehrin farklı bir bölgesine doğru uçuyoruz ve umut verici görünen küçük bir yer görüyorum. Otoparka iniyoruz, Teva beni nazıkçe ayağa kaldırıyor ve sonra açık kasayı bırakıyor. Yuvarlanarak uzaklaşıyor ve yakındaki bir arabaya çarpıyor.

Park yerinde kalıp göz kulak olmayı düşünüyorum ama Teva'ya yardım edeceğime söz verdim. Daha da bencilce, elbiseleri incelerken yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Onun coşkusunu hissedene kadar ne kadar bıkkın olduğumu fark etmemiştim. Bir katil ve "canavar" olmasına rağmen, Teva'da canlandırıcı olan tatlı bir masumiyet var. Sanki işler ne kadar kötüye giderse gitsin, yine de keyif alacak bir şeyler bulabiliyor. Buna bayılıyorum.

Bugün... Sadece onun gülümsemesini görmek istiyorum.

"Hadi," diyorum elime bir taş alıp dükkânın kirli cam kapısına yaklaşırken. "Sana bir elbise bulalım."

Camı kırıp kapının kilidini açmak için içeri uzandığımda gözleri hevesle parlıyor.

GABE

Eva'nın gelinlikler konusundaki heyecanını görmezden gelmek mümkün değil. Her birine neşe dolu bir saygıyla dokunuyor, gelinlikleri incelerken düşünceleri hızla akıyor. Bazıları cızırtılı, bazıları gürültülü, ama o hepsini seviyor. Kocaman etekler yapan kalın kumaş katmanlarına sahip olanları seviyor... ta ki bir tanesini deneyene kadar. Sonra kumaşı yırtılana kadar kaşıyor ve üzgün ifadesi o kadar acınası ki gülmeye yüreğim el vermiyor.

"Senin için mükemmel bir şey bulacağız," diye söz veriyorum ona.

Ve sonunda bulduk. İpekli, vücudu saran, spagetti askılı bir elbise çıkardığımda, zihni neşeyle doluyor ve bunun doğru elbise olduğunu anlıyorum. Önü kız gibi, göğüslerin hemen altında garip küçük kıvrımlar var, ama etekleri bir çan gibi genişliyor ve dokunulduğunda yumuşak. Başından geçirip fermuarını çekmesine yardım ediyorum ve sanki onun için yapılmış gibi üzerine oturuyor.

Teva dönüp bana bakıyor, göğüslerine dokunurken gözleri erimiş altın gibi parlıyor. *Güzel miyim?*

Onu gördüğümde boğazımda kocaman bir düğüm oluştu. Hâlâ vahşi ve evcilleşmemiş görünüyor, ejderha kızım, ama lanet olsun, çok güzel. Kalın saçları neredeyse çıplak omuzlarına dökülüyor ve elbisesi küçük, yüksek göğüslerini ve kumaştan görünen meme uçlarını vurgulayarak içeri doğru kısıtıyor. Elbisenin içinde zarif ve narin görünüyor, ama bundan da öte, gözlerindeki saf neşe beni öldürmeye yetiyor. *Çok güzelsin. Hadi, sana bir ayna bulalım.*

Elini elime alıp onu mağazanın arka tarafına, giyinme odalarının olduğu yere götürüyorum ve diğer elbiselerin yanından geçerken onlara dokunuyor, düşünceleri mutlulukla doluyor. İmkânsız olduğunu bilsem de raftan her şeyden bir tane alıp yanımızda götürmek istiyorum. İhtiyacımız olan

otuz gelinlikten çok daha fazlasını tedarik ediyor, ama kahretsin. Yüzündeki parlak gülümsemeyi görmeye bayılıyorum.

Aynanın önünde her gelin gibi dönüyor ve eteği etrafını sardığında duyduğu sevince gülüyorum. "Mükemmel görünüyorsun, yok edici."

Öyle, değil mi? Teva yansımasına bakıyor, memnun. Aynada benim bakışlarımla karşılaşüyor ve ifadesi ısınıyor. *Rüyanda bunu benden kopardın ve dilini benimkiyle çiftleştirdin.*

İnliyorum. Düşüncelerindeki sıcaklığı görmezden gelmek imkânsız. "Madem buldun, elbiseni mahvetmek istemem," diyorum ona yaklaşıyor. Sikim şimdiden ateş gibi yanıyor; bu kadının beni tahrik etmesi ve şehvetten çıldırtması hiç zaman almıyor. Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum, sonra da en yakın tezgâha taşıyorum.

Gözleri zevkle parlıyor ve bana yapışıyor.

"Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Ve eteklerini yukarı doğru iterek çıplak amını ortaya çıkarıyorum, ona oral seks yapmayı düşünürken.

Teva gırtlaktan küçük bir nefes verir, düşünceleri ateşle doludur. *Bu fikir hoşuma gitti.* Ayaklarını omuzlarıma koyuyor, yüz ifadesi baştan çıkarıcı. *Onun yerine amımı dilinle mi çiftleştireceksin?*

Bu bir sorun mu? Senin tadını seviyorum. Belki de geçen sefer acele ettim. Belki de sikimi içine sokmadan önce onu boşaltmak için daha fazla zaman ayırmalıydım. Belli ki daha fazlasına ihtiyacı var ve ben de bunu ona vermek istiyorum. Ağzımı kalçasının iç kısmına bastırıyorum, kalçalarının üzerinden akan beyaz ipek dalgalarından ona bakıyorum. *Eğer izin verseydin ağzımı bütün gün burada tutardım. Seni tekrar tekrar boşaltmak için.*

Düşünceleri ateşle dolup taşıyor ve ben ağzımı onun tatlı amına dayayıp onu tahrikten sıırılsıklam bulduğumda bile tezgâha doğru eğiliyor.

İnsanlar özel elbiseleriyle mi çiftleşiyor? diye soruyor. Kıkırdıyorum. *Eminim birçoğu yapıyordur. Bahse girerim-*

Dışarıda bir şey çarpıyor.

Ben belimdeki silaha uzanırken bile Teva sertleşiyor. Elimi kaldırıp geride kalması gerektiğini belirtiyorum ve dükkanın pencerelerine doğru ilerliyorum. Malzemelerimizi dışarıda bıraktığımızda etrafta kimseyi fark etmedik ama bir süredir buradayız. Etrafta biri olsaydı ve kutularla dolu bir açık kasa görseydi, gelip araştırırdı, yağmalayacak bir şeyler arardı...

Ve bir aptal gibi açıkta bıraktım.

Teva yanıma geliyor, yüzünde bir hırıltı ve gözleri daha da kararıyor. *Yabancılar!*

Muhtemelen bir şey yoktur, diyorum ona çabucak.

Burada biri var. Dişleri tıslayarak açılmış, gözleri vahşi ve iri. *Onların kokusunu alamıyorum - bu dükkânın içinde toz ve elbiselerden başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum. Dışarı çıkacağım.*

Hayır. Onu kendime doğru çekiyorum, kolumu beline doluyorum. *Sadece pencereden dışarı bak, Teva. Onları görebilirsin.*

Elbette, iki adam açık kasa kamyonun yanında, özenle paketlenmiş kutulardan birini yırtarak açıyor. İçindekileri yırtıp atıyorlar, ellerini zorlukla topladığım diş fırçalarını, tuvalet malzemelerim, tamponlarım ve bebek kıyafetlerimle dolduruyorlar. Kaledeki insanlar bunların hepsini kullanabilir. Öncesi ve Sonrası'ndan birkaç lüksle herkesin hayatı çok daha kolaylaşacak.

Teva hırlıyor, elimden kurtuluyor. *Senden çalışıyorlar, Gabe!* Ağzından sıcak dumanlar dökülüyor. Düşünceleri çalkalanıyor, vahşi ve kaotik ve içinde derin bir şey hırlıyor. Elleri kenetleniyor ve zihninde cinayet işliyor. Onları lime lime ettiğini, kanlarının otoparkın her yerine

sıçradığını hayal ediyor.

Tanrım. Bu kız bir anda sıfırdan on bire çıkıyor.

Durumu etkisiz hale getirmeliyim. *Ben hallederim, Teva. Kimseye zarar vermene gerek yok.*

Adamları hızlıca inceliyorum. İkisi de zayıf ve yırtık pırtık, giysileri yırtık ve kirli. Tuzlu biberli sakalı olan yaşlı bir adam ve genç, temiz traşlı bir adam var. Dışarı çıkıp silahımı sallarsam, ipucunu anlarlar. *Muhtemelen birinin bunları terk ettiğini düşünüyorlar. Onları korkutabiliriz.*

Hayır. Teva'nın zihinsel sesi düz. *Onları yok edeceğim.* Düşünceleri ateşin ta kendisi, kavurucu bir sıcaklık zihnimi sarıyor.

Ben onu durduramadan, adamlarla yüzleşmek için dükkândan dışarı çıkıyor. Arkasından burnundan ve ağzından dumanlar fişkırıyor.

"Teva," diye homurdanıyorum, yarı kızgın yarı öfkeli. Eğer silahlılarsa, ona zarar verebilirler.

Ben Drakoni'yim ve eşimi koruyacağım.

Dükkânın kırık kapısından içeri girdiği anda adamlar başlarını kaldırır. Biri ellerini hızlı bir teslimiyetle kaldırır, yüzünde şaşkınlık vardır. "Zarar vermek istememiştik-"

Diğer pis adam yaşlı olanın arkasına çömeliyor ve yürek parçalayıcı bir andan sonra bunun bir adam ve bir oğlan değil, bir adam ve kızı olduğunu anlıyorum. Kız erkek kıyafetleri giymiş, saçları bir beyzbol şapkasının altında saklı. On iki ya da on üç yaşından büyük olamaz. Elinde bir kutu tampon var, gözleri kocaman ve dehşet içinde.

"Teva," diye tekrar sesleniyorum.

Ejderham dinlemenin ötesinde. Bir an için ikisine dik dik bakıyor ve sonra gelinliği parçalara ayrılıyor, ejderha formuna geçerken ipekler uçuşuyor. Kanatları açılıyor ve kulakları yırtan bir çılgılık atıyor. Onun önünde, malzemelerimizin yanındaki iki leş yiyici dehşet içinde dizlerinin üzerine çöküyor.

Onları öldürecek. Tanrım.

Evet, öyleyim. Düşünceleri bunun karanlık sevinciyle kaynıyor. *Senden alamayacaklar!*

Kahretsin, bu gerçekleşiyor olamaz. Teva'nın gözümün önünde insanları lime lime etmesini izlemek istemiyorum ve bu kesinlikle onun amacı. Düşüncelerinin her yerinde bu var. Bunu durdurmak zorundayım.

"Teva," diye tekrar sesleniyorum ve başını geri kaldırdığında öfkesi aklımı başımdan alıyor. Çok öfkeli.

-Sadece onlara değil, onu durdurmaya çalıştığım için bana da.

Kenara çekil, insan.

Onları öldürebilesin diye mi? Hayır. Sana güvenebileceğimi sanmıştım, Teva. Adamın ve kızının önüne geçerek ilerliyorum. *Ama bunu yaparsan, herkesi öldüren o deli ejderhalardan farkın kalmaz.*

Yerde yatan kız hıçkırıklarını tutamaz.

Ben buyum, Gabe. Teva'nın gözleri kara bir kaosla dönüyor. *Ben deliyim. Hatırladın mı?*

Ses tonunda öyle bir zehir var ki. Deli olduğunu düşünmemden nefret ediyor. Buna içerliyor.

Yap şunu. Öldür.

Komut o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracaktım. Bu... başka bir ses mi? Teva'yla mı konuşuyor?

Öldürmek, diye kabul ediyor, düşünceleri öfkeli bir tıslama. *Öldürmek istiyorum.*

Hayır, yapamazsın. Zihnimi sağlam tutuyorum. O yeni sesi bastırmam gerek. Ona kötü şeyler yapmasını söyleyen, zarar vermesini fısıldayan sesi. Duyduğu tek şeyin benim tavsiyem olmasını istiyorum. "Teva," diye tekrar sesleniyorum. "Teva, aklımı oku. İstedığimin bu olmadığını biliyorsun."

Bir öfke çılgılığı daha atıyor, tüm vücudu ateşini serbest bırakma ve her şeyi yakıp kül etme

ihitiyacıyla titriyor. Düşüncelerinin ardında çılgınlık dönüyor.

"Teva," diyorum tekrar, ses tonumla hoşnutsuz olduğumu belli ediyorum. "Teva, sakın ol ve beni dinle."

Ejderha kuyruğunu ileri geri savurarak yakındaki bir arabanın camını kırıyor. Başını eğiyor

Bir an için alevini iki yabancının ve benim üzerime de boşaltacağını düşünüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve altından çok siyahlar. Ağzını açıyor ve ben onun pembe diline, kocaman dişlerine ve boğazının arkasında titreyen alevlere bakıyorum.

Beni öldürecek.

Asla! Teva çenesini kapatıyor, başını sallıyor ve öfkesini bana doğru tıslıyor. Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Eşime?

Bilmiyorum. Sen yapar mıydın? Saldırmıyor, bu da bir şeydir. Ona zihinsel olarak ulaşıyorum, ama zihni bir karmaşa kaleydoskopu. Dokunacak bir şey yok, sadece öfke ve nefret var. Bu yüzden yavaşça ilerliyorum ve bir elimi ağzının üzerine koyuyorum. Pulları dokunulamayacak kadar sıcak, sanki ateşini sadece iradesiyle içinde tutuyormuş gibi. Arkamda birinin korkuyla nefes aldığını duyabiliyorum ama Teva'nın hâlâ orada bir yerde olduğuna ve bana zarar vermeyeceğine güvenmek zorundayım.

"Teva," diyorum tekrar, sert bir sesle. "Bana bak."

Karmakarışık zihninde alçak sesle, yumuşak mırıldanmalar dolaşüyor ve bunların hepsi ona ait değil. Onu karmaşaya sürükleyen başka biriyle mi konuşuyor? Sormak istiyorum ama odaklanmasına ihtiyacım var.

Ejderha tekrar uzaklaşmaya başlıyor, ben de onu burun deliğinden yakalıyorum ve eğilip bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri altın rengiyle parlıyor ve sonra tekrar siyaha dönüyor, ama ben o rengi gördüm. Geri dönmesini istiyorum. Geri çekilmesine izin vermeyeceğim.

Teva, tekrar söylüyorum. Değişen bir şey yok. Bunlar sadece daha fazla insan. Karşılaştığımız her insanı öldürmeyeceksin. Bundan hoşlanmayacağımı biliyorsun.

Biliyorum. Bu düşünce neredeyse huysuzca. Sinirli. Ama burnunun üzerindeki sert elimden hoşlanıyor.

Onu sıkıca tutarak orada tutuyorum. *Kimseyi öldürmeni istemiyorum. Bu beni çok mutsuz eder. Sana güvenebilmeliyim. Sana güvenebilir miyim?*

Daha fazla mırıldanma, fısıltı, ama gözleri yavaşça tekrar altın rengi yanıyor.

Evet, diyor uzun bir süre sonra. *Seni duyuyorum, Gabe. Sana güveniyorum.*

O zaman bu insanların bir tehdit olmadığına inanın. Burun deliğindeki sıkı tutuşu bırakıyorum ve onun yerine elimi pullarının üzerinde gezdiriyorum. *Seni yanlış yönlendirmeyeceğim konusunda bana güven. Ayrıca, sen bir ejderhasın, benim güzel yok edicim. Senin için hiçbir risk teşkil etmiyorlar.*

Korumaya çalıştığım kendim değilim, diyor bana karanlık bir şekilde, ama düşünceleri her an daha az kaotik, daha az vahşi.

"Lütfen üstünü değiştir," diyorum ona usulca. "Eminim bu insanlar bizden çaldıklarının farkında değildir."

"Bilmiyorduk," diye hıçkırıyor kız. Arkamı dönmüyorum ama eşyaları tekrar kutulara doldurduklarını duyabiliyorum. "Fark etmemiştik."

"Sorun değil," diyorum başımı çevirerek. "Ama eşim çok korumacıdır. Gitmenizi tercih eder."

"Elbette," diyor adam. "Haydi, Morgan."

Morgan. Bir erkek ya da bir kadın ismi. Belli ki onun iyiliği için kimliğini saklıyorlar. Sıska Morgan ve aynı derecede sıska babası çoğu göçebe gibi yırtıcı değiller, bu da bir kale olmadan bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmalarının etkileyici olduğu anlamına geliyor. Onlara biraz sempati duyuyorum. Burnunu okşarken gözlerimi Teva'dan ayırmadan, "Eğer sadece kıt kanaat geçinmeye çalışıyorsanız," diyorum, "buranın güneyinde iyi bir kale var. İyi insanlar var. Otoyoldan iki mil kadar yukarı çıkın ve sonra işaretli çıkıştan girin. İşaretleri takip edin. Oraya yaklaşık bir günde

varabilirsin, yavaş yürürsen belki iki. Orası güvenlidir."

"Biz gidiyoruz," diyor adam.

Teva şekil değiştiriyor ve sonra yerden kalkıp gür saçlarını arkasına savurarak bana doğru yürüyor. Güzel yüzünde sanki aşırı tepki verdiğini kabul etmek istemiyormuş gibi huysuz bir ifade var.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum.

Onlar bizim bölgemize izinsiz girdiler. Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

Belki de yapmalılar, diye kabul ediyorum, iki göçebe aceleyle uzaklaşırken onu kendime doğru çekiyorum. Bize dönüp bakmıyorlar bile, çok korkmuşlar. Ama bu işte hepimiz beraberiz. Bir hata yüzünden birini öldürmeye değer mi?

Evet, kesin bir dille söylüyor.

Hayır.

Teva iç çekiyor. *Hayır o zaman.* Kollarını belime doluyor ve sonra yerdeki bir şeye bakıyor. Parçalanmış elbisesinin uzun bir kumaş parçası. Düşünceleri hüznleniyor ve onu alıp yanağını ona sürüyor. *Ve şimdi benim güzel örtülerim gitti.*

Ellerini ellerimin arasına alıyorum. "İnsan mağazalarının iyi yanı, genellikle aynı elbiseden birkaç tane bulundurmalarıdır. Eminim bir tane daha bulabiliriz. Bir tane alırsınız ve kampa geri dönerken ben onu tutarım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gülümsemesi aydınlanıyor ve sanki bulutların arkasından çıkan güneş gibi.

Ama her şeyin kötüye gitmesinden endişe ediyorum.

GABE

Teva'nın yok ettiğine benzer bir elbise daha var, onu da alıp kutularımızı yeniden paketledikten sonra geri dönüyoruz. Düşüncelerimi sakın tutmaya çalışıyorum ama Teva'nın kontrolü bu kadar çabuk kaybetmesi beni rahatsız ediyor. Sanki beyninde bir şalter atmış gibiydi.

Teva'nın tepkisi buysa, insanların etrafında olabilir mi bilmiyorum. Kötü kararlar verdikleri için insanları öldüremez. Ve eğer insanlarla birlikte olamıyorsa, o zaman ben de sürgündeyim demektir.

Normalde sürgünü bu kadar önemsemezdim. Daha önce de sürgün edildim. Ama ilgilenmem gereken Charlie, Binbaşı ve Lester var. Adalet Kalesi'nden kurtulanları düşünmeliyim. Hepsi bana ve getirebileceklerime güveniyor. Kalenin son birkaç aydır yiyeceği azaldı ve daha fazla insan gelmeye devam ediyor. Amy onları asla geri çevirmezdi ama özellikle Gwen ve Vaan'ın Dallas Kalesi'ne gitmesi ve Liam ile Andi'nin Liam drakoni tarafını çözerken kısa bir mesafede kendi bölgelerini kurmaları nedeniyle Rast ile birlikte çok yoğun olduklarını biliyorum. O kadar uzun zamandır insan taklidi yapıyordu ki savaş formunu tekrar aldığı anda kontrolünü kaybetti ve Andi onu daha yeni geri getirebildi.

Tıpkı Teva gibi. Ejderha formuna ne kadar çok geçerse, o kadar az kontrollü oluyor. Başlangıçta kurduğumuz bağ her ne ise hızla parçalanıyor.

Liam'a tavsiyesi olup olmadığını sorardım ama var mı bilmiyorum. Belki Rast yardım edebilir, eğer kaleye birlikte gitmeye cesaret edebilirsek.

Ama geri dönmek zorundayım. Charlie ve diğerlerinin de orada kalması gerek. Bir kalenin sağladığı istikrar ve yaşam kolaylığına ihtiyaçları var. Charlie'nin sağlık durumu pek iyi değil.

Tekerlekli sandalyedeki Lester için çok daha kolay.

Neden geri dönmeyelim ki? Teva soruyor. Dönmek istiyorsun, değil mi?

Biliyorum...ama onlara saldıramazsın, Teva. Onlar ailem ve arkadaşlarım.

Sen saldırma dersin, ben de saldırmam. Düşünceleri kolay ve güvence dolu.

Yine de ikna olmadım. Teva kötü biri değil. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ve ne yapacağı belli olmuyor. Ve kale çocuklarla ve yaşlılarla dolu.

Sanki düşünmeden onlara saldıracakmışım gibi konuşuyorsunuz. Düşünceleri acı dolu. *Bana güvenmiyorsun.*

Bu çok zor, Teva. Ben sadece... Seninle konuşamadım bile. Bu kadar insanın hayatını riske atamam. Sana zarar vermezdim.

Peki ya onlar? Onlara zarar vermeyeceğine söz verir misin?

O sessiz ve benim ruh halim de onunki kadar karanlık.

Kampıma dönüş yolculuğunun geri kalanında ikimiz de sessiziz. Oraya vardığımızda, Teva beni olabildiğince nazıkçe yere bırakıyor ve düşüncelerinin ne kadar dikkatli ve kesin olduğu içimi acıtıyor. Beni önemsiyor. Önemsemediğini biliyorum. O vahşi bir hayvan değil. O bir insan. Sanki bana kontrol sahibi olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Yıkılmanın eşiğinde olmadığını.

Ama sonra dehşete düşmüş yüzleri ve ağzının ne kadar sıcak olduğunu, onları öldürmeye ne kadar yakın olduğunu düşünüyorum. Ve kaleye geri dönmemizin akıllıca olmayacağını farkına vararak acı çekiyorum. Şu anda olmaz. Birlikte olmaz.

Ben de onu bırakamam. Bensiz tamamen kaybolacak ve ben ondan vazgeçmeye hazır değilim. Bir gün sonra değil.

Kahretsin, sadece bir gün mü oldu? Hemen suçluluk duygusuna kapıldım. Nefes almak için bile zamanı olmadı ve ben kızışmış bir köpek gibi onun üzerindeydim. Liam'ın kafasını toparlamak için kaleden uzaklaşmaya ihtiyacı varsa, Teva'nın da vardır.

Sabırsız davrandıysam özür dilerim, diyorum pençelerini etrafımdan çözerken.

Yatağı yanıma bırakıyor ve sonra da form değiştiriyor. Saçları her zamanki gibi karışık ve dağınık, ama yüzündeki ifade acı ve keder dolu. *Bana güvenmeni istiyorum, Gabe. Büyüklerinin yanında güvenebileceğin biri olmak istiyorum.* Bana bakarken gözleri altın gibi parlıyor. *Her zaman senin yanında olmak istiyorum.*

Yanağını okşadım. "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım. Buna söz veriyorum. Seni tuzağa düşürdüğümde sana yardım edeceğime dair söz verdim ve bunda ciddiyim. Biraz daha uzun sürebilir, hepsi bu."

Elbiseyi ona uzattım.

Narin elleriyle tutuyor, düşünceleri mutsuzluk dolu. *Senin için bir sorun, bir yük olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyor.*

"Nasıl hissettiğine yardım edebilseydin, Teva, bu dünyanın çoğunun yok edilmiş olacağını sanmıyorum. Ejderhalar bunu yapmak istemediler, insanlar da onların bunu yapmasını istemedi." Onu kendime doğru çekip kollarımı etrafına doluyorum. "Sen bir sorun değilsin, tamam mı? Bunu çözeceğiz."

Keşke diğer ejderhalarla konuşabilseydim. Nasıl kontrol altında tuttuklarını görmek.

Bir fikir çekirdeği oluşuyor. *Gidip Liam ve Andi ile konuşabiliriz. Bakalım onların yanında nasıl davranacaksın.*

Sakıncası var mı?

Yapsalar da umurumda değil, sırtarak itiraf ediyorum. Durumu anlayacaklardır. Ve kaleden uzakta yaşıyorlar, bu yüzden her iki dünyanın da en iyisi.

Bu fikri sevdim.

Bence ihtiyacımız olan çözüm bu, katılıyorum. Ama aynı zamanda oraya yürümemiz gerektiğini de düşünüyorum.

Yürümek mi? Bana bakıyor. Neden?

Liam'ı iyi tanırım. Savaş formuna geçene kadar çok rahat bir insandır. Sanırım bunun düşüncelerindeki kıpırdanmayla bir ilgisi var. Sanırım bu yüzden kontrolünü çabuk kaybediyorsun. Belki de form değiştirmezsen daha iyi başa çıkabilirsin. Eğer böyle kalırsan.

Sonsuza kadar mı? Kalbi kırılmıştı. Yıkılmış. Yüz ifadesi beni ağlatıyor. Sanki ondan her şeyinden vazgeçmesini istemişim gibi.

Sonsuza kadar değil. Sadece işleri biraz daha çözene kadar. Ama savaş formum olmadan zayıfım. Çenesi sıkıştı. İnsan mısın? Alay ediyorum.

Kalbi acıyor ve beni kışkırtıyor. Öyle demek istemedim.

Kışkırtıyorum. Beni her türlü dövüşte yenebileceğini itiraf etmek utanılacak bir şey değil. Güçlü olman hoşuma gidiyor.

Ve insanlar o kadar da kötü değil. Benden hoşlanıyorsun, değil mi?

Başını arkaya yatırdı ve bana baktı. Fena değilsin.

Geçer mi? Homurdanıyorum ve bakışlarında muzip bir ışıltı belirdiğinde sırıtışım genişliyor.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Ne yani, etkileyici insan gücünle benimle dövüşecek misin? Saçını savuruyor ve bana nazlı bir bakış atıyor.

Alay et.

Elinde elbisesiyle çadıra doğru yürüyüşünü izliyorum. Kalçaları sallanıyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Şımarık, alaycı Teva'yı daha önceki vahşi, çılgın Teva'ya tercih ederim. Ben onun yuvarlak kırmızı poposuna hayranlıkla bakarken, kediler yanına gelip bacaklarına sürtünüyorlar. Şaşkınlığıma rağmen dördü de ona miyavlayarak ilgi ve yiyecek talep ediyor. Elbisesini çadırın içine fırlatıyor ve sonra çömelip pençelerine dikkat ederek başlarını okşuyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, Charlie'nin kedilerinin en huysuzu ve en ele avuca sığmayanı olan Albay Hardal'ın onun eline sürtünmesini izlerken. "Bu ne zaman oldu?"

Sen uyurken. Kokumu ve sıcaklığımı seviyor. Kulaklarını okşuyor. Diğerlerinin sana nasıl güvendiğini görüyor ve o da güvenmek istiyor. Karnı aç.

Onu şaşkınlıkla izliyorum. Bunu sana o mu söyledi?

Bana inanmaz bir bakış attı. Hayır. O bir kedi. Ama aç olduğu parmaklarımı yalamasından belli. Parmak uçlarını uzatıyor ve Mustard'ın onları çılgınca yaladığından emin oluyor.

"Doğru. Şimdi aklımı kaybediyorum." Elimi başımın üzerinde ovuşturuyorum. "Onlar için biraz yiyecek doğrayacağım. Yarın buradan ayrılıp Andi ve Liam'ı görmeye gideceksek onları kafese koymamız gerekecek."

Kızmayacaklar mı? Kediler mi?

"Olabilir, ama bu onların iyiliği için."

Düşünceli bir şekilde Mustard'ın başını okşuyor. O zaman arkadaşlarını ziyarete gitmemiz gibi bir şey bu. Bu beni mutlu etmeyecek ama benim iyiliğim için, değil mi?

"Eğer gitmek istemiyorsan, Teva-"

Hayır, gideceğiz. Bana güvenmeni istiyorum. İnatçılık düşüncelerinden süzülüyor. Sana vahşi olmadığımı göstermek istiyorum. Deli değilim. Ben iyi bir eşim. Ben iyi bir eşim. Sonuncusunu vurguluyor, sanki kendisi de tam olarak ikna olmamış gibi.

"Bir yolunu bulacağız," diye onu rahatlatıyorum. "Belki de sadece seni neyin tetiklediğini bulmamız gerekiyordur." Bir an onun tepkisini, zihninin ne kadar kaotik olduğunu ve duyduğum garip diğer sesi düşünüyorum. "Biri seninle mi konuşuyordu? Seni rahatsız mı ediyordu?"

Utanç düşüncelerini bulandırıyor. *Karnımdaki ate ti. Kendimi k  t  hissettiğimde benimle konuşurlar.*

üzgünüm. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sesini gün gibi net duyuyorum ve bana duymak istediğim şeyleri söylüyor, yapmak istediğim şeyleri yapmam için beni cesaretlendiriyor. Yalnızken daha iyilerdi, ama şimdi sen varsın, daha öfkeli. Daha talepkârlar. Sanırım kıskanıyorlar.

Sesler. Sesler duyuyor. Bunu duymak kalbimi acıtıyor. Andi ve Amy'den ejderhaların deli olduğunu biliyordum ama bu şekilde ortaya çıkacağını düşünmemiştim. *Anlıyorum.*

Gözlerime bakıyor. *Şimdi daha deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bunu duyduktan sonra mı?*

Aklımdan geçiyor. Ama başımı sallayıp yanına çömelıyorum ve bacaklarına yaslanıp mırlayan kedilerden birini okşuyorum. "Bence yeterince yalnız kaldığında, kendini daha az korkmuş ve yalnız hissetmek için herhangi biriyle - orada olmayan biriyle bile - konuşacaksın. Belki zamanla o karın ateşleri seninle konuşmayı bırakır."

Umarım öyledir. Gözleri simsiyah parlıyor. Seni pek sevmiyorlar.

O zaman umarım onunla konuşmayı keserler.

Teva bana güneşli bir gülümseme veriyor. *Ama senden hoşlanıyorum. Ve önemli olan tek şey bu, değil mi?*

"Tüm tartışmaları karnındaki ateşle kazandığın sürece," diye kabul ediyorum. Bana böyle tatlı bir muziplikle gülümsediğinde, onu sorunlu olarak hayal etmek zor. Yoğun bakışlarla beni izliyor ve zihninden kıyafetler geçiyor. Elbisesini işaret ediyorum. "Bunu tekrar giymek ister miydin?"

Kendi kıyafetlerimi değil, senin kıyafetlerini yırtmayı düşünüyordum. Dudaklarını yalıyor. Yoksa şimdi de benden mi korkuyorsun?

Ondan korkuyor musun? Ondan değil. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama aramızdaki bu gerginlikten hoşlanmıyorum. Keşke burada olmasaydı. Keşke onun o karanlık tarafını da görmeseydim ya da zihninin ne kadar öfke dolu olduğunu, ne kadar huzursuz olduğunu hissetmeseydim. "Korkmuyorum. Kontrolünü kaybetmeye başladığında bunu anlayabiliyorum. Sen de anlayabilirsin, değil mi?" Başını salladığında devam ediyorum. "Daha sık geliyor, değil mi?"

Bir an düşünüyor ve sonra kabul ediyor. *Evet.*

Bunun senin savaş formunla bir ilgisi var mı? Her değiştiğinde gözlerinin ne kadar karardığını hatırlıyorum.

Bu öneri karşısında isyan ettiğini hissedebiliyorum. Bunun bağlantılı olduğunu düşünmek istemiyor. Teva bana ters ters bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Vazgeçiyorum. "Karın ateşi seninle konuşursa söyleyeceğine söz ver, tamam mı? Onlarla tartışmam için bana bir şans ver."

Gülüyor. *Gülmeliyim. Bu kıyafetlerini parçalayacağım anlamına mı geliyor?* Gözleri heyecanla parlıyor.

"Kıyafet bulmak zor, bu yüzden yırtmak kötü bir karar. Ancak soyunmama yardım edersen... buna açık olurum." Düşüncelerimin öfke yerine açlıkla dolmasına izin verdim.

Teva beni ölçüyor. *İsterseniz sargılarımı sizinle paylaşırım. İstedğin zaman giyebilirsin.*

Kendimi onun akan gelinliğinin içinde hayal ediyorum ve kıkırdıyorum. *Benden daha büyük göğüsleri olan biri için tasarlanmış, güzelim. Ama cömertliğini takdir ediyorum.*

Çok cömertim. Bir elini kalçalarının arasına kaydırıyor ve bana bakarken parmaklarını kıvrımlarının üzerinde gezdiriyor.

Sıcak açlık içimde patlıyor. Beni kasıtlı olarak baştan çıkarıyor ve lanet olsun ki işe yaramıyor. Teva kadar cesur ve korkusuz biriyle daha önce hiç tanışmamıştım ve bu yeterince çekici değilse, düşüncelerindeki ihtiyaç bana her şeyi unutturmaya yetiyor.

Senden hiçbir şeyi saklamamanı istiyorum. Parmakları amının yumuşak kıvrımlarını okşuyor.

Elim yerine ağızını burada istiyorum. Sikini içimde istiyorum ve bu sefer beni tohumunla dolduracaksın. Bu sefer bitireceğiz.

O zaman çadıra gir, dedim ona, ayağa kalkarak. Benim horoz sıkı ve ağrıyor

Pantolonumu sıkıca kavırıyor ve elimi ön tarafa doğru sürüklüyorum. Bakışları kasıklarımaya yöneliyor ve düşüncelerindeki zevki hissedebiliyorum.

Bir insan için, belli bölgelerde çok büyüksün.

Diğer her yerde cıızmışım gibi konuşuyorsun.

Mm. Düşünceleri alay ediyor, beni kışkırtıyor.

Gülüyorum ve o çadıra girerken ona doğru ilerliyorum. Bu sefer avcı benim. *Seni kontrol edecek kadar güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun, benim küçük tatlı yok edicim? Sana ihtiyacın olan zevki verecek kadar büyük olmadığımı mı?*

Yanılıyor muyum? Alay ediyor. Kanıtla.

Yere serdiğim uyku tulumunun üzerine uzanıyor, gözleri heyecandan parlıyor. Bu sefer iyi olacak, sanırım. Bu sefer onu o kadar sert boşaltacağım ki kıvılcımlar görececek.

Ama yarım saat sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. Teva ona dokunduğumda heyecanlanıyor ve ihtiyaçtan ıslanıyor, ama onu nasıl öpersem öpeyim ya da yalarsam yalayayım boşalmıyor.

Bu ikimiz için de sinir bozucu ve onu boşaltamadığımı fark ettiğimde ereksiyonum kayboluyor. Aramızda yanlış olan bir şeyler var.

Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Tıpkı onu bırakıp gittiğimde gözlerindeki hüznü ya da kalbindeki özlemi nasıl düzelteceğimi bilmediğim gibi.

TEVA

Üç gündür savaş formuma geçmedim.

Bu kadar uzun süre dayanabileceğimi düşünmemiştim. Yer değiştirme ihtiyacı ruhumu kaşındırıyor ama Gabe bunu yapmamı istemiyor. Bunun zihnimi etkilemesinden endişeleniyor. Bu yüzden daha zayıf olan iki bacaklı formumda kalıyorum, uçmam gerekirken yürüyorum ve havada olmam gerekirken yerde kalıyorum.

İşin tuhafı, günler geçtikçe bu durum daha da kolaylaşıyor, çünkü günler geçtikçe kendimi daha da rahatlamış hissediyorum. Öfkem alevlenmiyor. Öfkem bana ihanet etmiyor.

Ve karnımdaki ateşler sessiz. Kafamdaki tek ses kendiminkiydi... ve Gabe'in.

Şimdi bile, terk edilmiş arabaların sıralandığı sessiz otoyolda yürürken, onun zihni benimkine dokunuyor. Eşyaların bulunduğu düz yatağı arkasından çekerken etrafı tarıyor, her şey göğsüne bağlanmış, böylece elleri yerine ağırlığını kullanarak çekebiliyor. Başkaları tarafından kullanılacak hiçbir şeyi geride bırakmayacağız ve kendi malzemelerimiz sayısız kutunun üzerinde duruyor.

Küçük kafeslerinin içinde sıkışıp kalan kediler uluyor ve itirazlarını haykırıyorlar. Birkaç gündür kızgınlar ama Gabe gitmelerine izin vermiyor. Bunun onların iyiliği için olduğuna dair bana söz veriyor ve her durduğumuzda onları severek ve öfkelerini yatıştırarak zaman geçiriyor. Sadece onlar için özel bir çadır kurdu, böylece akşam için durduğumuzda kaçmıyorlar. Biz başka bir çadırda uyuyoruz.

-Çünkü bana dokunurken izlemelerine gerek olmadığını söylüyor.

Bu gece bana dokunacağından değil.

En son çiftleşmeye çalıştığımızdan beri bana dokunmadı ve bir kez daha boşalmamı sağlayamadı.

Eşime bakıyorum. Bir insanla çiftleşeceğimi hiç düşünmemiştim. Zihnimin bir kısmı hâlâ onları zayıf ve aşağı görüyor. Belki de bu, Yarık'tan geldiğim, insanları pençelerimin altında yok ettiğim ve onların dehşet içinde kaçtıklarını gördüğüm eski bir anıdır. Ne de olsa bir drakoni asla kaçmaz.

Ama Gabe bu düşüncelerimi değiştirdi. O kararlı, benim dostum ve sarsılmaz. Araya giren insanlara öfkelendiğimde, onların önüne geçti ve ağzımı tutarak beni dikkat etmeye zorladı. Düşünceleri benimkilerle bağlantılıydı ve kendisi için korkmuyordu.

Onu bir anda öldürebilirdim ama hiç korkmadı. Aradan geçen günlerde de korkmadığını göstermeye devam ediyor. Sadece başkalarını düşünüyor, erzakları ve hayvanları uzun ve dolambaçlı yollarda sürüklüyor.

O benim Gabe'im, azılı bir dost. Benim olduğu için memnunum... birbirimizi serbest bırakmasak bile. İptal edilen çiftleşmelerimizdeki zevk eksikliğini düşünmeyeceğim. Düşünmeyeceğim. İlk seferinde çok iyiydi. Eminim yine o kadar iyi olabilir.

Kokusunu alıyor musun? Yürürken Gabe düşüncelerimi bölerek soruyor. Zihni neredeyse öldürdüğüm, bizden çalan iki insanın görüntüsüyle doluyor. *Bu taraftan mı geldiler?*

Başımı kaldırıp havayı içime çekiyorum, Gabe'e bu şekilde yardım etmekten memnunum. Burada birbiri üzerine katmanlanmış eski kokular var. Koku güçlü ve kötü, ama beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunun yerine Gabe'in kokusuna odaklanıyorum. Güçlü ve yoğun, ter ve misk kokusu ve bana evimi düşündüren altta yatan bir tatlılık var. Kötü kokularla Gabe'in daha hoş kokusu arasında daha yeni kokular var ama bunlar geyik ve yakındaki vahşi hayvanların kokuları. Ona itiraf ediyorum, *burada insan kokusu almıyorum. En azından yeni insanlar değil.*

"Mükemmel." Gabe bundan memnun görünüyor.

Öyle mi?

"Demek ki bu tarafa geldilerse de Shreveport Kalesi çıkışını kullanmışlar. Umarım orada yardım bulurlar."

İnsan kovanınız.

"Evet. Oraya geri döneceğiz... sonra."

Daha sonra, Liam denen kişiyi gördükten ve onunla savaş formundayken içimi kaplayan öfkeyi nasıl daha iyi kontrol edebileceğimi konuştuktan sonra. Bu uzak bir sorun gibi görünüyor çünkü hava güzel, dostum yanımda ve karnım tok. Şaşırtıcı derecede memnunum... savaş formumun gücü olmasa bile.

Arkadaşlarınıza ulaşmamıza ne kadar kaldı? Gabe'e soruyorum.

"Yürümek mi? Bu ekiple mi?" Açık kasa kamyonu işaret ediyor ve sanki bir işaretmiş gibi kediler sinirlenerek uluyor. "Bir gün daha, belki daha fazla. Tam yerini bilmiyorum ama Liam'ın bölgesine yaklaştığımızda bizi bulacaklarından şüpheleniyorum."

Başımı sallıyorum. *Sonra ne oldu?*

"Sonra birbirimizin aklını alırız."

Bunun zihinsel görüntüsü doğru görünmüyor. *Onu öldürüp kafasını mı koparacağız?*
Çok kana susamışsın dostum.

Gabe gülüyor ve bana bir gülümseme gönderiyor. "Bu bir insan deyişi. Kimsenin beyni parçalanmıyor, gerçekten. Bilgileri karşılaştıracamız."

Ah. Anlıyorum. Yürürken bunu düşündüm. *Bilgi paylaşmak kulağa hoş geliyor ama aynı zamanda kulağa pek drakoni gibi gelmiyor. Erkek bizi hoş karşılamayabilir. Sen benim kokumu zar zor taşıyan bir erkeksin.* Bu benim için hassas bir nokta, ne kadar sık dokunursak dokunalım, benimmiş gibi kokmuyor. Bundan nefret ediyorum. *İsteksizce ekliyorum, seninkini taşıyorum, bu*

yüzden onun için bir tehdit değilim, ama eşinin peşinde olduğunu düşünebilir.

Bu Gabe'i duraklattı. Bana spekülâtif bir bakış attı. "Bu, kokunu üzerime sürebilmen için durmamız gerektiğine dair bir ipucu mu?"

İtiraf etmeliyim ki *kötü bir fikir değil. Sen benim gibi ne kadar çok kokarsan ve ben de senin gibi ne kadar çok kokarsam o kadar iyi olur.*

"Ve sen ne kadar mutlu olursan," diye mırıldanıyor Gabe, göğsündeki koşum takımını çözerek. Onu bırakıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Güneşin ve havanın tenimi okşamasını tercih ettiğim için üzerimde hiçbir giysi ya da sargı yok ama yumuşak elbisem diğerleriyle buluştuğumuzda giymek için hazır. Bu yeni çiftleşmiş dişiler için bir elbise ve herkesin Gabe'in benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Zihnime dokunamadıkları için onlara göstermeliyim. Beni kendine çekerken elimi ensesine götürüyorum ve altın sarısı tenini süsleyen ısırik izlerine hayranlıkla bakıyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü eğerek ağzımı derin, kavurucu bir öpücükle kapıyor.

Gabe'i öpmeyi seviyorum. Ne de olsa öpüşmek her zaman iyi sonuçlanır. Öpüşmek bana onun beni istediğini söylüyor, çünkü aramızda hiçbir zaman bir meydan okuma olmuyor. Sürekli bir meydan okuma bekliyorum ama o nazik ve okşamaları acı verecek kadar tatlı ve ağzı benimkine öyle dokunuyor ki ihtiyaçtan acıkıyorum.

Yine de ona birazcık meydan okumaktan kendimi alamıyorum. Dudağını ısırıyorum ve kaygan bir irade ve ağız savaşında onun diliyle kendi dilimi buluşturuyorum. Kazanmasına izin veriyorum ama elini saçlarıma sarıp beni o kadar sert ve derin yalayana kadar değil, kalçalarımın arasında hissediyorum. Dudaklarına karşı inliyorum.

Burada duralım, diyorum ona ve birbirimizi çiftleşme kokularımızla kaplayalım. O zaman kimse benim olduğundan ya da benim senin olduğundan şüphe etmeyecek.

Kıkırdıyor, öpüşmeye ara verip kare şeklindeki güçlü dişleriyle çenemi ısırıyor ve bu hareket içimde küçük zevk kıvılcımlarına yol açıyor. "Bence bunu durmamız için bir bahane olarak kullanıyorsun."

Sanki bir bahaneye ihtiyacım varmış gibi. Gabe ve ben her zaman öpüşüyoruz ama o günlerdir beni sahiplenmedi. Sanki öpüşmek aramızda güvenliymiş gibi, ama başka bir şey korkunç bir şekilde yanlışı gidiyor. Ben de beklemekten yoruldum. İçimdeki özlem dolu sızıdan yoruldum, doldurulmak için çaresizim. Bu yüzden birbirine dolanmış ellerimizi önüme doğru itiyorum ve parmaklarını kaygan kıvrımlarımı okşamak için kullanarak onları amımın üzerinde gezdiriyorum. *Benim senin dokunuşunu istediğim kadar sen de beni almak istiyorsun. Savaşa gerek yok. Bunda ikimiz de kazanıyoruz.*

Gabe inliyor ve dokunuşun kontrolünü ele alıyor, iki parmağını birbirine bastırıyor ve sonra klitorisimin üzerinde sertçe ovuyor. "İstedğin bu mu, Teva?"

Öyle. Gözlerimi kapatıyorum, hislerin içine gömülüyorum. Parmakları uyarılmamla kayganlaşıyor ve klitorisimin üzerinde daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorlar. İhtiyacımın kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor ve onu bununla boyamak, tenini kaplamak istiyorum, böylece diğer dişiler onun alındığını bilsinler. Onu yakınımaya çekiyorum ve dişlerimi boynunda gezdiriyorum, parmaklarıyla amımı okşarken ona yapışıyorum, beni acımasızca serbest bırakmaya doğru sürüklüyor.

Seni içimde istiyorum, diyorum boynunu hafifçe ısırırken. Asla uyarılmışlığının sınırını kaybettirecek kadar sert değil, asla durmasını sağlayacak kadar sert değil. Sadece ona tamamen benim olduğunu hatırlatacak kadar. İçinden geçen ihtiyacı hissedebiliyorum ve yüzümü boynuna sürüp tenini yalarken bile zihnine düşünceler gönderiyorum, beni nasıl ters çevirmesi ve en yakın

yüzeye doğru itmesi, bana sahip çıkması gerektiğine dair zihinsel görüntüler.

Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesi... ve sonra bedenimin cevap vermemesi. Onun hayal kırıklığı zihnime çarpıyor.

Böyle şeyler hakkında düşünmek istemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve zihnimi ona kapatıyorum.

Yine de Gabe bunun farkında değil. "Seni almamı ister misin, Teva?" diye mırıldanıyor, parmaklarını klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerken bile bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Seni o kadar sert sikmemi istiyorsun ki

serbest bırakılmak için çığlık atıyor?"

Onun bunları söylediğini duymak içimdeki ateşi yeniden alevlendiriyor. Hiç bu kadar sert olmamıştı ve ben buna bayılıyorum. *Oh, bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum.* Saçımdaki sert elini, sesindeki huysuzluğu seviyorum. Beni çok sert boşaltmasını istiyorum. Bunun için çok çaresizim. *Lütfen, Gabe-*

Bir bebeğin ağlaması hem onun hem de benim kafamda ısrarlı bir dürtüyle birlikte çınlıyor.

AÇIM.

Ayrıldığımızda bile nefesim kesildi. *Çocuk.*

"Evet, onu duyuyorum." Gabe sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünüyor. "Çocuğun zamanlaması çok kötü."

O bir bebek, diyorum ve düşüncelerim artık çiftleşme üzerine değil, zihni benimkine dokunan küçük çocuk üzerine. Ona doğru uzanıyorum ama aramızdaki mesafe düşüncelerimi duyamayacağı kadar uzak. Yine de onu hissetmenin tadını çıkarıyorum, onunla biraz daha uzun süre kalmak için gözlerimi kapatıyorum.

Son birkaç gündür seyahat ederken, çocuk ara sıra düşüncelerimize dokunuyor. Çoğu zaman, tüm drakoni çocukları gibi ailesi tarafından ustalıkla susturuluyor ama arada sırada bir şeyler ortaya çıkıyor. Çocuğun gücünden ve doğuştan sahip olduğu vahşi isimden etkilendim-Sallavatri. Bu aceleci, kibirli bir isim... ve bu onun büyük bir savaşçı olacağı anlamına geliyor. Tabii ki olacak. Zihni uzun mesafeleri aşacak kadar büyük değil mi?

Gittiğimiz yerde mi? Gabe'e sordum. Onu görmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Kendi çocuğuma duyduğum özlem içime işliyor. Ben de bir çocuk istiyorum. Gabe'in altın gözlerine ve yumuşak, siyah saçlarına sahip bir çocuk.

"Hayır," diyor Gabe nazikçe, parmaklarını amımdan çekmeden önce alnıma bir öpücük kondurarak. Çiftleşme dürtüsü, tenimdeki derin kızarıklık kadar hızlı bir şekilde kayboldu. "Dün ne dediğimi hatırlıyor musun? O Fort Dallas'ta."

Onun düşüncelerine göre bu çok uzakta ama zihni çok güçlü. Bir çocuğun bu kadar uzun bir mesafeden bu kadar yüksek sesle konuşması normal değil.

"Belki de bu dünya yüzündendir? Burada doğmuş olmak onu farklı mı etkiliyor?"

Belki de, ama tam olarak emin değilim. Eğer durum böyle olsaydı, ona cevap verdiğimi duyabilirdi ama yine de hiç duymuyor.

Bu ilginç, çünkü Gabe de onu duyabiliyor. O drakoni değil, bu yüzden düşünceleri sadece benimle paylaşılmalı, ama onun gerçek sesini olmasa da düşüncelerini ve duygularını hissedebiliyor.

"Bana ihtiyacın olduğunu böyle anladım," diye hatırlatıyor Gabe saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. "Düşüncelerini hissedebiliyordum."

Bir Drakoni'den kan aldığın için mi? Hikayeyi hatırlamaya çalışıyorum. Gabe'in bana anlattıklarının çoğunu hatırlayamamak beni endişelendiriyor. Kavramlar zihnime giriyor ve hemen geri çıkıyor, rüzgarın kendisi gibi kavramak imkansız. Bana bazı şeyleri tekrar tekrar hatırlatması gerekiyor. Bu dünyada olmanın bana tamamen zarar verdiğinden endişeleniyorum. Zihnim inanılmaz bir şekilde bozuldu ve hayal ettiğim şeylere asla sahip olamayacağım - bir yuva, savunacak bir bölge... ve o yuvada yavrular.

"Bunun için daha çok zaman var, Teva," diye beni rahatlatıyor Gabe. "Ve senin zihnin bozuk değil. Rift'in kimseyi bütün bıraktığını sanmıyorum. Ne beni, ne seni, ne de başkasını." Düşünceleri, dünyasının kaosa sürüklenmesinden sonraki korkunç günlerle, arkadaşlarının ve iş arkadaşlarının öldürülmesiyle, açlık ve susuzlukla geçen uzun günlerle, veba salgınıyla, bitmek bilmeyen

savaşlarla ve kendisine bağlı olan yaşlılar için güvenli bir yer bulamama endişesiyle dolup taşıyor. Gabe'in düşünceleri benimkiler kadar ağır.

İçgüdüsel olarak eline uzanıyorum ve pençelerime dikkat ederek parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. *Teşekkür ederim.*

Bana doğru baktı. "Ne için?"

Bana karşı sabırlı olduğun için. Yarık'tan etkilenenlerin sadece Drakoni olmadığını biliyorum ama bazen diğer tarafı görmek zor olabiliyor.

Ağız yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Aynen."

Burası benim bölgem, dişi, yeni bir ses geliyor. Erkek, drakoni ve affetmez. Arkanı dön ve hemen git.

Donup kaldım, duyularım alarmdaydı.

Rüzgâr yön değiştirirken ve esintide başka bir drakoni kokusu alırken bile Gabe beni kendine doğru çekiyor.

Erkek. Çiftleşmiş. Kokusu bir insanınkiyle karışmış.

Git, diye tekrar talep ediyor erkek, düşünceleri benimkilere ağır bir baskı yapıyor. Eşe ihtiyacım yok. Benimkini tehlikeye atıyorsun. Bölgede istenmiyorsun.

Arkadaşım beni buraya getirdi, ona meydan okurcasına söyledim. Seni istemiyorum!

Gabe beni aşağı çekerek, "Teva, bebeğim, kıllanıyorsun," diye mırıldanıyor. Elleri karşı geriliyorum, bedenim gergin. "Seninle mi konuşuyor? Liam mı o?"

Elleri sanki beni tutabilecekmiş gibi kolumu sıkıca kavıyor ve ben ona öfkeli bir itiraz tıslıyorum. "Sakın dönme, Teva," diye uyarıyor Gabe beni. "Söz vermiştin."

Ona çok kızgınım ama söz vermiştim. Gabe'in düşünceleri benim giderek kaotikleşen düşüncelerimin içinde sağlam duruyor, sanki bana yanımda olduğunu, beni sıkı sıkı tuttuğunu... beni akıl sağlığıma kavuşturduğunu hatırlatıyor.

Evet. Söz verdim.

Düşüncelerimde yükselen öfke ve meydan okumayı geri püskürtüyorum ve zihnimi sakinleştiriyorum. Gabe'e odaklanıyorum. Onun yakışıklı yüzüne ve gücüne. *Burada dostumla birlikteyim, diye tekrarlıyorum. Gabe'im buraya Liam'ı aramaya geldi. Onunla konuşmak istiyor.*

Drakoni'nin düşüncelerini hissedebiliyorum ve kendi bölgesel öfkesi biraz olsun azalıyor. *Ben Atalım, ama insanınız bana Liam der. Ve onu iyi tanıyorum. Sana doğru geliyoruz. Seni uyarıyorum dişi, eğer eşime yan gözle bile bakarsan, bu yapacağın son şey olur.*

Aynı şey senin için de söylenecek, erkek. Gabe benim. Ona dokunmayın.

"Teva?"

Gabe'e doğru dönüp ona vahşi gözlerle bakıyorum, sonra boynundan tutup sıcak, sert bir öpücük veriyorum. *Sen benimsin.*

Bana merakla bakıyor. "Bunu biliyorum. Liam'la konuştun mu? Liam mı o?" Gökyüzüne bakıyor, bir ejderha şekli yaklaştıkça giderek büyüyor. "Yoksa saklanmamız mı gerekiyor?"

Bu senin arkadaşın Liam, kabul ediyorum ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Onu elimden geldiğince kokumla kaplayacağım... ne olur ne olmaz.

Çünkü kimseye güvenmiyorum. Bunun Gabe'in "arkadaşı" olması önemli değil. O benim için bir yabancı.

GABE

Ejderha tepemizde daireler çizerken Eva gerginlikten titriyor. İnsan formunda kalmaya devam ediyor ve siper almamamın tek nedeni de bu. Eğer bizim için bir tehdit olsaydı çoktan yer değiştirmiş olurdu. Gözlerimi siper edip yukarı bakıyorum, altın pulların üzerinde bir koşum takımının parıltısını görüyorum ve sonra ejderha alçalıp yanımızdan hızla geçiyor, kanatları üzerimizde vahşi bir esinti bırakarak Teva'nın saçlarını karıştırıyor ve gözlerime kum taneleri savuruyor.

Şu aptal, diye mırıldanıyor eşim kızgınlıkla. Bana yaklaşıyor, korumacı, güzel yüzünde bir kaş çatma.

Elimi ensesine koyuyorum ve hafifçe bastırıyorum, irademi onun üzerinde uygulamaya çalışıyorum - ve ona nerede olduğunu hatırlatıyorum.

İçindeki gerginlik biraz olsun azalıyor ve bana bakıyor. *Onun bir arkadaş olduğundan emin misin?*

"Eminim. Onu tanıyorum. Arkadaşı da benim arkadaşım." Teva'nın gözleri bana dikildi.

Bir eşten bahsetmenin belki de yanlış bir şey olduğunu hemen fark ederek eğildim. "O senin yarın kadar bile vahşi değil."

Bana göz kırpmıyor, gözleri altın rengine dönüyor ve bakışları ağzıma odaklanıyor. Öpücükleri düşünüyor, düşünceleri bir an ısınıyor ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. *Bunu bana söylüyorsun çünkü kıskanmamı istemiyorsun.*

"Aynen öyle."

Zihni kakhahalarla doluyor ve ejderha bir kez daha tepesinde alçaktan uçarken bile küçük, gırtlaktan gelen bir kıkırdama ondan kaçıyor. *Çok zekisin, Gabe'im. Her ihtimale karşı kokumu bir kez daha sürmeme izin ver.*

Sanki bu bir zorlukmuş gibi. Sırıtıyorum ve yaklaşıyorum ve Teva ellerini göğsümde aşağı yukarı kaydırıyor, ağzı fırtınalı bir öpücükle benimkinin üzerinde. Göğsümü bir kez kaşdı, sadece kan çekecek kadar ve sonra eğilip bir çizikteki kan damlalarını yaladı.

Tanrım, bu kadın.

Senin kadının, diyor bana, dili tenimde geziniyor. Keskin dişlerini göstererek bir kez daha sırtıyor ve ardından yük arabamıza bakıyor. *İddia elbisemi giymeli miyim?*

"Eğer istersen."

Benim var.

Liam kısa bir mesafe öteye inip büyük altın kanatlarını açtığında ve Teva'nın dikkati oraya yöneldiğinde kedilerin miyavlamalarını duymazdan gelerek giyinmesine yardım ediyorum.

Sanki onun varlığından nefret ediyormuş gibi tekrar kıllanıyor, ama düşünceleri yeterince sakin ve elini benimkine bağlıyor. Bana düşünceli bir *şekilde, savaş formuna kolayca girebildiğini* söylüyor. *Ve benim kadar vahşi değil. Bunu tekrar yapabilmek istiyorum.* Bana bakmak için dönüyor. *Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun, Gabe?*

"İstiyorum," diyorum ona. "Sen akıllı ve iradeli birisin. Bence her şeyi yapabilirsin. Sadece biraz zamana ve pratiğe ihtiyacın var."

Gülümsemesi çok güzel ve kalbimi sızlatıyor. Umarım haklıyım. Bunu onun için çok istiyorum. İnsan formunda olmaktan şikayetçi değil ama sabırsız olduğunu söyleyebilirim. Özlemle gökyüzünü izliyor, yüzünü her esintiye doğru eğiyor. Uçtuktan sonra yürümek emeklemek gibi geliyor olmalı. Tabii ki sabırsız. Kim sabırsız olmaz ki?

Yani evet. Teva'nın her şeye sahip olmasını istiyorum. "Heyooo," diyor tanıdık bir ses. "Sen misin, Gabe?"

Yanımda, Teva sertleşiyor ve kafasındaki kıskançlığı hissedebiliyorum. Ona sevgi dolu düşünceler gönderiyorum. Drakoni'lerin bölgesel olduğunu duyduğumda bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hızla öğreniyorum. Teva beni kendi bölgesinin bir parçası olarak görüyor ve ben de bunu hem iyi hem de kötü anlamda kabul etmek zorundayım.

"Burada eşimle birlikteyim," diye sesleniyorum ve Teva'nın yanıttımdan duyduğu memnuniyeti hissedebiliyorum.

"Bir dost mu? Vay anasını! Bunu kendi gözlerimle görmeliyim." Ejderhanın boynunun etrafından gözlüklü bir kafa çıkıyor ve sonra omzuna vuruyor. "Bırak beni bebeğim."

Ona bebek isimleri de takıyor.

Sana söyledim, onunla paylaşıyorum. Bu bizim kültürümüzün bir parçası.

Bu sevgi dolu bir terim. O zaman kullanabilirsin.

Liam omzunu indirip Andi yere doğru kayarken bile kıkırdıyorum. Koşum takımlarını şingırdatıyor ve kafasından bir beyzbol şapkası çıkarıyor, ardından gözlükleri, güneş yanığı bir yüzü ve iki dağınık sarı örgüyü ortaya çıkarıyor. "Merhaba! Uzun zamandır görüşemedik!" Bakışları Teva'nın ve uçuşan beyaz elbisesinin üzerinde geziniyor ve sonra kibarca bana bakıyor. "Bize iki dakika ver, tamam mı?"

"Emin misin?" Diyorum ve Andi parmağını kaldırdığında merak ediyorum. Biraz sonra omzundan bir sırt çantası çıkarıyor ve içinden bir çift şort ve bir gömlek çıkarıyor.

Bir an sonra Liam soluk altın rengi pulları ve kısa saçlarıyla yerdeydi. Kalın koşum takımları ve

eyer -bir ejderhada çok küçüktür- vücudunun etrafından düşer ve bir şangırtıyla yere iner. Andi, Liam doğrulurken giysileri ona uzatıyor ve Liam, Andi onun önünde durup çıplaklığını bizim görüş alanımıza kapatırken gömleğini başına geçirip giyiniyor.

Görünüşe göre benim Teva'm etraftaki tek bölgeci dişi değil. Eğlenerek elini sıktım. *Sen*

güzel görünüyorsun. Bundan bahsetmiş miydin?

Teva uçuşan elbisesine bakıyor, rüzgar kumaşı kamçılıyor. *Vücudumda bıraktığı his hoşuma gidiyor. Neredeyse senin kadar iyi hissettiriyor.*

Gülüyorum. Bu kadının akli bir karış havada.

Andi koşarak yanımıza geliyor, Liam da yanında ve gözleri coşkuyla parlıyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor yüzündeki saç tellerini fırçalayarak. Bakışları Teva'ya kayıyor, sonra Liam'a bakıp tekrar bana dönüyor. "Scooter nasıl?"

"Şu anda Benny ile birlikte Shreveport Kalesi'nde. Charlie'nin kedilerini almak zorunda kaldım." Boştaki elimle açık kasa kamyonu ve içindekileri işaret ediyorum.

"Charlie nasıl? Ve Benny?" Liam hafif aksanıyla soruyor.

Teva yanımda sertleşiyor. *Senin insan dilini mi konuşuyor?* Onun kıskançlığının bir dalgasını hissedebiliyorum. *Ben de öğrenmek istiyorum.*

Sana öğreteceğim. Söz veriyorum.

Önümüzdeki çifte gülümsüyorum. "Kaledeki herkes yeterince iyi, ama eminim Benny kız kardeşinin ziyaretinden çok hoşlanacaktır."

"Yakında, söz veriyorum," diyor Andi, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle. Bakışları tekrar Teva'ya kayıyor ve sonra iç çekerek ellerini iki yanına bırakıyor. "Sadece odadaki bin kiloluk fili işaret edeceğim. Bu Teva mı?"

Arkadaşım göğsüne dokunarak "Teva," diye cevap veriyor. Kelimeler ağzından paslı çıkıyor ama bunları yüksek sesle söylediği için onunla gurur duyuyorum. O da dahil olmak istiyor.

Liam sadece bize bakıyor. Bakışları bir an için Teva'ya odaklanıyor ve sonra bana bakıyor. "Yuvamızda bana ve Andi'ye katılmak ister misin? Orada konuşmak daha kolay olacaktır. Rahatlayabilir ve yola devam etmeden önce bizimle birkaç gün geçirebilirsin."

Teva'nın hevesini hissedebiliyorum ve bunu mahveden kişi olmaktan nefret ediyorum. "Teva şu anda savaş formuna geçmemeli. Ona yerden ulaşabilir miyiz?"

Andi neşeyle, "Eğer yapabilseydin, pek de yuva sayılmazdı," diyor. "Binmeyi mi tercih edersin? Eminim Liam herkesi taşıyabilir-"

"Hayır," diyor Liam benimle aynı anda. Bunu içgüdüsel olarak söylüyorum çünkü Teva'dan incinmiş bir parıltı alıyorum. Görünüşe göre bir drakoninin diğerine binmesini önermek hakaret sayılıyor.

Andi dudağını ısırır. "Bunun için özür dilerim. Hakaret etmeye çalışmıyordum." Teva'ya belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Arkadaşım dişlerini gösteriyor. Bu tam olarak bir gülümseme değil.

"Yürüyeceğiz," diyorum. "Belki yakınlarda kurabileceğimiz bir yer vardır ve kedilerin bacaklarını açmalarına izin verebiliriz. Bir ejderha gezintisinden hoşlanacaklarını da sanmıyorum."

"Yeterince makul." Andi Liam'a bakıyor ve sonra tekrar bize gülümsüyor. "Yürüyüşte arkadaş ister misin?"

TEVA

Elim Gabe'in elinde, otoyol boyunca ilerliyoruz. Dişi Andi eşinin yanında yürürken ve Gabe'ime insan kovanındaki insanlar hakkında sorular sorarken, Liam adlı olan koşum takımını açık kasaya takmış ve onu çekiyor.

Buraya kale diyorlar, diyor Atalım. "Kovan" kelimesini sevmiyorlar.

Bir kale o zaman. Gabe'im farkına varmadan konuşmak garip hissettiriyor. Andi'nin erkek

kardeşi ve gencin genç kadınla ilişkisi hakkında konuşmaya dalmış durumda.

Erkek drakoniye bakıyorum. Sanki alışkınımış gibi insan giysilerini giyiyor ve insan sözcükleriyle konuşuyor. Kendisine Lee-ham diyor, ki bu bir drakoni ismi değil. *Nereden biliyorsun*

Bu mu? Kovanlarına hiç gittin mi?

Fort, tekrar düzeltiyor, benim yıpratıcılığımı görmezden geliyor. Ve yıllarca orada onlarla birlikte yaşadım, insan gibi davranarak. Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Bunu duyduğuma şaşırdım. Çılgınlık seni etkilemedi mi?

Öyle olmadığını itiraf ediyor. Yarıktan geçtiğimde bir savaş esiriydim, yeni yakalanmıştım ve iki bacaklı formumda tutuluyordum. Etrafımdaki herkes delirdi ve sonra aniden özgür kaldım... ama garip bir dünyada kapana kısılmıştım. Çılgınlığın savaş formuyla bir ilgisi olduğunu fark ettim. Eğer şekil değiştirirsem benim de delireceğimden şüpheleniyordum. Böylece son yedi yıl boyunca onların arasında bir insan olarak yaşadım. Savaş formumu ancak son zamanlarda geri aldım. Düşüncelerinden bir eğlence ipliği geçiyor. Karışık sonuçlarla.

Bu yüzden savaş formuna geçmiyorum, ona itiraf ediyorum. İstiyorum ama kendimi çabuk kaybediyorum ve bir şeyler duyuyorum. Bu Gabe'i endişelendiriyor, bu yüzden seni görmeye geldik. Bunu nasıl atlatabileceğimi bilmek istiyor. Bir kez daha nasıl tamamen Drakoni olabileceğimi.

Liam'dan pişmanlıkla karışık bir eğlence daha. Bunu sormak için yanlış kişiyim. Savaş formuna geçtiğim anda kontrolümü kaybetmenin eşiğine geliyorum. Sadece Andrea beni kendime getirebiliyor ve bazen bunu yapmak onun için büyük bir çaba gerektiriyor. Bazen bana ulaşamayacağından endişe ediyorum.

Ben de bundan endişeleniyorum. Savaş formundayken başka sesler de duyuyor musun? Eğer Sallavatri'yi kastediyorsan, o çok gürültülü bir zihne sahip bir bebek.

Hayır, demek istediğim... diğer sesler. Sana kötü şeyler yapmanı söyleyen sesler.

Hayır, öyle bir şey değil. Liam düşünceli biri. Yer değiştirdiğimde zihnim kaos içinde oluyor. Sadece Andrea bu çılgınlığı görmeme yardım ediyor.

Hiç değer verdiğiniz kişilere saldırdınız mı?

Henüz değil, ama korku hep orada. Liam'ın aklı karışıyor. Her zaman sınıra yakın hissediyorum. Beni sadece Andrea kurtarır.

Bu beni rahatlatmıyor. Yürürken Gabe'in elini daha sıkı tutuyorum ve sonunda durup dinlenebileceğimiz bir bina buluyoruz. Üstü kapalı bir tente ve gölgelik var ve Gabe'in zihninde burayı bir benzin istasyonu olarak adlandırıyor. Her şey tuhaf koksa da insanlar memnun ve Gabe kedilerle birlikte binanın içine giriyor ve bacaklarını uzatabilmeleri için onları konteynerlerinden çıkarıyor.

Atalim ve dışısı dışarıda kalmış, kısık sesle konuşuyorlar ve Gabe onlara bakıyor. Burada kalıp kedilere göz kulak olur musun, Teva? Ben hemen döneceğim.

Albay Hardal'ın yumuşak çenesinin altını kaşıyorum. Kedi beni Gabe'den daha çok seviyor, muhtemelen sıcaklığımdan dolayı. Tabii ya.

Bana zihinsel bir sevgi gösterisi gönderiyor, alnımdan öpüyor ve sonra kadın ve Liam'la konuşmak için dışarı çıkıyor. Kedileri sevmeye devam ediyorum, onlar ellerime sürtünürken güzel elbisemle kirli zeminde oturuyorum. Bunu yaparken bile Gabe'in zihnini karıştırıyorum.

Konuştuklarını duyamıyorum ama o henüz düşüncelerini nasıl saklayacağını öğrenmemiş. Sanki bu odada konuşuyormuş gibi kolayca, bilmek istediği soruyu kafasından çekip alıyorum.

Teva ile kaleye geri dönmek güvenli mi?

Cevap veriyorlar ve ben cevaplarını duyamıyorum ama Gabe'in hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

O sadece diğerlerini düşünüyor, diyor Atalim, düşünceleri benimkileri bastırarak. Senin yanından ayrılmayacak ama geride kalanlar için kendini sorumlu hissediyor. Orada değer verdiği insanlar var.

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. *Orada insanları olduğunu biliyorum ama ben onun eşiyim. Bazılarını yıllardır tanıyor. Ne zamandır çiftleşiyorsunuz?*
Günler. Fark eder mi? Ruhlarımız birleşti. Böyle bir şey sormasına bile sinirlendim. *Var mı?*

O kadar uzun zamandır insanlarla birliktesiniz ki bir drakoninin diğeriyle nasıl bağ kurduğunu unuttunuz mu?

Belki de öyledir. Tek bildiğim senin onun eşi olabileceğin, ama onun gözünde bu o kadar basit değil.

İnsanlar bizden farklıdır.

Bu kadar basit olmalı.

Onun ailesi gibiler. Bizim dünyamızda ailen yok muydu?

Atalim'in sorusu beni düşündürdü. Sanırım düşündüm.

Ve birkaç gün içinde tanıştığınız biri için onları terk eder miydiniz? İnsanlar eş almaya alışık değildir. Diyelim ki hiç çiftleşmediniz. Size yapmanızı söylese ailenizi geride bırakır mıydınız?

Ona verecek bir cevabım yok. Yine de söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Ya Gabe'le çiftleşmemiş olsaydım? İnsanlar bizden farklı mı düşünüyor?

Gabe benimle çiftleşmek istemiyor mu? Konu benim eşim olmak olduğunda hiçbir şeyi iyice düşünmediğini söyledi. Kokumu pek almıyor ve bana tohumunu vermiyor.

Ruhlarımız birleşirse her şey biter sanmıştım. Ama çiftleşmiş olsak bile... Bir bütünmüşüz gibi hissetmiyorum. Bunun farkına varmak beni derinden yaralıyor.

Öğleden sonra yavaşça geçerken acımı gizliyorum. Diğer çift bir süre kalıp konuşuyor ve ben sessiz kalırsam kimse fark etmiyor. Nasıl fark edebilirler ki? Onların dilini konuşamıyorum. Gabe beni içine çekmeye çalışıyor ama cevaplarımı kısa tutuyorum. Kalbimi daha az acıtan tek şey, konuşurken beni sahiplenici bir şekilde kendine doğru çekmesi.

Ama daha önce Liam'la yaptığım konuşmayı unutamıyorum. İnsanların Drakoni'lerden farklı olduğunu. İnsanlar bizim gibi eş almazlar. Ruhları paylaşmıyorlar. Ve Gabe ve ben istediğim kadar bağlı değiliz. Çiftleşmelerimiz bunu kanıtladı.

Sonunda, Liam ve dişi insanı sabah döneceklerine söz vererek ayrılıyorlar. Liam'ın savaş formuna geçip bir kez daha Atalim oluşunu, altın pullarını ve güçlü kanatlarını kıskançlıkla izliyorum. Savaş formumu sanki bir parçam gitmiş gibi özlüyorum. Eşi onun omuzlarına oturuyor ve sonra biniyor ve sonra uçup gidiyorlar ve sadece ben ve Gabe kalıyoruz.

Onlar giderken yüzümü inceliyor. "İçimden bir ses onları sevmediğini söylüyor."

Onları tanımıyorum.

"Sabah geri dönecekler. Belki Liam size yardımcı olabilir."

Başımı sallıyorum, ama şu anda ne Atalim'i ne de başka birini düşünmek istiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum ki dostumla bu gecenin tadını çıkarabileyim.

Beni incelemeye devam ediyor ve biliyorum ki ruh halimin karanlık olduğunu hissediyor. Yine de bu konuda konuşmak istemiyorum, bu yüzden esnemekten başka bir şey yapmıyorum. Hemen battaniyeleri alıyor ve yerde bizim için bir yatak yapıyor. Battaniyelerin üzerine çıkıp yan tarafını okşadığında ben de ona katılıyorum ve göğsüne doğru kıvrılıyorum.

Kalbini dinliyorum, kendi kalbim acı çekerken nasıl bu kadar normal ses çıkarabildiğini merak ediyorum. Belki de bu, insanların drakonilerden farklı olmasının bir başka yoludur.

Gabe saçlarımın bir kısmıyla oynuyor, tekrar tekrar parmağına doluyor. "Eğer burada rahat değilsen, uzun süre kalmayız Teva, söz veriyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

Beni insan kovanına götürecek misin?

Tereddüt ediyor ve ben daha o konuşmadan cevabını biliyorum. "Belki de henüz değil. Yine de

bir yolunu buluruz."

Çünkü ben tehlikeliyim. Büyüklerinin, ailesinin yanında güvende değilim. Bu beni üzüyor çünkü... onun haksız olduğunu düşünmüyorum. Liam hiç sesler duymadı ama ben duyuyorum. Bu benim ondan daha deli olduğum anlamına mı geliyor? Ve Liam dışisine tamamen bağlıyken savaş formunda mücadele ediyorsa, benim mücadelem daha da büyük olmayacak mı? *Seni gördüklerine şaşırmışlardır*, eminim.

Kıkırdıyor, başparmağı omzuma değiyor. "Sanırım Scooter'la değil de seninle geldiğimde şaşırdılar."

Scooter mı?

"Köpeğim. Normalde her zaman peşimdedir." Koyu renk gözleri, dört ayağı ve mutlu, salyalı bir dili olan siyah ve ten rengi büyük bir hayvanı hayal ederken düşünceleri şefkatle doluyor. "Artık evcilleştirilmiş pek köpek kalmadı ve aklı da pek yerinde değil ama iyi bir çocuk."

Yaratığa olan sevgisini seviyorum ve bu beni özlemle dolduruyor. *Aklın yerinde değil mi?*

Evet, öyle. Biri onu daha önce incitmiş ve ona bir şey yapmış. Pek çok şeye gerektiği gibi tepki vermiyor. Ona dikkat etmek zorundayım.

Ama yapacak, çünkü Gabe iyi bir adam. Ve şimdi de hasarlı bir zihne sahip olan bana sahip. Bu düşünceyi ve getirdiği üzüntüyü uzaklaştırıyorum, onun yerine Scooter'la ilgili anılarına odaklanıyorum. Tanıdık geliyorlar ve o bir disk - frizbi - fırlatmayı düşündüğünde ben de bunu hatırlıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm.

Scooter'ı hatırlıyorum, Gabe'e söyledim. Köpekle oynadığını hatırlıyorum. Bunu uzaktan görmüştüm ve avını neden içine çekip sonra tekrar serbest bıraktığını anlayamamıştım.

Gülüyor. "Getir getir diye bir oyun."

Bunu şimdi anlıyorum. Ama sen ona karşı çok naziktin. Ve seninle olmaktan çok mutluydu. Güldüğünü hatırlıyorum ve bu beni mutlu ediyordu. Senin hakkında daha çok şey bilmek istedim. Bu yüzden seni takip etmeye başladım. Parmak ucumu hafifçe karnında gezdirdim. Şimdi hatırlıyorum.

Bu biz çiftleşmeden önceydi, diyor bana cesaret verici bir şekilde. Eğer bunu hatırlarsan, belki zamanla daha fazlasını da hatırlarsın.

Belki de. Düşüncelerindeki umut notası içimi acıtıyor. Ya bundan daha fazlasını hatırlayamazsam? Ya her zaman onun istediği eş olamayacak kadar kırılmışsam?

TEVA

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kafamın içinde bir ses duyduğumda ona doğru kıvrılmışım.

Mutsuzsun.

Karnım yanıyor. İki ayaklı formumdayken benimle ilk kez konuşuyorlar, yine de onlardan bir şeyler duyduğuma pek şaşırmadım. Bu ses daha karanlık olanı, daha önceki sesin yerini alan daha uğursuz olanı. *Benim bir eşim var, onlara söylüyorum. Sadece birbirimizi öğreniyoruz.*

Ama şüpheleriniz var. Bu çok açık.

İnsan kovanına gitmek istemiyorum, onlara itiraf ediyorum. Gabe'den hoşlanıyorum ama daha fazla insandan hoşlanacağımı sanmıyorum. Benimle ve sadece benimle birlikte olmak istiyor ve onları da düşünüyor. Bu beni...

Kıskandın mı?

Karnımdaki ateşin haklı olmasından nefret ediyorum. *Belki de. Bu hakka sahip değil miyim? Onun gözünde ilk ben olmalıyım, dikkatini çekmek için savaşmamalıyım.*

Çoğu insan zayıftır, karnımdaki ateş de aynı fikirde.

Gabe öyle değil, onu hararetle savunuyorum. O güçlü ve iyi biri.

Eğer öyle diyorsan. Karnımdaki ateş pek ikna olmuşa benzemiyor. Ne yapman gerektiğini biliyor musun? Ne mi yapmalıyım?

Fort Dallas'a gitmelisin. Başka bir insan kovanı mı?

Ama farklı. Şu anda orada bir sürü drakoni var, değil mi? Ve bir bebek. Bebeği görmek istemiştin.

Kalbim özlemle doluyor. Bebeği görmek istiyorum.

Bundan daha fazlasını, cevaplar istiyorsunuz, değil mi? Onun ihtiyacı olan eşe nasıl dönüşeceğinize dair cevaplar.

Bir nefes çekiyorum ve Gabe otomatik olarak bana doğru dönerek beni kendine çekiyor. Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, sanki beni kötü rüyalardan koruyacakmış gibi nefes alıp veriyor. Bu acı verici derecede tatlı ve ruhumu acıtıyor. Onun ihtiyacı olan eş olmak istiyorum. *Cevapların orada olduğunu nereden biliyorsun?*

Orada size akıl hocalığı yapabilecek güçlü bir kişi var.

Bir akıl hocası. Evet, ihtiyacım var. Liam-Atalim- mücadele ettiğini kendisi söyledi. Bir akıl hocası akıllıca olur. Ama... Gabe başka bir kaleye gitmek istemeyecektir. Kovanına gitmek istiyor.

Sen bilirsin o zaman. Karnımdaki ateş sönüyor.

Tedirginim. O zaman yanlış bir karar mı veriyorum? Oraya gitmeli miyim? Yoksa bu sadece bozuk zihnimin beni yoldan çıkaran bir başka yönü mü? Ne düşüneceğimi bilemiyorum ve Gabe'e sıkıca sarılıyorum, uyuyamıyorum.

* * *

Sabah olduğunda Gabe beni nazıkçe öpüyor ve yüzümü inceliyor. "İyi uyuyamadın mı?" Omuz silktim. *Zihnim pek çok düşünceyle doluydu.*

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

O kadar kararlı görünüyor ki, şiddetli bir zevk dalgası hissediyorum. O da benim onun için doğru eş olmamı istiyor, fark ediyorum. Daha güçlü, daha yetenekli olmamı isteyecektir. Belki de karnımdaki ateş haklıydı.

Ona *Fort Dallas'a gitmek istediğimi* söyledim.

Gabe'in şaşkınlığını ve kafasının karıştığını hissedebiliyorum. "Fort Dallas'ı biliyor musun?"

Ben oraya gitmedim.

"Ama... gitmek mi istiyorsun?" Hâlâ anlamıyor ve bir an sonra farkına varıyor. "Bebek yüzünden mi?"

Küçük Sallavatri'yi düşünüyorum ve kalbim sıkışıyor. Onu görmek istiyorum. Onu kucağıma almak, bebek kokusunu içime çekmek, zihnini benimkiyle sakinleştirmek istiyorum. *Sadece bebek değil, kabul ediyorum. Bir akıl hocası istiyorum. Bana kontrolü kaybetmeden nasıl savaş formunda kalacağımı öğretebilecek biri.*

"Bu yüzden buradayız. Liam sana öğretebilsin diye-"

Başımı sallıyorum. *Liam kendini kontrol edemiyor. Daha güçlü birine ihtiyacım var. İki formu dengelemede daha yetenekli birine.*

Bir an düşünüyor, Amy ile yaptığı konuşmaları ve geçmişte ona söylediği ejderha isimlerini hatırlamaya çalışıyor. *Sonra... Vaan? Ya da Kael? Bu Dallas Kalesi'ndeki büyük ejderhanın adı değil mi?*

Kalbim bir an için tekliyor. Kael. Bu ismi biliyorum. Yüzünü hatırlıyorum, sert ve kibirli. *Evet, Gabe'e heyecanla söyledim. Gitmek istediğim yer orası. Kael'i görmek istiyorum. Onu şimdi hatırlıyorum.*

"Onu hatırlıyor musun?"

Memnuniyetle gülümsüyorum. *O benim kardeşim.*

GABE

Vay anasını.

Teva, Dallas Kalesi yakınlarındaki ejderhalardan birini hatırladığını ve onun kardeşi olduğunu söylüyor. Hiçbir şey hatırlamayan bir kadının birdenbire böyle bir şey hatırlaması biraz garip geliyor. Yine de Teva'mı tanıyorum. Onun zihnine her zaman bağlıyım. Bazen vahşi ve biraz asi olabiliyor ama yalancı değil. En ufak bir şekilde bile.

Belki de geçmişini daha çok hatırlıyordur. Bu cesaret verici.

Yine de bu, Shreveport Kalesi'ndeki görevlerimden bir başka sapma anlamına geliyor. Kedileri kafeslerine koyarken bile onları okşuyorum ve bir kez daha kapalı kaldıkları için öfkeyle miyavlıyorlar.

Liam ve Andi ise çok daha anlayışlı.

"Tabii ki gitmelisin," diye haykırıyor Andi, Teva'ya bakarak. Arkadaşım dikkatini vermiyor, bakışları uzaklara, gökyüzüne odaklanmış, sanki kendini Dallas Kalesi'nde hayal ediyor. "Senin adına her şeyi Shreveport Kalesi'ne götüreceğiz," diye devam ediyor Andi. "Kediler ya da açık kasa için endişelenme. Hepsini halledebiliriz, değil mi Liam?"

Arkadaşına gülümsüyor ve o da başıyla onu onaylıyor. "Onları oraya götüreceğiz. Kediler muhtemelen bir süre başka bir ejderha görmek istemezler." Bize alaycı bir sırıtişla bakıyor.

"Ve Benny'yi ziyaret edebileceğim." Andi heyecanlanmış görünüyor. "Hepimiz için kazan-kazan durumu."

Liam Teva'ya bakıyor. Gözleri bir an için buluşuyor ve sonra eşim dışarı çıkıyor, artık tozlu olan gelinliği esintide dalgalanıyor. Teva'nın düşüncelerinde bir dalgalanma hissedebiliyorum ve Andi kaleyi ziyaret etmekle ilgili konuşurken bile ona uzanıyorum.

Her şey yolunda mı? Teva'ya sordum. Liam sana ne diyor?

Düşünceleri kıpırdanıyor ve dönüp bana bakıyor, gözleri altın sarısı. *Orasının tehlikeli olduğunu söylüyor. Dikkatli olmak gerekiyormuş. Ama ben yine de gitmek istiyorum. Kael benim kardeşim. Bu dünyada bir bağlantım var. Dört gözle bekleyeceğim bir şey.* Düşünceleri umut dolu.

Nedense bu beni çok etkiledi. Kardeşini dört gözle bekliyor çünkü o zaman bir bağlantısı mı olacak? Bunun benim için ne anlama geldiğini sormak istiyorum ama günlerdir aramız gergin. Sanki hiçbir seviyede bağ kuramıyoruz ve mücadele ettikçe onu daha fazla hayal kırıklığına uğratiyorum.

Tek istediğim ona yardım etmektir, onu mutsuz etmek değil. Yine de başarılı olamıyorum gibi görünüyor ve en sinir bozucu şey de bu. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorsam, nasıl düzeltebilirim?

Ama her neyse, Teva için yeterli değilim, açık ve net. Daha fazlasına ihtiyacı var. Bu yüzden Fort Dallas'a gidiyoruz.

GABE

Dallas Kalesi'ne ulaşmamız birkaç gün süren bitmek bilmeyen bir yürüyüş gerektiriyor. Kediler olmadan daha hızlıyız ve daha az mola vererek daha uzun yürüyebiliyoruz. Teva insan formunda kalıyor ve ben ona asla değişmesini önermiyorum. Birbirimize karşı nazik davranıyoruz ve benim uzun bacaklarıma ayak uyduruyor ama aramızdaki titreşim... kapalı. Sessiz ve zihni neredeyse her zaman bana kapalı. Eğer ona doğrudan bir şey sorarsam, cevap veriyor ama... orada değil.

Geçmişte pek çok kez gördüğüm sıcak, şakacı Teva burada değil. Yanımdaki dişi uzak ve dikkati dağınık. Bunu anlıyorum ama yine de diğer Teva'yı geri istiyorum. Eğlenceli flörtlerini özleyorum. Etrafındaki dünya için duyduğu coşkuyu özleyorum. Onu özleyorum, nokta.

Senden birkaç adım ötede olan birini özleyebilmen çok garip. Daha yeni tanıştığınız birini özleyebilmeniz daha da garip. Ama Teva ve ben daha derin bir seviyede birbirimize bağlıyız. İlk başta onun düşüncelerinin sürekli benimkilere dokunmasının, zihninin benimkilerle eşleşmesinin sarsıcı olduğunu düşündüm. Ama şimdi bunu yaşadığım için, uzaklaştığı zamanları özleyorum. Yeni bir şey keşfettiğinde onun duygularını hissetmeyi özleyorum ve o tüm bunları benden saklamak için elinden geleni yapıyor.

Teva'nın düşüncelerinde bir dalgalanma oluyor ve adımlarımı durdurup bana uzanmasını bekliyorum. Bir dalgalanma daha oluyor, neredeyse kahkaha gibi. Sanki benim bilmediğim bir konuşma dönüyor.

Teva'nın düşüncelerini duyamasam da bazı duygularını hissedebiliyorum. İçinden geçen bir belirsizlik dalgası var.

Sonra konuşur.

Evet. Oraya gidiyorum.

"Teva?" Diye sorduğumda bana şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidiyorsun?"

Ne?

"Oraya gittiğini söylemiştin," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Oh. Yok bir şey.

"Başka bir drakoni ile mi konuşuyorsun?" Ufku tarıyorum, kanatları arıyorum. "Yoksa Liam'la mı? Bebekle mi?"

Altın rengi gözleri bir an için daha da karardı. *Hayır. Hiçbiri.*

Bu beni endişelendiriyor. Daha önce söylediklerini, onunla konuşan ve ona bir şeyler yapmasını söyleyen sesi düşünüyorum. "Karnın mı yanıyor?"

Bunu başını hafifçe eğerek itiraf ediyor. *Fort Dallas'a geldiğimiz için mutlular.*

Hâlâ onlarla konuştuğunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu iyileşmediği anlamına geliyor. Bir süre insan formunu koruduğunda tüm bu "karın ateşi" olayının ortadan kalkacağını umuyordum ama sanırım durum böyle değil. "Kael'in kardeşin olduğunu sana söyleyenler onlar mı?" Belki de tüm bunlar hayal gücünün bir ürünüdür. "Bu yüzden mi sevindiler?"

Kael'i bilmediklerini itiraf ediyor. Bu sadece bir anı. Kael onun tam adı değil, biliyorsun. Gülümsemesi yumuşuyor, bakışları dalgınlaşıyor. Gençtik ve sürekli kavga ediyorduk. Ben ateşlerimi aldıktan sonraydı ama Kael henüz ailemizin yuvasından ayrılmak için çok gençti. O yaşlarda ikimiz de asabiydik. Neden tartıştığımızı hatırlamıyorum, sadece kuyruğumun ucunu ısırdı ve uçup gitti. Çok öfkeliydim ve peşinden uçtum. Dikkatimi dağıtmak için alçaktan uçtu ve benim güvenli davranacağımı düşündü. Bunun yerine, ona bu kadar yakından takip edebileceğimi kanıtlamaya karar verdim.

"Peki ya sen?"

İfadesi utangaçlaşıyor. *Yaptım... ve sonra bir kaya duvarına çarptım. Kanadım kırıldı. Kael beni eve kadar tek kelime şikayet etmeden taşıdı ve bir daha benimle hiç dalga geçmedi. Akli sevgi dolu. O iyi bir kardeşti. Burada olduğu için hem üzgün hem de mutluyum. Benim çektiğim acıların aynısını çektiği için üzgünüm ama birine sahip olduğum için mutluyum. Hatırladığım biri. Aile.*

"Aile önemlidir," diye katılıyorum. Ailemi ve hiçbirinin Yarık'tan ya da sonrasındaki günlerden sağ çıkamadığını düşünüyorum. Kafamı kötü anılardan arındırmak istercesine sallıyorum, çünkü Yarık'ı hemen takip eden aylar kesinlikle iyi aylar değildi. Unutulması en iyisi. "Peki ne kadar süre ziyaret etmek istiyordun?"

Ziyaret mi? diye soruyor ve ses tonunda gerçek bir merak var. *Bu neden bir ziyaret? Ailem burada ve ben de burada olmak istiyorum.*

Ona bakıyorum. Shreveport Kalesi'ne yeni geldim, kabul, ama orada bana ihtiyaç var. Orada arkadaşlarım var. Kıyamet ailem. Charlie'yi, Lester'ı ve Binbaşı'yı düşünüyorum. Scooter'ı. Gidip köpeği alabilirim ama seyahat etmek çocuklar için zor olur. Yaşlılar ve birkaç ay önce Shreveport Kalesi'ne yaptıkları uzun yürüyüşün yaralarını sarmaya çalışıyorlar. Onları Teksas'ta güvenli olup olmadığını bile bilmediğim bir yere sürüklemek isteyeceğim son şey. "Eve dönmek için yükümlülüklerim var. Bunu konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Onun incindiğini hissedebiliyorum. Duygularını bir battaniye gibi örtüyor, beni en içteki düşüncelerinden koruyor. *Bana sormadan diğer kovanın artık bizim evimiz olduğuna karar verdin bile. Ya orada olmak istemiyorsam? Ya burada olmak istiyorsam?*

Boynumun arkasını ovuyorum, yırtılmış. Haksız değil. Hep Shreveport Kalesi'ne geri döneceğimizi düşünmüştüm. Öyle olsa bile, orada bana ihtiyacı olan insanları terk edemem. "Bir yolunu buluruz." Bir şekilde.

Teva'nın altın rengi gözleri suçlayıcı. *Bir eşin olmasını beklemediğini söylemiştin. Tek düşündüğün beni kendime getirmektir. Ben buradayım ve şimdi benimle birlikte olmak istiyormuş gibi davranmıyorsun. Beni öptün ve sonra geri çektin. Bana tohumunu ya da kalbini vermeyeceksin. Bir eş istemiyorsun. Ruhları paylaşmak istemiyorsun. Beni benim seni istediğim kadar istemiyorsun ve ben daha fazlasını bekleyerek kendimi daha fazla incitmeyeceğim.*

Ondan dökülen kelimelerden nefret ediyorum, bana darbe gibi çarpan düşüncelerden nefret ediyorum, çünkü o haklı. İşime geldiğinde Teva'ya dostummuş gibi davranıyorum, gelmediğinde ise karşı çıkıyorum. Öyle olsa bile, bu o kadar basit değil. Sadece ben olsaydım? Teva'nın liderlik etmesine izin verirdim. Ama Shreveport Kalesi'nde bana güvenen insanları düşünmek zorundayım. Charlie ve diğerlerini düşünmek zorundayım, eğer biri boşluğu doldurmazsa kaleye yük olacaklar. Hayatında bir erkek otorite figürüne ihtiyaç duyan ve bunun için bana bakan Benny'yi düşünüyorum. Zaten kaleyi bir arada tutmaya çalışan Amy ve Rast'ı düşünüyorum ve eğer siktir olup gidersem ve bir daha dönmezsem hepsi için ne kadar kötü olacağını.

Adalet Kalesi'nde vebadan ölen onca insanı düşünüyorum. Her şeye rağmen orada kalsaydım kaderleri farklı olur muydu? Kale onları kovmak için oylama yaptığında Binbaşı, Charlie ve Lester yerine onları seçseydim? O üçü için kırk can mı verdim?

Ağzımı ovuyorum. Verecek cevabım yok. "O kadar basit değil, Teva. Keşke öyle olsaydı."

Basit olabilir. İçgüdüleriniz size ne söylüyor?

Elimi onunkine koyup liderlik etmesine izin vermek. Onu asla bırakmamak için. Asla. Söz konusu o olduğunda hissettiğim tüm bu sahiplenme duygusuna boyun eğmek. Ama bu bencillik. Kıyamet bana bir şey öğrettiyse, o da bazen ne istediğimin önemli olmadığıdır. Önemli olamaz. Başımı sallıyorum. "Ben drakoni değilim. Sadece içgüdülerimle hareket edemem."

Ve cevap gülümsemesi çok ama çok üzücü.

Sadece iyi niyetli olduğum halde her şeyi bu kadar berbat etmeyi nasıl başardım?

* * *

Eski Dallas'ın yüksek gökdelenleri ufukta görüldüğünde sabahın erken saatleriydi ve bizi inanılmaz yüksek binalara doğru götüren otoyoldan çıktığımızda neredeyse alacakaranlıktı. Diğerlerine çok benzeyen çöp ve otlarla kaplı bir sokaktan dönüyoruz ve ben ejderhaları aramak için gökyüzünü taramaya devam ediyorum. Böyle büyük bir şehrin yakınlarında her yerde olmalılar. İnsanlar onları tamamen çılgına çevirebilir ama onlar da bu çılgınlığa kapılırlar. Ne kadar çok insan, o kadar çok ejderha.

Ortağıma yakın olduğumuzu düşünüp düşünmediğini sormak için dönüyorum ama Teva birkaç adım arkamda durmuş, eli boğazında, gözleri şaşkınlıkla kapalı.

"Ne oldu?" Yüzündeki ifadeden hem tahrik olmuş hem de biraz telaşlanmış bir şekilde soruyorum. Kahretsin, o muhteşem ve yüzündeki coşku ifadesi sikime her türlü şeyi yapıyor.

Çok yaklaştık, diyor Teva. Bebeği duyabiliyor musun? Onu hissetmiyor musun? Sesi merak dolu.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. Teva'yla çiftleştiğimden beri ejderha algım sadece ve sadece ona kilitlenmiş durumda. Eskiden yakınlardaki herhangi bir ejderhayı algılayabiliyordum ama ya tamamen ona sabitlendim ya da bu bağın başka bir yönü. *Yani ona yakın mıyız?*

Hem de çok. Gözlerini açıyor ve sıcak altın rengi bakışları beni selamlıyor. *Ona sarılmayı çok istiyorum.*

Bunu onun için de istiyorum. Ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve Eski Dallas'ın labirent

sokaklarına doğru ilerliyoruz. Çok güçlü olduğunu bilmeme rağmen elimi hafifçe kavıyor. O oluyor

Pençeleriyle bana zarar vermemeye dikkat ediyor ama nedense elimi biraz daha sıkı tutmasını, bana biraz daha güvenmesini diliyorum. Bu ne kadar berbat bir şey? Her zaman bağımsız bir kadını sevdiğimi söylerim ama bir kadınla tanıştığım anda hiçbir konuda onunla orta yolu bulamıyorum. Görünüşe göre her şeyi berbat ediyorum.

Elinden geleni yapıyorsun. İkimiz de bunu çözmeliyiz. Sonuçta eli benimkini sıkıyor ve pençeleri elimin arkasına hafifçe dokunuyor. Bana yakın dur, diyor Teva başka bir sokağa saparken sakince. Ve korku gösterme, Gabe.

Korku mu gösteriyor? Neden bahsediyor bu? *Teva mı? Neler oluyor?*

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, *"Kokun en çok bizimkiler birbirine karıştığında güçlü oluyor,"* diyor. Kafam karışmaya devam edince, *"Yukarı bak."* diye ekliyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Yavaşça yukarı bakıyorum.

Ağzım kurudu. En yakın binanın çok yukarısında, devasa bir ejderha kafası aşağıya bakıyor. Gözleri altından çok siyah, ama peşimizden gelmek için hiçbir hareket yapmıyor. Yakındaki bir binada bir şeyler değişiyor ve sonra kırmızı bir parıltı görüyorum. Başka bir ejderha. Ve sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Buradaki binalar, bekleyen kargalar gibi tüneyen, sessiz ejderhalarla kaplıdır.

Bu çok ürkütücü bir his ve kaçıp Teva'yı güvende tutma ihtiyacıyla midem düğümleniyor.

Teva bana *seni koruyacağımı* söyledi. *Endişelenmene gerek yok. Saldırmayacaklar.*

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kurudu. *Bundan emin misin?*

Burası onların bölgesi değil, diyor bana basitçe. Burası Kael'in bölgesi. Onun çocuğunu görmeye geldiler. Biz buradayken kimse bize saldırmayacak çünkü bu bölge için mücadele edemeyiz. Ayrıca, senin benim eşim olduğunun kokusunu alıyorlar, bu yüzden benimle olduğun ve kokum üzerinde olduğu sürece güvendesin. Omzunun üzerinden küçük bir gülümseme fırlatıyor ve göğsüm ne kadar muhteşem olduğu için sıkılıyor. Senin eşin azılı bir yok edici, hatırladın mı? Kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

Kendimi ona gülümserken buluyorum. "Unutmadım. Sadece hatırlamak benim için zor. Ben kendim koruyucu olmaya alışkınım."

Başını arkaya eğip bana bakıyor. *İkimiz de koruyucu olamaz mıyız?*

Kıkırdıyorum, çünkü beni kandırdı. Kurallarda yapamayacağımızı söyleyen bir şey yok. "Sanırım yapabiliriz."

TEVA

Çok yaklaştık.

Artık Kael'in topraklarında olduğumuza göre, onun kokusu her esintide burnuma geliyor ve beni anılarla dolduruyor. Ne kadar parçalanmış ve kırılmış olursa olsun, zihnimde buranın kardeşimin evi olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Onun tanıdık kokusu burnuma her değdiğinde, anılarla doluyorum. Dünyamızın çöl anavatanlarındaki güneşli, sıcak günler. İlk avlarım, ağabeyim ve babamın bana rehberliği. Ateşlerimi almadan önce onun peşinden gittiğimi ve küçük kız kardeşinin peşime takılmasını istemediği için değişip uçup gittiğinde öfkelendiğimi.

Ateş törenimi bitirip tam bir dişi olduğumda gözlerindeki gurur ifadesi.

Babamızın onu özgür tutmak için savaşmak zorunda kalmaması için Salorian ordusuna katılmayı seçerek ailemizi isteyerek geride bıraktığında hissettiğim üzüntü. Bazıları tam teşekküllü anılar değil, görüntü veya düşünce kırıntıları. Kael'in eğlendiği zamanki gülümsemesi ya da

kaşlarını çatması.

sinirlenmişti. Gençken bile uzun boyuyla üzerimde nasıl durduğunu. Hafif kokusu ya da babamızla aynı renkte olmasına rağmen annemizin gözlerine sahip olması.

Bir esinti kokusunu yaklaşıyor. O kadar yakın ki gözlerimi kapattığımda sanki yüz yüze duruyormuşuz gibi hissediyorum. Kael, zihniyle bağlantı kurmak için ona uzanıyorum.

Yaklaşmayın, kadın, diye cevap geliyor. O benim hem kardeşim hem de bir şekilde değil. *Ben davet etmediğim sürece kimse yuvama hoş gelemmez.* Düşünceleri böyle bir davetin yapılmadığını açıkça gösteriyor.

Benim öfkeli sinirim kabarıyor. *O zaman beni yuvana davet et kardeşim. Uzun bir yoldan geldim ve eşimle birlikte çok uzun bir mesafe kat ettim. Seni ve çocuğunu görmek istiyoruz.*

Seni tanımıyorum, diye keskin, yakıcı bir cevap geliyor.

Bu tepki beni mahvetti. Yaralı bir halde nefesimi içime çekiyorum. Gabe beni kendine doğru çekiyor, beni göğsüne bastırıp alnımdan öperken eliyle boynumu kavıyor. Neden üzgün olduğumu onunla paylaşmadım ama yüzümdeki ifadeden anlayabiliyor.

Kardeşim beni hatırlamıyor. Düşüncelerinin dokunuşunda gerçekten başka bir şey yok ve yine de bunu duymak bana acı veriyor. Beni hatırlamıyor. Küçük kız kardeşi Teva'yı hatırlamıyor. Bu kadar incinmemeliydim, zihnim kırık değil mi? Onun da öyle olması mantıklı. Yine de... bu beni derinden yaralıyor.

Kael, *zarar* vermek istemediğimi söylüyor ve ben de acımı ona sızdırdığımın farkındayım. *Ama seni tanımıyorum.*

Seni tanıyorum, geri gönderiyorum. Artık ilk şok geçtiğine göre, kararlılık onun yerini alıyor. Düşüncelerimi güçlü kılıyorum. Kendime güveniyorum. *Sen benim kardeşimsin. Ben de senin kardeşimim. Gelip seni ve aileni görmeme izin ver. Belki yüzümü görmek sana ihtiyacın olan anıları getirir.*

Uzun bir duraklama oluyor ve ben kıpırdamadan Gabe'e tutunarak bekliyorum. Sonunda Kael cevap veriyor. *Arkadaşım evet diyor.*

Onun eşi. Ziyaret etmemizi o seçti, Kael değil. Bu içime saplanan bir başka bıçak ve ben hayal kırıklığımı ve incinmişliğimi geri yutuyorum. Önemli değil, diyorum kendime. Yüz yüze geldiğimizde beni hatırlayacak ve kokumu içine çekebilecek. O zaman bir kez daha ailem olacak. Aidiyet.

Şu ana kadar bunları ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Ben de dostum Gabe'e bakıyorum ve düşüncelerimi onunla paylaşıyorum. *Davetliyiz. Gitmeye hazır mısınız?* Tüm davetsiz ejderhaların yakınlarda gezinip beklediği binalara bakıyor.

Düşüncelerine gözüm takıldığında hemen geri çekiliyorum. Delilikten başka bir şey yok. Kaostan

başka bir şey yok. Ruhlarının girdabında bağlantı kurabilecekleri bir zihin yok, sadece boşluk ve içgüdü var. Onlar da benim gibi bebeğe çekiliyorlar ama benim aksime burada kalacaklar. Memnun olmalıyım ama karnım acıyla dolu. "Bu mürettebattan uzaklaşmaya hazırım," diye mırıldanıyor ve sonra eliyle

Kurşun. "Önden buyurun."

Elini tutup yolu gösteriyorum.

TEVA

Kael'in yuvasına yerden ulaşmanın bir yolu yok. Binanın bir zamanlar merdivenleri varmış ve Gabe'in zihni bana merdivenlerin artık tırmanılamayacak kadar kırık olduğunu söylerken bile bunu söylüyor. Bina'nın dibine yaklaşıyoruz ve tabanda üzerinde bir işaret olan büyük bir sepet var.

Tabelada "ZİYARETÇİLER" yazıyor. Bu bilgiyi Gabe'in düşüncelerinden koparıp alıyorum ve o da bundan ve bunun sıcak hava balonu denen bir şeyin sepeti olduğu gerçeğinden eğleniyor. *Buna tırmanacağız*, diyor, elimi sıkıca tutuyor ve beni ileriye doğru götürüyor. İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor.

Hemen tepeme bir gölge düşüyor. Bir ejderha iniyor ve kokusu hemen kardeşime ait oluyor. Elimi gözlerime götürüyorum, batan güneşin açısı nedeniyle onu net olarak göremiyorum, ama yine de aşağılanmaktan acı çekiyorum.

Yuvasına *götürülüyorum*. Bu utanç dayanılmaz. Bir drakoni dişisi uçarak gelmeli, bir çocuk gibi taşınmamalı. Bu aşağılanmaya katlanmak zorundayım çünkü Gabe'im savaş formuna geçersen kontrolü tekrar kaybedeceğimden endişeleniyor. Bunu istemiyorum; zihnimin olabildiğince iyileşmesini istiyorum. Güçlü ve akli başında olmak istiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve hissettiğim utancı görmezden geliyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum.

Tepeye vardığımızda, Gabe'in çevremizdeki şaşkınlığını hissedebiliyorum. Yuva beklediğimden çok daha açık, çünkü ailemin yuvasına dair hatırladığım belli belirsiz anılar, rahat mağaralar ve tünemek için güneşli bir çıkıntıdan ibaret. Bu, çatısı yırtılmış ve insan mobilyalarının parçaları etrafa saçılmış başka bir insan kovanı. Açık gökyüzünün altında bir yaşam alanı var gibi görünüyor

ve bir kadın bir kapının arkasından çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Benimkine rakip olacak kadar parlak kızıl saçları var, ama yüzü

solgun ve pulsuz. Kollarında örtüye sarılı büyük bir bohça tutuyor ve ben çocuğun kokusunu alıyorum. Sallavatri. Kardeşimin çocuğu.

Bu manzara karşısında içimi sevinç ve özlem kaplıyor. Burada sadece Kael değil, ailemden bir çocuk var. Aynı kanı paylaştığım bir çocuk. Güçlü bir zihne ve gururlu bir isme sahip genç, canlı bir çocuk ve bu korkunç dünyada bile böyle şeylerin mümkün olduğunu fark etmek bile içimi garip bir umut duygusuyla dolduruyor.

Ejderha yukarıdaki çatıya iniyor, zihni bana kapalı. Şekil değiştiriyor ve sonra önümüzde, Gabe, ben ve eşi arasında durmak için aşağı atlıyor. Altın rengi teni ve sert kaslarıyla dışı insanla aramızda duruyor. Yine de kokuyu tanıyorum ve kalbim bir kez daha sevinçle çarpıyor.

Yine de ruhum sadece bir an için neşelendi. Karşımızdaki yabancı, ağabeyimin yüzünü taşıyor ama o hâlâ bir yabancı. Bana bakarken gözlerinde hiçbir tanıma yok. Kokumu içine çekiyor, zihni kapalı ve bana sanki bir davetsiz misafirmişim, eşine bir tehditmişim gibi davranıyor.

Kael, ellerimi selamlamak için uzatarak ona gönderiyorum. Burada olduğuna inanamıyorum. Kardeşim, seni gördüğüme hem sevindim hem de üzüldüm.

Ben ileri adım atmadan zihinsel bir uyarı dalgası gönderiyor. *Seni tanımıyorum*, diye tekrar belirtiyor. *Kardeşin olduğumu düşünmene neden olan şeyin drakoni çılgınlığı olmadığına emin misin?*

Eminim. Seninle ilgili anılarım var. Kokunu biliyorum. Yüzünü biliyorum. Gerçekten bana bakıp hiçbir şey hatırlamayabilir misin?

Bana bakarken gözleri dönüyor. Zihnimi ona açıyorum, evimizin kokularını, birlikte büyüdüğümüz anıları ön plana çıkarıyorum. Anılarım parça parça ama ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

Orada tanınma yok. *Özür dilerim. Bu ben değilim.*

Sensin, ısrar ediyorum. Sen Arkael'sin!

Adını duymak onu ürkütüyor. Erkek Drakoni'nin gözleri irileşiyor. Aklından bir şeyin geçtiğini hissediyorum, tamamen bastırılmayacak kadar hızlı ve şiddetli. Yine de çabucak kayboldu. *Arkael Yarık'ta öldü*, diyor uzun bir süre sonra. *Kael geride kalan kişi. Ben artık o kişi değilim.*

Ama adını hatırlıyorsun, ısrar ediyorum. Elbette anılarımızın parçalarını bir araya getirirsek - şimdi bana söylediğin için hatırlıyorum. Hepsi bu kadar.

Bunu duymak kalbimi acıtıyor. Gabe'e bakıyorum ama o merakla beni izliyor, bekliyor. Eminim şu anda her iki ejderhanın da içinden geçen duyguları hissediyordur, tıpkı Kael'in arkasındaki dişinin eşine bakarken endişeli bir bakış takınması gibi.

Beni hiç hatırlıyor musun? Cevabını bildiğimden şüphelensem de sormadan edemiyorum.

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor. Kael'in gözleri yüzüme odaklanırken siyah ve altın karışımı bir renkle dönüyor. Sonra nihayet cevap veriyor.

Hayır.

Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıp ona sırtımı dönüyorum. Kendimi çok yalnız ve terk edilmiş hissediyorum, sanki Yarık'tan tekrar düşmüşüm gibi. Gabe'in kolları bana sarılıyor ve beni çenesinin altına sıkıştırmasına izin veriyorum ama Kael'in bakışlarının hala sırtımı deldiğini hissedebiliyorum, bir zamanlar birlikte yaşadığımız tüm anılardan o kadar boş ki.

Bu ailemi ikinci kez kaybetmek gibi bir şey. Eğer burada bir ailem yoksa, kalmam için bir neden yok-

Kateva. Bu düşünce Kael'i de en az benim kadar şaşırtmış görünüyor. Bu senin tam adın, değil mi?

Onun onaylaması beni çok sevindirdi. Kael düşündüğü kadar kayıp değil. *Bu doğru. Demek*

hatırlıyorsun.

Ben.

Yüzeye çıkan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Yüzü donuk, acımasız ve sert. Bundan sonra bile, orada hoş bir karşılama yok. *Parça parça belki. Artık elimde olduğuna göre bu bilgiyle ne yapacağım?*

Böyle bir soruya hazırlıklı değilim. Önce şoke oluyorum, sonra da üzüntüyle doluyorum. Adımı hatırlıyor olabilir, ama onun gözünde başka hiçbir şey değişmedi... ve değişmesini de istemiyor. *Bilmiyorum*, itiraf ediyorum. *Umut ettim...* Ve sonra durdum, çünkü ne umut ettim? Anılarının hemen geri gelmesini mi umdum? Zihninin bütün olmasını mı? Bu olmayacak. Ben kırıldım. O da kırıldı. Bu garip insan dünyası bizi büktü ve yeni insanlara dönüştürdü.

Aynı kanı paylaşıyor olabiliriz ama artık aileden değiliz. O benim evimle, dünyamızla ve insanlarımızla olan bağlantım olmayacak. Onun böyle şeylere ilgisi yok.

Kael'in zihni neredeyse özür dilercesine tekrar benimkine dokunuyor. *Bu dünyayı sevmesem de burada bir eşim ve çocuğum var. Yeni bir ev, yeni bir aile kurdum. Onlar benim her şeyim. Anavatanımıza dönme şansı verilse bile, onların yanından bir an bile ayrılmazdım ve onları yanımda götürmeye çalışarak güvenliklerini riske atamam. Burası artık benim evim ve ben buyum.*

Anlıyorum.

İstiyorum da. Gerçekten hissediyorum. Eğer Gabe bana Kael'in eşinin ona baktığı gibi baksaydı aynı şeyi hissetmez miydim? Kollarımda kendi çocuğum olsaydı? Bir evim olsaydı? Ben de bunları geride bırakmak istemezdim.

Gabe saçlarımı okşuyor, vücut dili sert. *Sana ne söylüyor?* diye soruyor, zihni benimkini hafifçe dürtüyor. Şimdiye kadar sessizdi, kardeşimle kesintisiz konuşmama izin veriyordu ama şimdi düşünceleri korumacı ve tomurcuklanan bir öfkeyle dolu. Kael'in beni kırdığını düşünüyor ve beni korumak istiyor.

Ve bu da sahip olamadığımız şey için acı çekmeme neden oluyor. Bu koruyucu, vahşi insanı eşim olarak istiyorum... ama o beni yeterince istemiyor.

Her şey yolunda, diyorum Gabe'e ve kollarından çekiliyorum. Bunu yaptığımda bir kayıp hissi duyuyor ama gitmeme izin veriyor. Bir an için bunu yapmasından nefret ediyorum. Neden beni kollarında tutmak için daha fazla mücadele etmiyor? Yeterince önemli değil miyim? Uğruna savaşmaya değmez miyim? Ama duygularımı yutuyorum ve Kael ile eşine bir kez daha bakmak için dönüyorum. İnsan dişiye doğru ilerledi ve ellerini omuzlarına koyarak onu kendine doğru çekti. Pençelerinin dişinin giysilerine kıvrıldığını fark ediyorum, ikisi de aynı elde kısa kesilmiş. Kollarında çocuğuyla ona nasıl yaslandığını fark ediyorum. Birlikteler, tek bir birim. Bir bütün.

Bir an için çok kışkandım. Gabe ve ben aynı değiliz. Tek bir birim değiliz. Beni koruyor olabilir ama biz bir bütün değiliz. Neden buna sahip olamıyoruz?

Konuşulmayan düşüncelerin gergin alt akıntısına bir sevinç balonu çarpıyor. Bu bebektir, tombul eliyle uzanıp annesinin çenesine dokunurken sevinci basit ve sınırsızdır.

İnsan dişi beni inceliyor, gözleri meraklı. Sonra bir adım öne çıktı.

Claudia'm Sallavatri'yi tutmak isteyip istemediğinizi bilmek istiyor. Kael'in düşüncelerinde uyarı var ama aynı zamanda özür de var. *İstedğin gibi bir aile olamayacağımı biliyorum ama belki burada eşinle birlikte yeni bir aile kurabilirsin. Yeni bir başlangıç.*

Boğazım tıkanıyor. Eşinin kollarındaki güzel bebeğe bakıyorum ve içim özlemle doluyor. Her zaman kendime ait bir çocuğum olsun istemişimdir ve kardeşimin böylesine güçlü bir zihne sahip olduğunu ve güçlü, gururlu bir isimle doğduğunu görmek? Bu sadece ruhumdaki açlığı arttırıyor. *Onu kucağıma almak istiyorum*, kabul ediyorum.

Dişi yaklaşıyor, çocuğu dikkatle kollarında tutuyor. Sallavatri'nin kokusu bana değmeden önce onun nazik miyavlamasını duyabiliyorum. Eşinin kokusu da burun deliklerimi dolduruyor. Garip insani şeylerin ve Kael'in daha güçlü, drakoni kokusunun bir karışımı. Isırıkları boynunda ve kanı onun ateşiyle dolu ve bu beni farklı bir açlıkla dolduruyor.

Gabe'im benim kokumla kaplı değil. Aslında günlerdir çiftleşmedik ve aramızdaki bağın kokusu her geçen gün daha da azalıyor. Bu beni incitiyor ama onu memnun edecek kadar nasıl insan olacağımı bilmiyorum ve bunu denemek için fazla drakoniyim.

Ama şu anda böyle şeyleri düşünmek istemiyorum çünkü Kael'in eşi çocuğunu bana uzatıyor ve ben de pençelerime dikkat ederek onu dikkatle alıyorum. Çocuğa huşu içinde, büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Bebek iri ve ağır, kokusu hem drakoni hem de insan karışımı. Bana göz kırpan gözleri renkten renge giriyor ama teni o kadar soluk ki neredeyse yarı saydam görünüyor. Saçları bir drakoninin kalın bukleleri gibi vahşi tutamlar halinde uzanıyor, rengi koyu altın. O benim gibi kızıl pullu değil. Saç çizgisinden tomurcuklanan minik boynuzlar görünüyor ve onu yüzüme doğru kaldırıp kokusunu içime çekiyorum. Selamlamak için zihnimi nazikçe onunkine dokunduruyorum ve hafif bir dokunuşla karşılık alıyorum. Bu daha çok meraklı bir dürtme, çünkü Sallavatri konuşmak için çok genç, ama yine de meraklı. Kahkahası boğazında düğümleniyor ve saçlarımla parlak kızıl rengini fark ettiğinde zihni neşe doluyor, ben de ona bir kilit uzatıyorum ve o da mutlu bir şekilde saçlarımla avuçluyor.

Gülüyorum ve onu yakınımda tutarken düşüncelerim neşe dolu. Bebeğe bakarken Kael'e, "*Eşine söyle, o çok güzel,*" diyorum. *Hiç de zayıf değil.*

Neden zayıf olsun ki? Düşünceleri hemen savunmaya geçer.

Alınma demek istemedim. Sadece insanların bizden daha zayıf olduğunu.

Öyle mi? Kendime ilk geldiğimde ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama Claudia'm çok güçlü. Sadece onun gücü benimkinden farklı. Bu onun daha zayıf olduğu anlamına gelmiyor çünkü fiziksel bir kavgada beni yenemez. Farklı şekillerde güçlüyüz. Düşünceleri alaycı bir eğlenceyle doludur. Ve eşiniz sizi yendiğine göre zayıf olmamalı.

Ağzımı Sallavatri'nin tatlı alnına bastırıyorum ve dönüp Gabe'ime bakıyorum. Elleri arkasında, kenetlenmiş, bacakları hafifçe ayrılmış. Vücutunda bir gerginlik ve duruşunda bir dikkat var. Bir an için çocuğu korkutacağımdan korktuğunu düşünüyorum ama zihnimi onunkine değdirdiğimde yanıldığımı anlıyorum; diğerlerinin beni incitmemesine dikkat ediyor.

Bana zarar vermemeleri için. Çünkü denerlerse saldıracak.

Bu beni tuhaf bir merakla dolduruyor. *Hayır,* Kael'e söyledim. *Sanırım insanlar hakkında düşündüğüm pek çok şey yanlış. Onlar zayıf değiller. Hem de hiç değiller.*

Belki de kibirli ve hatalı olan benim.

GABE

Bu buluşmanın Teva'nın planladığı gibi gitmediği açık. Öğleden sonra garip bir şekilde geçerken üzerindeki mutsuzluğu hissedebiliyorum. Kael - büyük erkek ejderha - büyük, altın rengi savaş formuna geri dönüyor ve beni eşi Claudia ve Teva ile bırakarak uçup gidiyor.

"Akşam yemeği için taze et avlıyor," diyor Claudia beceriksizce. "Seni geri götürmeden uçup gittiğini düşünürsek, bizimle kalabilirsin. Bir süredir insanlarla birlikte olmamıştım. Bu güzel bir değişiklik."

Teva ve ben Claudia ve Kael'in evleri olarak kurdukları açık hava apartmanında takılıp ejderhanın dönmesini bekliyoruz. Kıyamet standartlarına göre oldukça güzel bir yer. Çatıda kocaman bir delik var, bu yüzden açık havadaki her şey veranda mobilyaları ve hava koşullarından zarar görmeyecek eşyalar. Etrafında sandalyeler olan açık bir ateş çukuru, "mutfak" alanının kenarına yerleştirilmiş birkaç barbekü ızgarası var ve birkaç kapı, kitap ve kıyafet gibi şeylerin yanı sıra yatak takımlarının tutulduğu dairesinin gerçek "odalarına" açılıyor. Bana söylediğine göre mükemmel değil ama her zaman elinin altında açık hava olmasını tercih eden Kael ile aralarında bir uzlaşma var.

Bebek uyurken sohbet ediyor ve kahve içiyoruz. Claudia, Teva'yı hoş karşılıyor ama dostumun sohbetle ilgilenmediği açık. Birbirlerini anlayamıyorlar ve Teva bakışlarını kaçırıp hiçbir şeye bakmıyor, bu yüzden el hareketleri ve yüz ifadeleri bile işe yaramıyor. Birkaç garip denemeden sonra Claudia pes ediyor. Çok üzgün ve yalnız görüldüğü için Teva'nın elini tutuyorum ama onunla konuşmaya çalıştığım bile beni görmezden geliyor. Elimi sessizce tutuyor, ben de kahve içiyorum.

Claudia ve ben Before'dan özlediğimiz şeyler hakkında konuşuyoruz.

Lanet olası uzun bir öğleden sonra.

Sonunda büyük ejderha ölü bir geyikle geri dönüyor ve bebek de aynı anda ağlamaya başlıyor. Claudia bize özür dileyen bir bakış atıyor, bebeği beşiğinden alıyor ve onu beslemek için sessiz bir sandalyeye geçiyor. Teva, Kael'in geyiği "oturma odasının" ortasına bırakmasını ve ardından eşinin üzerine tüneyerek onu izlemesini gözleri dönerek izliyor. Claudia arada bir kıkırdıyor, Kael'le sohbete dalmış. Teva'ya uzanıyorum ama o sadece dikkatle onları izliyor. Aç bir şekilde.

Tamam o zaman. Ayağa kalktım ve geyiği kestim. En azından bunu yapabilirim. Bu *çok* gibi hissediyor

En azından, ama bu da bir şeydir.

Kızartıp yiyoruz, garip, ara sıra yapılan konuşmalar neredeyse acı veriyor. Kael'in Teva'nın yanında ne yapacağından tam olarak emin olmadığı ve bu yüzden acı çektiği çok açık. Kızımı incittiği için o lanet adamı sarsmak istiyorum. Yine de... benim Teva'ma pek benzemiyor. Vahşi yanları var ama vahşiliği tatlılığıyla eşit.

Kael tamamen vahşi görünüyor. Bazen bir anda hepimizi yok edecekmiş gibi görünüyor. Beni huzursuz ediyor, çünkü Teva'yı kendi lanet kardeşinden korumak istiyorum.

Ama Kael ona aileden biri gibi bakmıyor. Onu bir yabancı olarak görüyor... bu yüzden tetikte oluyorum.

Claudia'nın "dairelerinde" hazırladığı bir misafir odası var. Buranın aslında Amy'nin odası olduğunu ama şimdi Shreveport Kalesi'ne taşındığından, gelen kaçınılmaz misafirler için burayı rahat tuttuğunu söylüyor. "Sürgündeki bir çifti ziyaret etmenin listede üst sıralarda olduğunu düşünmezsiniz ama Sallavatri doğduğundan beri..." Omuz silkerek devam ediyor. "Etraftaki en popüler insanlar biz olduk."

Bunu fark etmiştim. Belki de Kael bu yüzden herkesten öfkeyle şüpheleniyordur. Yakındaki binalar, bebeği görmek ve onunla zihinlerini birleştirmek için sabırsızlanan ejderhalarla dolu. Ailesinin bu kadar tetikte olmasına şaşmamalı.

Teva yatakta bana katılıyor ama bana doğru kıvrılmıyor ya da bana uzanmıyor. Tamamen yalnız görünüyor, kendini izole ediyor ve ne kadar çok kez onun zihnine kendi deneyimsiz zihnimle dokunmaya çalışsam da yanıt vermiyor. Bunun üstesinden gelmesi gerekiyor, bu yüzden onu kendi haline bırakıp yakınımda kalmasına izin veriyorum.

Onu korumak istiyorum... ama yapamayacakmışım gibi hissediyorum. Sanki sorun benmişim gibi.

Onu Kael'den ya da diğer ejderhalardan koruyamam. Beni bir anda katledebileceklerini herkes gibi ben de biliyorum. Yine de bu, bu süreçte her şeyimi vermeyeceğim anlamına gelmez. O benim ve gerekirse onu korumak için ölüyorum. Ne de olsa onu kendine getirmekten ben sorumluyum. O benim.

Bunu düşünürken bile, Teva hakkında hissettiklerimde zorunluluğun büyük bir rol oynamadığını biliyorum. Tüm bunlar onurlu düşünceler ve doğru olanı yapmayı seçmemle ilgili değil. Bunların hepsi kendime söylediğim saçmalıklar. Gerçekte, Teva için Kael'in eşine olduğu kadar çıldırıyorum. Kendime söyleyip durduğum kadar fedakâr olsaydım, ona dokunma ihtiyacıyla çıldırmazdım. Kalçalarının kıvrımına, kokusuna ya da saçlarını savuruşuna takılıp kalmazdım. Uykusuz geceler geçirip onu anlamaya çalışmazdım.

Beni dışladığı için yavaş yavaş delirmezdim. Gerçekten iyi adam olmak için bu işin içinde olsaydım hiç umurumda olmazdı.

Kendime itiraf etmekten nefret etsem de, Teva'ya kafayı takmış durumdayım. Bunun beni bencil

yaptığını biliyorum ama onu nasıl geride bırakabileceğimi bilmiyorum. Aramızdaki uçurumun gün geçtikçe büyümesine ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasına bile katlanamıyorum.

Her şeyi berbat ediyorum ve denedikçe daha da kötüleşiyor.

Bu düşünceler zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor, sessiz bir çılgınlık gibi.

Takıntı yanımda uyukluyor, sadece birkaç santim uzağımda ama görünüşe göre daha önce hiç olmadığı kadar uzakta. Aramızdaki bu büyük uçurumun nasıl oluştuğunu bilmiyorum, ama orada ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Yanımda, Teva sıkıntıyla inliyor.

Kıpırdamadan dinliyorum. Bunu hayal mi ettim? Zihnimi nazikçe onunkine dokunduruyorum, reddedilmeyi bekliyorum... ve bunun yerine, bir görüntü tufanı ile saldırıya uğruyorum. O tekrar inlerken ve içgüdüsel olarak bana yaklaşıırken bile zihnimden kaos akıyor.

"Teva?" Fısıldıyorum, odaklanmak için görüntü sürüsüyle savaşmaya çalışıyorum. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İsmini söylediğimde cevap vermeyince yatağın diğer tarafına uzanıp mumu yakıyorum, böylece eşime daha iyi bakabiliyorum. Gözleri sıkıca kapanmış, yüzü sıkıntılı çizgiler halinde. Düşüncelerimi yoğunlaştırıyorum ve tekrar zihnini zorluyorum. *Teva*. Bu sefer daha sert, daha sıkı.

Gözleri uçarak açılıyor, kenarları siyahla kaplanıyor. Bana göz kırptıyor ve zihnindeki kaos sakinleşiyor. Bana yaklaşıyor, yüzünü göğsüme gömüyor. *Gabe. Sensin*.

Başka kim olabilir ki? Saçlarını okşuyorum. *İyisin*, diyorum ona, titremesinin tamamen farkında olarak. *Ben buradayım. Bana sorunun ne olduğunu söyle*.

Diğerleri... onların zihinleri bunaltıcı. Hepsini susturmak çok zor. Bana yapıyor, zihni bir cankurtaran salı arar gibi benimkine baskı yapıyor.

Diğerleri mi? Yakınlarda tüneyen diğer ejderhaları kastettiğini anlamam bir anımı alıyor, bebek tarafından çekilenleri. Kael'i rahatsız ediyor gibi görünmüyorlar ama o ejderha benim vahşi ama kırılgan Teva'mdan çok daha sert bir ruha sahip.

Korumacılık beni eziyor. Bu yüzden çiftleştikimizi hatırlıyorum. Onun zihnini kendiminkiyle birleştirip ihtiyaç duyduğu güç olabilmem için. Ben bir pisliğim çünkü aramızdaki uçurumun büyümesine izin verdim. Çenesini nazikçe kavriyorum. *Bana bak*.

Gözleri dalgalanıyor, ama kelimeleri tekrarladığımda bana odaklanıyor. Zihni çok az da olsa sakinleşiyor.

Sanki düşüncelerimi yoğunlaştırabilecekmişim gibi daha sert itiyorum. Bir battaniye hayal ediyorum, etrafına sarıyorum ve onu onların müdahaleci zihinlerinden koruyorum. *Sadece beni düşün, Teva'm. Ben buradayım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Tekrar kayıp gitmene izin vermeyeceğim*.

Elleri gömleğimi sıkıyor, pençeleri kumaşı yırtıyor. *Özür dilerim. Bunu istemediğini biliyorum*.

Şşşt. Fark ettin mi bilmiyorum ama ne istediğimi ifade etmekte pek iyi değilim. Ağzım yarım yamalak bir sırtıyla yukarı kıvrılıyor. Başparmağımı çenesinin yumuşaklığında gezdirip onu okşuyorum. Düşüncelerinden zevk notaları alabiliyorum ve bu yüzden parmaklarımın arkasını boynu ve köprücük kemikleri boyunca gezdiriyorum. *Seni korumama izin ver, Teva. Ben seni korurum*.

Teva bana doğru gömülüyor gibi görünüyor, nefes alması kolaylaşıyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor, düşünceleri benimkilere o kadar sıkı bastırıyor ki neredeyse fiziksel bir his veriyor. Bir şarkı mırıldanıyorum, umarım bu ses kafasındaki kaosu bastırmaya yardımcı olur ve sonunda bana karşı rahatlıyor, kafasındaki acı silik bir anıya dönüşüyor.

Daha iyi misin? Hala boynunu okşayarak soruyorum.

Başımı sallıyor ve kirpikleri aşağı kayarak gözlerini bakışlarımdan saklıyor. *Evet, evet*. Hafifçe geri çekiliyor. *Artık beni bırakabilirsin*.

Bunu neden yapayım ki? Parmaklarımı omzunun üzerinden koluna doğru kaydırıyorum. Gerçek şu ki, ona dokunmaktan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum ve bu bana Teva'ya

dokunmayalı, ona gerçekten dokunmayalı çok uzun zaman olduğunu hatırlatıyor. Elini tutmak ve beline destekleyici bir dokunuş yapmak, okşamakla aynı şey değil.

Öpüşmek. Aletim kot pantolonumun içinde sert bir şekilde ağrıyor ve bana zihnim ne kadar parçalanmış olursa olsun, vücudumun onu istediğini hatırlatıyor.

Teva arkasını dönüyor, bakışlarındaki ifade üzgün. *Buraya gelmenin bir çözüm olacağını düşünmüştüm. Ne için?*

Her şeyi itiraf ediyor. Sana, bana, bana... Sanki korkudan ve utançtan beni dışlıyormuş gibi düşünceleri kesiliyor ve soğuyor.

Ne düşündüğünü biliyorum. Söylemesine bile gerek yok. Ona *evi aradığını* söyledim. *Onun dönüş yolunu bileceğini düşündün. Ya da bilmese bile, tekrar evin olacağını.* Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Ağlamıyor ama içindeki hüznü, sızıyı hissedebiliyorum. *Anlıyorum. Yarık'tan sonra çok uzun süre evimi aradım. Gittiğim her yeri yeniden evim yapmaya, yeniden bir aileye sahip olmaya, güvenebileceğim, değer verebileceğim insanlar bulmaya çalıştım.*

Peki ne buldun?

Düşündüğüm gibi olmadığını kabul ediyorum. Kimsenin beni sırtımdan bıçaklamayacağına ve benden çalmayacağına güvenemezdim. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi, kötü niyetle değil, ama yine de beni rahatsız ediyordu. Ve "ev" fikrim tamamen değişmek zorunda kaldı. *Ev olarak düşündüğüm şey artık bir şey değildi. Artık güzel evler, normal işler ya da bir mahalle topluluğu yoktu. Ama yeniden değer verdiğim ve güvendiğim insanlar buldum ve evin belirli bir yer ya da fikir olmadığını fark ettim. Sevdiğin, değer verdiğin ve seni her zaman kollayacaklarını bildiğin insanlarla birlikte olmaktır.*

Ben de bunu istiyorum. Onun üzüntüsü bunaltıcı oluyor. *Ve henüz buna sahip değilim.*

Düşünceleri bana darbe gibi çarpıyor. *Öyle değil mi? Çenesini okşuyorum. Bana güvenemiyor musun? Ne olursa olsun her zaman arkamı kollayacağımı düşünmüyor musun? Kael ve eşini çok dost canlısı oldukları için mi ziyaret ettiğimi sanıyorsun?* Homurdanıyorum. *Buraya sadece ve sadece senin için geldim, Teva.*

Ama olmak istemiyorsun. Düşüncelerinde suçlama var. *Asla bir eş istemedin.*

Bunun ne anlama geleceğini hiç düşünmedim, katılıyorum. Bu benim hatam. Ama artık birbirimize bağlıyız ve bu pişman olduğum anlamına gelmiyor.

Yalanlar.

Saçlarından bir tutam tutuyorum ve başını geriye yatırarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. *Doğruyu söylüyorum. Ben bir drakoni eşe sahip olmaya alışık olmayabilirim, sen de bir insan eşe sahip olmaya alışık olmayabilirsin ama bu birbirimizden vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez.*

Göz temasını kesmeye çalışıyor ama o uzaklaştıkça ben daha sert çekiyorum. Bir heyecan dalgası hissediyorum ve onun düşünceleri benimkilere karışmadan önce fark ediyorum ki, bastırılmaktan *hoşlanıyor*. Kapana kısılmayı ve yakalanmayı seviyor. Buna ihtiyacı var.

Tabii ki.

Tam bir aptalım.

Teva hükmedilmeyi sever. Çatışmacı olmak ve kontrolü zorlamak onun doğasında olduğu gibi, sadece evcilleştirildiğinde boyun eğmeyi sever. Ve boyun eğmeye *ihtiyacı var*. Yemeğe ve havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı var. Bana boyun eğmesi gerekiyor, böylece ilişkimiz her drakoni ilişkisi gibi düzgün bir şekilde dengelenebilir.

Ona ihtiyacı olanı vermedim.

Kendimi lanet bir aptal gibi hissediyorum. Teva benden kontrolü ele almamı ve ondan bir şeyler talep etmemi bekliyor, çünkü beni bir meydan okumaya itmek ve sonra da onu kazanmam için beni zorlamak onun doğasında var. Kontrolü ele geçirmeye çalıştığında onu geri püskürtmek yerine,

liderliğin onda olmasına izin veriyorum. Yaptığım hata bu. Bu yüzden ne kadar uğraşırsam uğraşayım benden gittikçe uzaklaşıyor.

Eğilip boynunu ısırıyorum, sertçe ve içine çektiği nefesi hissedebiliyorum, aynı zamanda içinden geçen zevk dalgasını da. *Belki de başladığımda ne istediğimi bilmiyordum*, ona söyledim, *ama*

Seni istediğimi biliyorum. Çekip gitme düşüncesinin beni içten içe mahvettiğini biliyorum. Eğer başka bir ejderha ya da başka bir adam sana bakarsa, benim olana baktığı için onun lanet boynunu kıracağımı biliyorum. Boğazını tekrar ısıyorum ve sonra orayı yalıyorum. Vücudunu özlediğimi biliyorum.

Bir elini kaldırıp yüzüme dokunuyor. *Gabe.*

Konuşmak yok, ona söyledim. Yeterince konuşmadık mı? Biraz da içgüdülerimizle hareket edelim. Ağzımı onunkine götürüyorum ve özlem dolu sert, vahşi bir öpücükle dudaklarını benimkiyle kapatıyorum. Hadi ağızlarımızı başka bir şey için kullanalım.

Ağzımla konuşmam, diyor bana, dili benimkine sürtünürken bile. Bu muhteşem kadın tamamen sıcak ve bana karşı dalgalandığında ihtiyaçla inliyorum. Onu her zaman başka şeyler için kullanabilirim. Eli göğsümden aşağı kayıyor, giysilerimi yırtıyor. Tenini tenime değdirmek istiyorum-

Elini tutup başının üzerine kaldırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ona zihnimin güçlü bir itişini veriyorum. *Yetki bende. Sen değil.*

Nefes nefese kalır ve uyarılma hissi tüm duyularına yayılır. *Gabe.*

Elini yatağın başlığına bastırıyorum. *Bunu orada tut. Hareket ettirme.*

Anladın mı?

Teva'nın gözleri kocaman, ama o kadar altın ki. Ona dokunmadan bile çok ıslak olduğunu biliyorum. *Anlıyorum.*

Sen benimsin, değil mi? Diğer elini tutup yatak başlığına bastırırken bile bunu talep ediyorum. Benim eşim. Seni fethettim ve benim yaptım.

Bir eş istemiyorsun-

Bileğini bıraktığım an, gür saçlarından bir tutam daha yakalıyorum ve onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. Küçük bir parçam ona çok sert davrandığımdan endişeleniyor ama düşüncelerinde saf şehvetten başka bir şey yok. *Güzel. Bana ne istediğimi söyleme, Teva, ona gönderiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.*

Neye ihtiyacın var? Düşünceleri o kadar özlem dolu, o kadar yakıcı ki sanki üzerime ateş püskürüyor.

Önce bu tatlı amcığa ihtiyacım var. Elimi gelinliğinin uzun eteklerinin altına sokuyorum. Benim için ıslak olduğunu biliyorum.

Öyle. Teva'nın düşünceleri tatlı bir şekilde çılgınca. Sikin için ıslak.

Benimki daha sonra, dedim ona. Daha aşağıya iniyorum, elbisesini yukarı iterken bile vücudumu onunkinden aşağı kaydırıyorum. Ağzım şimdilik.

Ağzın...?

Kesinlikle. Ellerini sana söylediğim yerde tutuyorsun, değil mi?

Pençelerini yatak başlığına sürttüğünde, eteklerini karnına kadar sıyırmayı bitiriyorum ve kalçalarının arasındaki hazineyi ortaya çıkarıyorum. Teni uyarılmanın etkisiyle koyu bir kırmızıya bürünmüştü ve güzel, çıplak amı hepsinden daha koyu kırmızıydı. İlerleyip dilimi yarığa bastırıyorum ve onun tatlılığı ağzımı dolduruyor. Lanet olsun, ama tadı çok güzel. Boğazımda vahşi bir hayvan gibi hırlıyorum ama elimde değil. Ona çok ihtiyacım var.

Sert bir elimle bacaklarını ayırıyorum, sonra tekrar tadına bakıyorum. Sıcak uyarılma, dilime karşı akarken bile düşüncelerini sular altında bırakıyor. *Gabe. Sen...*

Sen benimsin, Teva. Seni böyle alacağım. Dilimle seni öyle bir boşaltacağım ki, amın sıırılsıklam olacak. Hepsini içtikten sonra, yarağımı senin kadar ıslanana kadar tüm bu suyun içinde sürükleyeceğim ve sonra bu amı sertçe sikeceğim ve onu benimle dolduracağım.

Teva dilime sıkıca yapışıyor, bir nefes kaçıyor. *Oh.*

Bunu yapmamı ister misin? Dilimi burada ister misin? Kıvrımlarını parmaklarımla itiyorum.

ve onları kaplayan tatlılığı yalamak. O kadar kaygan ki bu çok güzel, ama bundan daha da güzeli boğazından kaçan küçük çığlıklar ve zihninde kaynayan hisler.

Evet, idare ediyor ve beni şaşırtacak şekilde sesi utangaç geliyor. Evet, dilini orada istiyorum. Yoksa burada mı istiyorsun? Dilimin ucunu klitorisine bastırıyorum ve iki kez dokunuyorum.

Sanki yüksek sesle konuşmaya alışık değilmiş gibi, boğazından çıkan ses hırıltılı, usulca haykırıyor. Dokunuşuma karşılık olarak bacakları yukarı kalkıyor.

Bir kalçanı tutup tekrar aşağı itiyorum. *Sana hareket etmen için izin vermedim.*

Bir inilti daha çıkarıyor ve amı dilimin altında daha da ıslanıyor. Ona bakarken bile dilimi klitorisinin ucunda gezdiriyorum, meme uçları o kadar sert ki elbisesinin ince kumaşında boncuk gibi görünüyorlar. Tanrım, bu haliyle muhteşem. İlk kez çiftleştüğimizden beri Teva'nın en çok tahrik olduğu an bu ve sanki bir hazinenin kilidini açmış gibiyim.

İhtiyacı olan şey bu. Ve lanet olsun, benim de buna ihtiyacım var. Bu tatlı amcığın uyarılmayla sıırıslıklam olmasına, düşüncelerinin vahşi ve şiddetli bir ihtiyaçla dolmasına ihtiyacım var. Teva'nın özlem ve zevkle dolu olmasına ve tamamen ağzıma, tenindeki ellerime ve beni ne kadar istediğine odaklanmasına ihtiyacım var.

Benim kadını, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken ona söylüyorum, bunu yaparken bir parmağımı amının derinliklerine bastırıyorum. Onu sabit bir ritimle dillerken bile yavaşça itmeye başlıyorum.

Nefes nefese bana sürtünüyor ve eğiliyor. Elleri saçlarıma kayıyor, ama birini tutup yüzümü amından kaldırmadan yapabildiğim kadar yukarı itiyorum. *Eller yukarı,* diye emrediyorum ve o da itaat ediyor. *Boşalana kadar bana dokunamazsın.*

Teva tekrar iniliyor ve sonra kendini kaybediyor, zihni uyarılmayla örülü lezzetli bir kaos girdabına kapılıyor. Ben de kayboldum, dünyam onun amcığının sıkılmasından, aç ağzıma sürtünen yumuşak kıvrımlardan, klitorisinin narin çıkıntısından başka bir şey değil. Hareketleri daha da çılgınlaşıyor, düşünceleri dilimin her vuruşunda ve parmağımın her itişinde daha da ihtiyaç duyuyor.

Gabe, bana gönderiyor. Gergin, kalçaları sıkı, ihtiyacı içinde birikiyor. İhtiyacım var... İhtiyacım var... İçimde olmana ihtiyacım var.

Henüz değil, diyorum ona zorla ve onu boşaltmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. *Sen karar veremezsin, Teva. Ben karar veririm. Bu amcığın ne zaman serbest kalacağına ben karar veririm. Kontrol bende. Anladın mı?*

Titriyor, gözleri o kadar geniş ki yukarı baktığımda onları hiç bu kadar altın rengi görmemiştim. İki parmağımı amının ağrıyan kuyusuna sokarken bile sert ve sıkı bir elimi kalçasında tutuyorum.

Şimdi iyi bir kız gibi benim için gel.

Yine o muhteşem, gırtlaktan gelen seslerden birini çıkarıyor ve sonra boşalıyor, amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor, salgısı yüzümü taze balla yıkıyor. Her damlasını yalıyorum, çıkardığı küçük seslere ve aklımdan geçen mucizelere bayılıyorum. Sanki dünyayı fethetmişim gibi hissediyorum.

Teva az önce geldi. Zor. Ve hepsi sonunda kızıma ihtiyacı olanı verdiğim için.

Kendi ihtiyacım, boxer külotumun kumaşına sıkıca bastıran sıcak bir marka, ama acelem yok. Yalamalarımı uzun, yavaş olanlarla değiştiriyorum, parmaklarım daha yavaş hareket ediyor. Yaptığı her küçük titremeyi severek onun için serbest bırakıyorum. Ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar mutlu olduğunu hissedebiliyorum.

Onun zevki benimkini körüklüyor.

Amcığına son bir öpücük konduruyorum, sonra yataktan kayıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Altın gibi parlayan gözleriyle beni izliyor, yüzünde aç bir ifade var. Elleri hâlâ yatak başlığına dayanmış, göğüsleri uçları tavanı gösteren en güzel küçük tümsekler. Her yerini yalamak ve tatmak istiyorum ama kontrolüm bir yere kadar. Kotumu ve iç çamaşırımı tekmeliyorum, sonra sert, ağrıyan sikimi avuçluyorum, eşime bakarken sert bir vuruş yapıyorum. *Eller ve dizler, bebeğim.*

İtiraz etmesini, nefret ettiği bu lakaptan şikâyet etmesini bekliyorum. Bunun yerine, Teva sadece titriyor ve karnının üzerine yuvarlanıyor, kıcını havaya kaldırıyor ve kalçalarını açıyor. Amcığı yatak odasının loş ışığında parlıyor ve ben bu lanet davet karşısında inliyorum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Gelinlik kaburgalarının etrafında toplanıyor, kıcını havada ve bacaklarını açıkta bırakıyor.

Çok güzel... ve hepsi benim.

Teva düşüncelerimden ürperiyor. *Evet. Seninkiler.*

Sabırsız bir aptal gibi üzerine atlamamak için kendimi hızlandırmaya çalışarak sikime bir vuruş daha yapıyorum. *Sana tohumumu vereceğim, Teva. O güzel amcığını o kadar çok tohumla dolduracağım ki, o güzel küçük bedeninin özlemini çektiği tüm tohumlarla. Ve sen hepsini alacaksın, değil mi?*

Pençeleri çarşafı kazıyor. *Evet.* Heyecanını, düşüncelerinin telaşını, içinden akan ihtiyacı hissedebiliyorum.

Sanki sonunda Teva olan bulmacanın kilidini nasıl açacağımı buldum ve şimdi onun krallığının anahtarlarını aldım, onları lanet bir sopa gibi kullanacağım. *Ellerini amına koy ve benim için aç, Teva, emrediyorum.*

Nefes nefese uyluklarının arasına uzanıyor ve dediğimi yapıyor. Siyah pençeleri ıslaklığıyla parılıyor ve klitorisine dokunuyor.

Hayır, aklımla kesin olarak söylüyorum. O benim. Ona dokunamazsın.

Teva küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyor, ama amı gözle görülür bir şekilde sıkılıyor ve bunun onu eskisinden daha da ıslattığını biliyorum. Kontrolü ele almamı seviyor. Patronluk taslamayı seviyor. Hükmedilmeyi seviyor.

Bir elimi güzel kıcına koyup okşuyorum, sonra başparmağımı amının ağrıyan sıcaklığına sokuyorum. *Seni sertçe alacağım,* diyorum ona ve karşılık olarak kasıldığını hissedebiliyorum. *Tohumlarımla dolana kadar durmayacağım.*

Lütfen, diye tekrar yalvarıyor ve düşünceleri ihtiyaçla kavruluyor.

Artık alay etmek yok. Onu tekrar boşaltmak, yapabileceğimi göstermek için ondan bir orgazm daha çıkarmak istiyorum... ama şimdilik eşime sahip çıkmayı her şeyden çok istiyorum. İlerliyorum ve kalçalarını birbirinden daha da ayırıyorum, ellerim sertliğin bu tarafında. Sikimi kıvrımları boyunca sürüklüyorum, ıslatıyorum ve sonra hızlı bir vuruşla içine pompalıyorum.

Ağlıyor.

Homurdanıyorum ve hareketsiz kalıyorum, çünkü o kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse kontrolümü kaybediyorum. Amcığı etrafımda sıkıca kenetleniyor ve uzun süre hareketsiz kalamıyorum. Onun içinde olmak, bu kadar yakın olduğunu bilmek? Onu tekrar uçurumun kenarına getirmek beni çılgına çeviriyor. Bir elimi kalçasına koyuyorum, diğeriyle saçlarından bir tutam tutuyorum ve çıkardığı nefesi ve amının etrafımda nasıl sıkıldığını seviyorum.

Onu biraz hırpalıyorum. Yine de kırılmıyor ve buna bayılıyor. O insan değil. O güçlü. Bu yüzden tedbiri elden bırakıp onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Her vuruşum sert ve affetmiyor ve düşünceleri o kadar çok zevk ve ihtiyaçla doluyor ki, bu beni daha sert ve daha hızlı itiyor.

Benden birkaç dakika önce o da boşalıyor, kalçaları titriyor. Tohumlarım daha önce hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde içimden fışkırıyor ve onun düşüncelerinden yayılan zevk her şeyi daha da yoğunlaştırıyor. O kadar sert ve çok boşalıyorum ki, salgım onun kalçalarından aşağı kayıyor, birleşmiş bedenlerimizi ıslatıyor ve hala ona pompalamayı durduramıyorum.

Bana *asla* durmamamı söyledi.

Asla istemiyorum. O benim, ben de onunum ve bu böyle.

TEVA

Karnımdaki ateş beni derin bir uykudan uyandırıyor.

Bana *Fort Dallas'a gelmemi* söylediler. *Eşini geride bırak. Duvarlara, insan kovanına gel. Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Sana eve nasıl döneceğini öğreteceğim-*

Teva mı? Gabe'in uykulu düşünceleri benimkileri bastırıyor ve beni daha yakına çekerek göğsüne bastırıyor. *Uyumaya devam et, bebeğim.*

Karnımdaki ateşin sesini bastırıyorum ve dostuma doğru kıvrılarak ona itaat ediyorum.

TEVA

Ertesi gün çok daha sakinim.

Hayır, yerleşmiş değil. *Mutluyum*. Ben eşimin kokusunu üzerimde taşıyorum, o da yanımda otururken benim kokumla kaplanıyor. Düşünceleri sürekli olarak benimkilerle birleşiyor, küçük dokunuşlar bana yakınımda olduğunu hatırlatıyor ve benimkiler ona odaklanırken onun düşünceleri de benimle çiftleşmeye geri dönüyor. Sabah yemeğimi yerken eli enseme ağırlaşıyor ama bu bana kendimi çok iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Sonsuza dek ilk kez, sahiplenilmiş hissediyorum. Sahiplenilmiş. Ve çok keyifliyim. Gabe'in güçlülüğünü seviyorum. Her şeyi kontrol altına almasını seviyorum. Bana sürekli kontrolün onda olduğunu hatırlatırken meydan okumaya ihtiyacım yok ve onun kontrolü beni sakin ve mutlu hissettiriyor.

Ve tahrik oldum.

Kael'in eşinin çocuklarını besleyişini izliyorum ama dünkü sert, iç kemirici kıskançlık bile solmuş görünüyor. Kardeşimin bir çocuğu var. Belki de yakında benim de bir çocuğum olacak, Gabe'in siyah saçlarına ve güçlü altın gözlerine sahip bir çocuk. Bu fikir hoşuma gidiyor.

Peki onu insan kovanında mı yetiştireceksin? Kardeşim soruyor. *Eşin benimkine, başkalarının onu beklediği bir evi olduğunu söyledi.*

Kovanındaki yaşlılarla ilgileniyor, kabul ediyorum. Onlar için avlanıyor ve onlara bakıyor. Eğer geri dönmek isterse, buna katlanacağım. Bir zamanlar, Gabe'in insan kovanında diğer insanlarla çevrili olma düşüncesi beni nefretle dolduruyordu, ama şimdi bu konuda daha az

kızgınım. Bu Gabe için çok şey ifade ediyor ve onu mutlu etmek istiyorum.

Kael, insanların kırılğan olduğunu ve çok fazla bakıma ihtiyaç duyduklarını kabul ediyor. Bazen Claudia'm kovanını özlüyor. Çoğunlukla da kız kardeşini. Amy eşinin kovanında, biliyorsun. Orası zaten başka bir erkek ejderha tarafından sahiplenilmiş bir bölge.

O zaman yakınlarda bir bölge buluruz. Böyle şeyler hakkında fikrimi değiştirmeyi reddediyorum. Eşime ve onun halkına güveneceğim. Savaş formumda tekrar rahat ettiğimde, her şey yoluna girecek.

Eşinizle aranızdaki bağ güçlüyse, kontrolü kaybetmenizi engellemeye yetecektir. Claudia kendimi kaybetmeye yakın olduğumda beni geri getirebiliyor.

Evet, karnımdaki ateş fisıldıyor.

Yine o karanlık ses. Daha öfkeli olan. Kafamın içinde olmasından nefret ediyorum.

Değişmek güvenlidir. Eşinle olan bağını kullan ve kanatlarını bir kez daha aç. Ben...

Ben bilmiyorum.

Kiminle konuşuyorsun, bebeğim? Gabe'in düşünceleri diğer her şeyi bastırarak benimkilere doğru ilerliyor. Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki -inanılmaz bir şekilde- Kael'in eğlenerek verdiği tepkiyi bastırıyor. Yine de aldırımıyorum. Aramızdaki bu güçlü, kuvvetli bağı seviyorum. Bana taktığı aptalca lakap bile hoşuma gidiyor. Bundan da öte, masada elime uzanması ve başparmağını elimin arkasına sürmesi hoşuma gidiyor. Bugün, ilk defa, gerçek bir çiftleşme gibi hissediyorum.

Karnım yanıyor, ona söyledim. Önemli değil. Onları sen uzaklaştırdın.

Benimle konuştukları için mutsuz olduğunu söyleyebilirim. Düşüncelerine nüfuz ediyor ve vücudu kaskatı kesiliyor.

Sana ne söylüyorlar?

Kanatlarımı denemem gerektiğini söylüyorlar, kabul ediyorum. Beni sabit tutacağın ve kendimi kaybetmeme izin vermeyeceğin konusunda sana güvenmem gerektiğini.

Rahatladığını hissedebiliyorum. Denemek ister misin?

Gözlerim masanın karşısında onunkilerle buluştu. Sence güvenli mi? Kardeşin burada. Kontrolünü kaybedersen yardım etmeye çalışacak mı?

Bu fikri, arkadaşının arkasında huzursuzca yürüyen ve bir parça et çiğneyen Kael'e iletiyorum. Oturup boş boş yemek yiyecek bir tip değil. İçinde bastırılmış çok fazla enerji var, zihni sürekli çalışıyor. Bu şekilde etrafta olmak çok yorucu ama belki de bu, eşinin neden her zaman bu kadar sakin olduğunu açıklıyor

-Onu dizginliyor.

Kael masanın karşısından bana kaşlarını çatıyor. Damarlarında bolca ateş var. Claudia'm için endişelenme. Eğer sakınse bunun sebebi Sallavatri'dir, uysal olduğu için değil.

Homurdanıyorum. Onun uysal olduğunu söylemedim. Şimdi de kavgaya çıkarıyorsun.

Bana göz kırpmıyor ve sonra ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. Demek öyleyim. Bu tanıdık geliyor. Çünkü sen benim ağabeyimsin ve her zaman başımın etini yedin.

Teva mı? Gabe bastırıyor. Ne dedi?

Oh. Dikkatim dağıldı. Düşüncelerime ve kardeşime odaklandım. Sence Gabe haklı mı? Savaş formuma geçmeyi denemem güvenli mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kael'in gözleri renkten renge giriyor. Endişelendiğin şey buyusa, eşime ya da çocuğuma zarar vermene izin vermeyeceğim.

Dostumu düşünüyorum, itiraf ediyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, onun güvenli bir şekilde kovanına geri getirilmesini sağlayacağına söz ver.

Claudia'm başka türlüünü istemezdi.

Derin bir nefes alıyorum ve Gabe'in gözleriyle buluşuyorum. Saf altın gibiler, parlıyorlar ve bana güvendiğini hatırlatıyorlar. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Yapabilirsin, diyor karnımdaki ateş. *O zaman özgür olacaksın*.

Benimle gelersen deneyeceğim, diyorum Gabe'e ve onu kucağımda tuttuğum bir görüntüyü gönderiyorum.

Pençeler.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Hadi bir deneyelim."

Yumuşak insan elbisemi çıkarıyorum ve binanın çatısının düştüğü ve parlak mavi gökyüzünden başka hiçbir şeyin görünmediği açık alanda duruyorum. Yukarıya bakıyorum, orada olmayı arzuluyorum. Ama... bunu kendimi bir kez daha kaybedecek kadar çok istiyor muyum? Ya bu işe yaramazsa ve Gabe'imi bir daha göremezsem?

Sıcak eller boynuma dokunuyor ve sonra Gabe önümde duruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyor. "Kontrol bende, hatırladın mı? Serbest kalıp kalmayacağına ben karar veririm ve buna izin vermeyeceğim."

Başımı salladım, rahatladım.

"Ben seninim. Sen de benimsin. Bu kadar basit."

Sen benimsin ve ben de seninim, diye tekrarlıyorum, bu sözlerin bana rehberlik etmesine izin veriyorum. *Sen benimsin. Ben de seninim.*

Artık sana sahip olduğuma göre seni kaybetmeyeceğim, gerçekten sana sahibim. Ve Gabe bana sırtarak ellerimi ellerinin arasına alıyor. Bir an için bileklerimi sıkıca kavlıyor ve bana dün gece ve bu sabah çiftleşirken beni nasıl tuttuğunu hatırlatıyor. Yatağımızda beni kendi insani yöntemiyle defalarca nasıl fethettiğini.

Ve vücudum ihtiyaç ve özlemle kızarıyor.

Bunu sonraya sakla, bebeğim. Kanatlarını açtığında eğleneceğiz. Öne eğilip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor, sonra geri çekiliyor. *İşini yap.*

Düşüncelerinde güvenden başka bir şey yok ve bu beni destekliyor. Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Kael'e bakıyorum ama ağabeyimin yüzü ifadesiz, düşünceleri bana kapalı. Şüpheleri varsa bile paylaşmıyor. Gerçekten şüphe mi duyuyor yoksa kontrolü kaybedersem beni içine çekmemek için mi zihnini kapatıyor bilmiyorum. Düşünmesi gereken bir eşi ve çocuğu var, o yüzden anlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve savaş formuma ulaşıyorum. Bu çok kolay. Son birkaç gündür form değiştirmeyi ne kadar çok istediğim ve kendimi tuttuğum göz önüne alındığında, sanki daha zor olmalıymış gibi geliyor. Ama bir nefes alıp bir kez daha geri vermek kadar basit. Bedenim güçleniyor, kanatlarım açılıyor ve sonra güçlü arka ayaklarımı iterek kendimi havaya fırlatıyorum.

Sonra havalanıyorum, kanatlarım rüzgârı yakalıyor ve o kadar yoğun bir zevk hissediyorum ki içimde ateş gibi yankılanıyor. Savaş formumun, şimdi daha keskin görünen kokuların, karnımda çalkalanan ve her an serbest kalmaya hazır olan ateşin zevkinde kayboluyorum-

Teva mı?

Gabe'in çağrısı zihnimdeki sisi yarıp geçiyor. Savaş formunun ezici zevki biraz olsun azalıyor ve azalırken zihnim de berraklaşıyor.

Arkadaşım aşağıda bekliyor. Kendimi kaybetmemem için bana odaklanmamı sağlayacak.

Bir süre daha havada süzöldükten sonra Gabe'in beni beklediği binaya doğru ilerliyorum. Kael yakınlarda geziniyor ve eşi de yuvalarında kaybolmuş durumda -kontrol edememem durumunda çocuklarını korumak için saklandıklarına şüphe yok.

Ama sevinçle gülmek istiyorum, çünkü Gabe'in zihni benimkine dokunduğunda, kontrol çok kolay oluyor. Gerçekten gülünç. *Hiçbir şeyden korkmuyoruz, diyorum ona, sevinçle. Ben kendimim, değil mi?*

Öylesin. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim.

Onun gururunu sıcak bir okşayış gibi hissedebiliyorum ve bu beni daha da sevinçle dolduruyor. Yüksekteki çıkıntıya iniyorum ve kollarını kaldırdığında eğilip onu nazikçe kucağıma alıyorum.

pençelerim, belini hafifçe kavrayışım. *Uçmaya gidelim mi?*

Eğer istersen.

Oh, istiyorum. Her şeyden çok istiyorum... yani neredeyse her şeyden. Havada bir kez daha süzülürken bile Gabe'e saf bir şehvet şimşeği gönderiyorum. *Belki de kendimize bir yuva yapmak için özel bir yer bulmalıyız*, diyorum ona ve zihnini çiftleşme görüntülerimizle dolduruyorum.

Gabe kıkırdıyor, ses rüzgârla dağılıyor ama ben bunu onun zihninde hissediyorum. *Tekrar uçuşma alıştırmaları yapalım, tamam mı? Döndüğümüzde çiftleşmek için bolca vaktimiz olacak.*

Aptal insan, onunla alay ediyorum. *Savaş formundaki bir dişi her zaman çiftleşmeye hazırdır.*

Rengimin tadını çıkar.

Gördüğünüz en görkemli, en baştan çıkarıcı kırmızı ben değil miyim?

Son derece güzelsin ve bunu sen de biliyorsun. Gabe'in eğlencesi hiç bozulmadı.

Gökyüzünde süzülüyorum, esinti dönüyor ve aniden düzinelerce tanıdık olmayan ejderha ve onların kokusuyla doluyor. Tüneyenler yakınımdakiler, Sallavatri'nin zihninin onlarınkine değmesini bekliyorlar. Düşüncelerimi nazikçe onlarınkine dokunduruyorum ve kaostan başka bir şey bulamıyorum, ama uzaklaşmak daha kolay, Gabe'e odaklanmak ve çok derine batmaktan kaçınmak daha kolay.

Ben daha yükseğe uçarken bile bana güven veriyor, *harika gidiyorsun. Güçlü ve cesursun ve bunu başarıyorsun.*

Neyi öldürüyorum ben?

Bu bir ifade, diyor kahkahası rüzgârda soluklaşırken. *Harika gidiyorsun demek.*

Gökyüzünü süsleyen kabarık bulutlara doğru yükselirken, onun eğlenerek aldığı zevkin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bunu tüm gün boyunca yapabilirim, diye düşünüyorum. Dostumla birlikte güzel bir gün boyunca süzülme ve deliliğe kapılmadan insan kovanının kalıntılarını keşfetmek? Tam bir zevk.

Ve tüm bunlar sonunda bir bütün olduğumuz için. Eşimi burnuma doğru kaldırıyorum ve şimdi bile kokusu eskisinden daha karışık görünüyor, kokularımız o kadar birbirine karışmış ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek imkansız. *Biz gerçekten çiftleştik. Kokumu her yerinde hissedebiliyorum.*

Baş başa kaldığımızda her zaman "yeniden uygulayabiliriz" diye dalga geçiyor. O tatlı seslerden daha fazla çıkaracağına söz verirken ağzımı senin üzerinde kullanmaktan mutluluk duyarım.

Sevincim içime akıyor, o kadar neşeliyim ki gülmek yerine alev saçıyorum. Gabe'in düşünceleri bir an için alevleniyor ama sonra tekrar pençelerime yerleşiyor. Bana güveniyor, istediğim kadar yönlendirmeme izin veriyor... ikimiz de kontrolün onda olduğunu bilmemize rağmen. Aramızdaki bağ sayesinde hareketlerimin kendimi kaybettiğim için değil, zevk için olduğunu biliyor.

Sen güçlüsün, karnımdaki ateş düşüncelerime fısıldıyor. *Güçlü ve yeteneklisin. Gökyüzünde diğerlerinden daha yükseklerde süzülüyorsun, değil mi?*

Ben diğerlerinden daha yükseğim. Diğerleri sıkılmış ve odaklanmamış bir halde binalara tutunurken, Kael yuvasının etrafında dönerek eşini koruyor.

Sende olan ruh onlarda yok, karnımdaki ateş nazlı nazlı yanıyor. *Ne kadar yükseğe çıkabilirsin? İstedğim kadar yükseğe.*

Teva mı? Gabe soruyor.

Rift'e dokunacak kadar yükseğe çıkabilir misin?

Neden... neden bunu yapmak isteyeyim? İlk kez kafam karıştı, sadece soru tuhaf olduğu için değil, karnımdaki ateşin tonu değiştiği için. Daha sertler, farklılar. Sanki arkadaşımış gibi

davranıyorlar.

Şimdi benden bir şey istiyorlar.

Daha yükseğe, çağırıyorlar. Yıldızlara tırman. Yarığa gidin. Bakalım evinize geri dönebilecek misiniz?

Sanki mecburmuşum gibi, daha da yükseliyorum. Neden yükselmeyeyim ki? Ben güçlü ve kuvvetliyim ve gün

Çok güzel. Yine de Rift inanılmaz derecede uzak görünüyor, gökyüzündeki açık yarası ona doğru uçarken bile beni itiyor.

TEVA

Eva? Gabe beni çağırıyor. Ne kadar yükseğe çıkıyoruz?

Olabildiğince yükseğe, ona söyledim. Neden olmasın? Karnımdaki ateşin bu karardan memnun olduğunu hissedebiliyorum. Yarık'tan geçmeyeceğim -Gabe pençelerimdeyken olmaz- ama ona ulaşım ulaşamayacağımı görmek istiyorum.

Ne olursa olsun devam edin, karnınızdaki ateş sizi dürter. Yeterince yaklaşabiliyorsan, neden durasın ki?

Neden... duralım? Bu fikir büyüleyici. Ya ev diğer tarafta bekliyorsa ve benim tek yapmam gereken sert ve yüksekte uçmaksa? Ama Yarık'a ulaşmayı başarırısam ve geçersen... Gabe'e ne olacak?

Önemli değil, karnımdaki ateş fısıldıyor.

Bu söylenecek en yanlış şey. Çünkü delilik yüzünden kaybettiğim yedi yılı düşünüyorum ve Gabe'im de aynı durumda olduğunu hayal ediyorum ve bu beni hasta ediyor. Bocalıyorum, irtifa kaybediyorum. Bu çılgınlığı kimsenin yaşamasını istemem.

Teva. Gabe'in düşünceleri benim hararetli düşüncelerim için serin bir merhem oldu. Onun zihni benimkine dokunup dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark etmemi sağlayana kadar kontrolümü kaybetmek üzere olduğumun farkında bile değildim. Ve her nasılsa, o kadar yükseğe uçtum ki bulutlar bile inceldi. Hava ince. Hava çok soğuk.

Daha yükseğe, karnım ateşleniyor. Daha hızlı.

Teva. Seninle kim konuşuyor? Gabe'in düşünceleri sertleşir. Stern. Cevap ver bana.

Göbek ateşi, diyorum ona dalgınca, ses beni sessizce daha yükseğe çıkmaya teşvik ederken bile. Daha yükseğe. Daha da yükselmek için kanatlarımı eğiyorum, bir sonraki buluta tırmanmak için güçlü vuruşlar yapıyorum. Yarık her zamankinden daha yakın görünmüyor, ama o kadar yüksekteyim ki-

TEVA. Gabe'in emri zihnimde yankılanıyor. *Durdur şunu.*

Yapamam.

Bu korkunç bir farkındalık. Her nasılsa, karnımdaki ateş sessizce beni teşvik etmeye devam ediyor ve sanki itaat etmekte çaresizim. Sanki kendimi kontrol edemiyor gibiyim. *Yardım et bana, Gabe.*

Ben senin dostun muyum?

Gabe'in basit sorusu zihnimdeki ısrarı kesip atıyor. Karnımdaki ateşi susturuyor. *Elbette öylesin.*

O zaman beni dinle. Bizi öldürüyorsun, Teva. Bu kadar yüksekte uçamazsın. Hava çok ince.

Kanatların yorulmaya başladı. Harika iş çıkardın ama bugünlük bu kadar yeter, tamam mı? Eli pullarımı okşuyor ve parmakları soğuk. Ciğerleri acıyor. Benimkiler de.

Ama Rift-

Yarın orada olacak. Hadi eve gidelim. Sadece sen ve ben.

Birlikte. Halkını kurtarmak istemiyor musun, Teva?

Karnımdaki ateş soruyor.

O sese aldırma, dedi Gabe bana sertçe. *Bana konsantre ol. Kokumu içine çek. Beni eve götür, Teva. Gidip bir yatak bulalım ve o güzel boğazını ısırıklarımınla kaplayayım. Dün gece ne dediğimizi hatırlıyor musun? Sen benimsin, ben de senin. Benden sonra tekrarlar.*

Gabe'in odaklanmış düşüncelerinin bana yol göstermesine izin verdim. O haklı. Yarık yarın da orada olacak, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de. Şimdilik yeterince şey yaptım. Dostumla eve gitmek ve beni okşamasına izin vermek istiyorum. Onunla bir bebek yapmak istiyorum. *Sen benimsin,* diyorum ona.

Peki ya geri kalanı? Zihni boyun eğmez, çok güçlü ve güven verici.

Ben...senim. Kanatlarımın açısını değiştiriyorum ve alçalıyorum, bulutların arasından aşağı doğru spiral çizerek süzülüyorum. Gabe'in onayını hissedebiliyorum ve bu beni zevkle dolduruyor.

Harikaydın, bebeğim. Eve gittiğimizde daha çok şey konuşuruz. Kael'in yuvasına geri dönelim, tamam mı?

Ona sokuluyorum ve karnımdaki ateşin söndüğünü fark ediyorum. Onları özlemiyorum. Bazen beni tamamen yalnız bırakmalarını diliyorum. Kafamın içinde duymak istediğim tek ses Gabe'inki.

O zaman bana odaklan ve bırak her şeyi ben halledeyim.

Ben yaparım. Bizi dikkatlice bulutların arasından aşağıya, Kael'in evine doğru götürürken Gabe'ime, yakışıklı eşime odaklanıyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum, etraftaki diğer ejderhaları ve onların düşüncelerinin sanki çekiş gücü arıyormuşçasına benimkilere nasıl çılgınca baskı yaptığını görmezden geliyorum. Sadece ve sadece Gabe'e odaklanıyorum ve binanın tepesine inip onu dikkatlice aşağıdaki zemine bıraktığımda onun rahatladığını hissediyorum.

Benimle gel, diyor, sesi sert. *Üstünü değiştir ve yanıma gel, çünkü konuşmamız gerek.*

Biçim değiştirerek daha zayıf olan iki bacaklı halime dönüyorum ve yere atlıyorum. Bu bile eskisi kadar rahatsız edici görünmüyor, çünkü yakışıklı dostuma yaklaşıyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra yüzümü avuçlayıp gözlerimin içine bakıyor.

"İyi misin?"

Sorusu beni şaşırttı. *Neden şaşırmayayım ki?*

"Konuştuğun ses - karnımdaki ateş olduğunu söylüyorsun ama o sen değildin. Tamamen farklı bir ses." Gabe rahatsız bir şekilde başını sallıyor. "Ve gözlerinin rengi değişti."

Renkler mi? Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Kael ve eşinin arkadan yaklaştığını görüyorum ve insan dişi Gabe'e gözlerimin ne renge döndüğünü soruyor.

"Gri. Siyah değil, altın rengi değil, sadece düz gri."

Kardeşime bakıyor ve ben Kael'in hoşnutsuzluğunu hissediyorum. *Salorian*, kardeşim açıklıyor.

Bir Salorian mı? Tıslıyorum, anılar sel gibi geri geliyor. Anavatanımızın havalı, şeytani

efendileri. Devasa ordular ve iğrenç zihin büyüleri kullanan köle lordları

insanlar. Drakoni halkı tarafından nefret edilir ve aşağılanırlar.

Burada, mahsur kaldığımız bu korkunç topraklarda bile, Salorianlar bir şekilde bizi takip mi etti? "Salorian nedir?" Gabe soruyor, bakışları benim yüzümden Kael'in eşinin yüzüne kayıyor.

Ona kötü adamlar olduklarını ve bir tanesinin Dallas Kalesi'ni nasıl ele geçirdiğini ve pençelerini duyarlı tüm drakonilere geçirmeye çalıştığını anlatır.

"Ama eşimden ne istiyor? Teva'dan?"

Beni öfkeyle savunduğunu duymak kalbimi zevkle dolduruyor. "Eşim" dediğini duymak hoşuma gidiyor.

Herhangi bir ejderhadan ne istiyor? Kael'in eşi elleriyle işaret ederek yüksek sesle söylüyor. Küçük oyunları için piyonlar istiyor. Eve dönüp dönemeyeceklerini görmek için birini Yarık'tan geçirmek istiyor ama birini Yarık'tan geçirmenin -eğer bu mümkünse- neredeyse kesinlikle onları öldüreceğini umursamıyor gibi görünüyor.

Gabe beni kendine doğru çekiyor, kolları beni koruyor. "Teva'yı alamayacak," diye homurdanıyor.

Ne yapacağız? Gabe'e soruyorum ve onun hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Buna verecek bir cevabı yok.

Benim kardeşim konuşur. *Düşün, Teva. Eşinin kovanının yakınındayken bu ses seninle konuştu mu?*

Bunu düşündüm. Böyle şeyleri hatırlamak çok zor. Zihnimin artık hatırlamak için yaratıldığından emin değilim. Ama bir ses hatırlıyorum. Daha az sıklıktaydı. Daha kabul edilebilirdi. Gabe etraftayken beni rahatsız etmiyordu. Şimdi, beni sürekli rahatsız ediyor gibi ve ses daha karanlık, daha öfkeli. Farklı.

Nahoş.

Kael bana, *saklandığı insan kovanına yakın olduğunuz için zihninize ulaştığını* söyledi.

Sallavatri benim için onu engelleyebiliyor ama senin böyle bir güvenliğin yok. Gitmen gerekecek.

Ayrılmak mı? Bu kelime bir darbe gibi vuruyor.

Eşinizin kovanına yakın bir yerde güvende olsaydınız,

oraya dönerdiniz. Ama sen benim ailemsin. Buradasınız.

Ve ailen olarak, güvende olmanı tercih ederim. Kael bakışlarımı tutuyor ve arkadaşının Gabe'le usulca konuştuğunu, ona gitmemiz gerektiğini açıkladığını duyuyorum. Başını sallıyor, yüzünde kararlı bir ifade var ve düşünceleri sanki şu anda bile beni korumak istiyormuş gibi korumacı bir şekilde benimkilere baskı yapıyor.

Shreveport Kalesi'nden bir kadın Salorian'ı ziyarette gelmiş, diyor Gabe, eli belimde sıkıca. Claudia ona Salorian'ın yaptıkları hakkında bir mesaj gönderecek. Durması için ısrar edecekler.

Yapacak mı? Salorianlarla ilgili hatırladığım dağınık anılar itaat ve anlaşmayla ilgili değil.

Burada olmayacağız, o yüzden önemli değil, diyor Gabe. Biz gidiyoruz. Bugün.

Belki de en iyisi budur. Uçmak mı?

Gabe'in gözleri benimkilerle buluştu. *Sana bir daha saldırmayacağına dair bana söz verebilir misin?*

Bunun için söz veremem. İç çekerek, Gabe'in kovanına dönmek için yapmamız gereken tüm yürüyüşleri düşünüyorum.

Beni kendine çekiyor ve alnını alnıma bastırıyor. *Eğer seni güvende tutacaksam on bin mil yürürüm bebeğim. O kadar kötü olmayacak, söz veriyorum. Mola vermek için çok duracağız.*

Mola mı? Ama neden?

Birkaç fikrim var. Ve eşim zihnime çiftleşme dolu zihinsel görüntüler gönderiyor. Ağzım onun

sikinde, yumruğu salarımnda. Arkamdan içime girmesini. Beyaz gelinliğimi bedenimden yırtıp çıkarması ve onu alabilmem için kalçalarını ayırması.

Tüm bu görüntülerin ne kadar iyi olduğunu görünce ürperiyorum.

Sen ve ben bol bol yalnız vakit geçireceğiz.

Belki de geri yürümek o kadar da kötü olmayacaktır.

TEVA

Eşyalarımızı çabucak topluyoruz ve kardeşimin arkadaşı yanımıza almamız için bir çuval dolusu yiyecek dolduruyor. Bebeği kucağıma alıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve onunla geçirdiğim son birkaç anın tadını çıkarıyorum. Onu sonsuza dek kucağımda tutmak istiyorum ve gitmek zorunda olmamız beni üzüyor.

Sanki bizi bir daha görmeyecekmişsin gibi davranıyorsun. Kael eğlenmiş görünüyor. Seyahat edecek yaşa geldiğinde ziyarete geleceğiz.

Burnumu bebeğin alnına sürterken bile ona, *buradan uzakta yeni bir bölge talep edebilirsin, diyorum. Çocuğunuzu Salorian'ın pençesinden uzak bir yerde yetiştirin.*

Arkadaşım yakın kalmak istiyor. Karmaşık bir durum. İnsan kovanında kalan birçok kişi için kendini sorumlu hissediyor. Ve yakınlarda başka drakoniler de var, birinin eşi yakında doğum yapacak. Hepimiz birbirimizi kollarız.

Anlıyorum. Sanki her şeyi yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve kalbim sızlıyor.

Hiçbir şey kaybetmezsin, diyor Kael bana. Düşünceleri sakın ve istikrarlı. Salorian sonsuza kadar sorun olmayacak. Kovanda onu evcilleştirmek için çalışanlar var zaten. Bunların hepsi geçici. Ayrıca, eşinle birlikte olacaksın. Ondan başka kimseye ihtiyacın olmayacak. Güven bana.

Başımı salladım. Kollarını çocuğuna doğru uzattığında, isteksizce ona doğru uzatıyorum.

Kardeşim bana *farklı bir dünya olduğunu* söylüyor. *Ama bu her şeyin kötü olacağı anlamına gelmiyor. Onu kucakla. İnsanın kovanını ve insanlarını kucakla. Yeni hayatınızı kucaklayın. Artık çiftleştiniz ve bir noktada bir çocuğunuz olacak. O çocuğu kızdığınız bir dünyaya mı getirmek*

isteyeceksiniz? Yoksa her sabah sevinçle karşıladığınız bir dünyaya mı?

Sinir bozucu ağabeyim ne zaman bu kadar bilge oldu?

Sallavatri'yi yakınında tutuyor. *Bir eş ve baba olduğumda. Değişmem gerektiğini fark ettim. Sen de değişeceksin. Bekle ve gör.*

BİR HAFTA SONRA

GABE

Yanımda yürüyen Teva'nın elini sıkıyorum. Uzun yolculuğumuzun ardından Shreveport Kalesi'ne yaklaşıyoruz ve eşim biz yaklaştıkça giderek sessizleşiyor. "Nasılsın bebeğim?"

Bana sert bir bakış fırlatıyor, gülümsemesi ağzını neredeyse insani ve tamamen şakacı bir şekilde kıvrıyor. *Ben iyiyim. Tekrar savaş formuma geçmeye hevesliyim.*

"Neredeyse eve geldik," diyorum ona. Fort Dallas'ın dış mahallelerinden geri dönerken Eski I-20 Otoyolu'nun kırık dökük, darmadağın kalıntılarını takip ederek yürüdük. İkimiz de Teva'nın tekrar yer değiştirmeden önce Shreveport Kalesi'ne dönmeyi beklemesi gerektiği konusunda hemfikir olduk, her ne kadar zihni günlerdir yabancılardan uzak dursa da. Kael bizi göndermekle akıllılık etti; Dallas Kalesi'nden ne kadar uzaklaşırsak garip ses onu o kadar az rahatsız ediyor. "Kafanda herhangi bir ses var mı?"

Hiçbir şey yok. Sesi biraz eğlenmiş, biraz üzgün geliyor. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Çılgınlığa yenik düştüğünde, "göbek ateşlerinin" tek arkadaşı, konuşabildiği tek kişi olduğunu söyledi. Şimdi onlar yok ve bana ne kadar garip gelse de kaybını hissediyor.

Yine de ona yalnız olduğunu hissettirmemeye kararlıyım. Her adımında yanında olacağım. Shreveport Kalesi'ndeki insanların bir sorun olacağını sanmıyorum, çünkü hem Rast'ı hem de daha sonra Vaan ve Liam'ı kabul ettiler. Başka bir ejderha insanları tedirgin edebilir ama sadece başlangıçta, Teva'yı tanımadıkları zaman.

Ve eğer bizi orada istemezlerse, o zaman onunla giderim. Onun mutluluğunu

kaledeki diğerlerine karşı hissettiğim yükümlülük. Daha önce Charlie, Binbaşı, Lester ve ben kalesizdik. Gayet iyiydik. Belki Charlie'nin yaşı ilerlediği için kedilerle birlikte geride kalması gerekecek ama bu onu uzaktan destekleyemeyeceğim ve ona erzak getiremeyeceğim anlamına gelmiyor. Ne olursa olsun bu yapılabilir.

Benim için her şeyden vazgeçmek zorunda kalmanı istemiyorum, diyor Teva düşüncelerime kulak misafiri olarak. *Bu senin için adil değil.*

Eğer sizi istemiyorlarsa, her şeylerini kaybedecek olan onlardır. Elimi onun sevdiği şekilde ensesine koydum. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, çoğunlukla deneme yanılma yoluyla Teva hakkında çok şey öğrendim. Teva okşanmayı seviyor, ama bundan da öte duygularımı hissetmeyi seviyor. Hâlâ beni zorluyor, her durumun kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor ama ben de geri çekilmem, kontrolü sağlam bir şekilde ele almam gerektiğini öğrendim. Fiziksel olarak daha zayıf olabilirim ama Teva ona zihinsel olarak hükmetmeme bayılıyor ve ben de bunu elimden geldiğince sık yapıyorum.

Kontrol bende, diye hatırlatıyorum ona, başparmağımı boynundaki kordonlara sürterek. *Bizim için neyin en iyi olduğuna ben karar veririm. Bizi burada istemiyorlarsa, kalmayacağız. Bu kadar basit.* Sert sözlerimle eşleştirmek için düşüncelerini şefkat ve sevgiyle dolduruyorum. Onun benim olduğunu ve onsuz hiçbir yere gitmeyeceğimi hatırlaması gerekiyor.

Onun memnun düşünceleri zihnime dokunuyor ve el ele kaleye doğru gidiyoruz.

Diğer ejderhanın kokusunu alıyorum, diyor Teva, biz daha son sokaktan eski okul binasına doğru dönmeden. *O da benim kokumu alıyor ve bizi görmek için dışarı çıkıyor.*

Rast mı? Ona selam söyle, teklif ediyorum ve onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum. *Amy ve Rast peşinden geleceğimi biliyorlardı.*

Bir an sessizleşiyor ve sonra bana gülümsüyor, gözleri altın sarısı parlıyor. *Bizi selamlıyor. Bizimle tanışmayı dört gözle beklediklerini söylüyor. Zihni çok açık.*

Ben de öyle duydum. Rast ile hiç sohbet etmedim, çünkü yüksek sesle konuşma zahmetine girmiyor, ama onu her gördüğümde, tanıştığım diğer drakonilerden daha sakin görünüyordu. Teva için iyi bir örnek ve tekrar zorlanırsa ihtiyacı olan akıl hocası olacaktır.

Seni karşılamaya birini getireceğini söyledi, *dedi* merakla.

Bunu ben de merak ediyorum ama virajı dönüp okulu çevreleyen uzun tel örgüleri gördüğümüz anda yüksek sesli, heyecanlı bir havlama duyuyorum ve bir kahkaha atıyorum. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Scooter bana ulaşmak için sabırsızlanıyor, büyük köpeğin heyecanı şiddetli, gürültülü havlamalarla dışa vuruyor ve kulaklarımı çınlatıyor. Kapı bekçilerinden biri -örgüsüne bakılırsa Oğuz- kapıyı açıyor ve Alman kurdu kuyruğunu heyecanla sallayarak sokaktan ikimize doğru koşarak geliyor. Ürkme ihtimaline karşı düşüncelerimi Teva'nınkilere bağlı tutuyorum ama onun eğlendiğini hissedebiliyorum.

Bu da diğer miyavlamalar gibi, değil mi?

O bir köpek, ama evet. O bir evcil hayvan. Elini bırakıyorum ve Scooter kahverengi ve siyah bir neşe çizgisiyle bana doğru gelirken yere diz çöküyorum. *Eğer sana havlarsa, sinirlenme-*

Beni şaşırtarak yanıma çömeliyor ve ellerini uzatarak bekliyor. Onda endişe ya da öfke hissetmiyorum. O da köpeği en az benim kadar sevmek istiyor.

Scooter bana doğru koşuyor ama son anda çömeliyor ve kuyruğunu sallayarak bana doğru sürünüyor. Tamamen itaatkâr, Teva'ya bakıyor ve bana yaklaşırken bile sızlanıyor. Her zaman Rift'in -ya da After'da yaşayan pisliklerin- onun beynini iğdiş ettiğini düşünmüştüm ama bu hareket bana onun aralarındaki avcıdan tamamen habersiz olmadığını gösteriyor.

"Aferin oğlum," diyorum ona, kalın kürküne uzanarak. Scooter ona dokunduğum anda

mızmızlanıyor ve sonra beni gördüğü için çok heyecanlı bir şekilde her tarafıma sıçrayıp beni bir kez daha yalıyor. Kürkünü sert ve sevecen hareketlerle kaşıyorum ve onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. O benim küçük dostum, benim

karanlık günlerde bile güneş ışığı.

Çok mutlu, diye ekliyor Teva, gülümseyerek. Sence beni sevecek mi? Elini uzat da koklasın, bakalım.

Elini Scooter'a doğru uzatıyor ve uzun pençeleri belirgin ve tehlikeli görünüyor. Ancak köpek sadece temkinli bir şekilde elini kokluyor ve sonra sevmek için başını altına itiyor.

Ve benim güzel Teva'm çok mutlu görünüyor. *Benden hoşlanıyor.*

Onu *okşuyor*, cesaretlendiriyor ve Scooter'ın kuyruğunun çılgınca çarpmasına neden olan nazik baş kaşımalarının nasıl yapılacağını gösteriyorum. Köpek mutlu gözlerle ona bakıyor ve ben de kıkırdıyorum, acaba onun sevgisi için yeni bir rakibim mi var diye.

Sen her zaman ilksin, diyor bana, ama düşüncelerinde öyle bir zevk var ki aldırmiyorum. Evcil hayvan onun için yeni bir şey. Bu andan uzaklaşmak istemiyorum, çünkü eve döndüğünüzde kuyruk sallayan bir köpek yavrusu ve sevinçle karşılanmanın ne kadar güzel olduğunu biliyorum.

Ama uzaktaki kapıda bir kalabalık oluşuyor ve sanırım onları karşılamamız gerekiyor. Onlara odaklanıyorum ve Teva'ya bir düşünce gönderiyorum. *Bunu yapmaya hazır mısın?*

Tereddüt ediyor. *İnsan kovanını seveceğime emin misin? Eğer sevmezsen, kalmak zorunda değiliz. Söz veriyorum.*

Aynı anda ayağa kalkıyoruz ve ben Teva'ya bakıyorum. Teni görmeye alışık olduğum o güzel, sessiz kırmızı. Açıldığında yakut rengine dönüşüyor ama şu anda bir çöl günbatımı rengine. Uzun saçları omuzlarının üzerinde gelişigüzel ve dağınık, gelinliğinin eteklerinde bir haftalık yürüyüşümüzden dolayı birkaç leke ve kir var ve ayakları çıplak ve aynı derecede kirli. Gözleri parlak altın rengine ve daha önce hiç bu kadar yabancı ya da güzel görünen bir kadın görmemiştim.

Seni seviyorum, dedim ona. *Bunu biliyorsun, değil mi?*

Tabii ki biliyorsun. Sen benim eşimsin. Saçlarını savuruyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. *O zaman kovanına merhaba diyelim.*

Sonraki süre çok yoğun. Fort Shreveport'taki herkes - ama herkes demek istiyorum - bizi karşıladı. Teva'nın hoş karşılanacağına dair herhangi bir şüphem varsa bile, bir anda yok oldu. Herkes onunla tanıştığına çok memnun oldu. Birbiri ardına insanlarla tanıştırılıyor ve bakışları şişman bir bebeğe takıldığında, anne pençelerine aldırmadan çocuğu hemen Teva'nın kollarına bırakıyor.

Bu kadar cesur ve özverili olduğu için o kadını öpmek istiyorum.

Teva'nın bebeğe duyduğu sevinç açıkça görülüyor ve ardından kaledeki birkaç çocuğun bacaklarının etrafında koşuşturması, "prens" eteklerini tutması ve ona gevezelik etmesi an meselesi. Şaşkın ama mutlu görünüyor, kendisine yöneltilen tüm isimleri özümsemeye çalışırken yüzünde bir gülümseme var. Üç yaşında bir çocuk onun parmağını tutuyor ve hiç korkmadan yanında yürüyor. Diğer yanında ise Scooter ona eşlik ediyor.

İşte böyle, benim kızım kabul edildi.

Çocuklardan ikisi ellerinden tutarak onu ileriye doğru götürüyor ve bana bakıyor. *Nereye gidiyoruz? Seni bir şey göstermeye götürüyorlar,* diyorum ona, eğlenerek. *Onları kovalamamı ister misin?*

Hayır! Bana ne göstereceklerini görmek istiyorum. Çok heyecanlılar. Düşüncelerinde büyük bir zevk var. Benden hoşlandılar.

Tabii ki biliyorlar. Sen harikasin.

Çocukların onu götürmesine izin vermeden önce bana doğru bir sırtış fırlatıyor. *Oh. Rast onların*

bana tavukları gösterecek ve ben onları yemeyeceğim. Scooter gibi miyavlıyorlar mı?

Evet ve hayır. Ona yumurtlayan tavuk kavramını zihinsel olarak açıklamaya çalışıyordum ki tanıdık bir figür tekerlekli sandalyesiyle okuldan çıktı, kucağında büyük turuncu bir kedi vardı. Bu Lester ve tekerlekli sandalyeyi iten zayıf adam da Charlie'den başkası değil. Hâlâ zayıf görünüyor ama ayağa kalkmış olması -ve Albay Mustard'ın hâlâ etrafta olması- kalbimi sızlatıyor. Hemen onlara doğru yöneliyorum ve daha ben oraya varamadan Charlie bana doğru ilerliyor, sarılmak için kollarını uzatıyor.

Kollarımı yaşlı adama doluyorum, ne kadar kırılgan olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. "Charlie." "Oğlum. Geri döndün."

Oğlum. Sikeyim. Bu tek kelime beni bu kadar etkilememeli ama burnum gıdıklanıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Evet." Ona söylemek istediğim daha çok şey var. Onu özlediğimi ve onun için endişelendiğimi. Kendine döndüğü için mutlu olduğumu. Sırf onun yüzünde bir gülümseme yaratmak istediğim için kedileri almak için cehennemden geçtiğimi. Bana "oğlum" demesi bana milyonlarca şey hissettiriyor ama tek söyleyebildiğim "evet" oluyor.

Charlie avluda birkaç çocukla birlikte duran Teva'ya bakıyor, genç bir anne onu kıpır kıpır bir bebekle tanıştırtırken yüzünde bir sevinç ifadesi beliriyor. "Görüyorum ki eve bir arkadaş getirmişsin."

"O benim eşim."

"Bizim zamanımızda bunlara 'karı' derdik," diyor Lester asık suratlı bir ses tonuyla. "O drakoni. Onlar biraz farklı."

Charlie kıkırdıyor ve omzuma vuruyor. "Gözlerimiz var. Farklı olmasına gelince, seni mutlu ettiği sürece o benim için bir kız çocuğu."

Ah lanet olsun. Boğazım yine düğümlendi. Kibarca elime öksürerek temizliyorum ve Lester'ın kucağındaki kediye odaklanıyorum. "Görüyorum ki kedi dostlarımız geri dönmüş."

Lester başını sallıyor, elini kedinin üzerine koyup yırtık pırtık tüylerini okşuyor. "Andi ve altın çocuk onları bize getirdi. Adı ne onun?"

"Liam," diyor Charlie başını sallayarak. Bana sırtıyor. "Güzel bir kızla onu etkilemeye çalıştığını ve ona kur yaptıktan sonra geri geleceğini söyledi."

Eğlenerek homurdandım. "Bütün bunları o mu söyledi?"

"Aşağı yukarı." Gülümsüyor ve tekrar tekrar omzuma dokunuyor ve söylenmemiş şeyleri olan tek kişinin ben olmadığımından şüpheleniyorum. "Peşlerinden gitmene gerek yoktu, Gabe."

"Onlar aileden, değil mi?" Albay Mustard'ın kulağına dokunmak için uzandığımda kedi benden uzaklaşıyor ve yüzünü Lester'ın göğsüne gömüyor. "Bazen sahip olduğun tek şey budur ve onu koruman gerekir."

Bunun kedilerden çok Charlie'yle ilgili olduğunu söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Önemli olan Charlie'nin yüzündeki gülümseme.

"Pekâlâ," diyor Charlie, gözleri kuşkulu bir şekilde ıslak. "Bizi genç hanımınızla tanıştıracak mısınız?"

"Öyleyim," diyorum gururla. "Gel ve Teva ile tanış."

GABE

Eva güneş batmadan önce kaledaki herkesle tanıştırılıyor ve herkes mum ışığında bir akşam yemeği için kafeteryaya doluyor. Tüm bu insanlar karşısında biraz bunalmış görünüyor, burun delikleri çalışıyor ve koku alma duyusunun muhtemelen onu rahatsız ettiğini biliyorum. Benimkinden on kat daha hassas ve deodorant ve düzenli sıcak duş gibi şeylerin lüks olmadığı zamanlarda insanların nasıl koktuğunu hatırlıyorum.

Teva'ya göre benim için sorun değil. Rast buna alışabiliyorsa, ben de alışabilirim.

Bunun dışında, onun düşünceleri aklımdan geçiyor ve bunlar mutlu düşünceler. Kaos yok, kafa karışıklığı yok, öfke yok.

Bir insan kovanının farklı olacağını düşünmüştüm, diye itiraf ediyor. *Gürültülü ve kokuyorlar ama onlar da insan. Ve çok fazla bebek var.*

İnsanların iyi olduğu bir şey varsa, o da bebek yapmaktır.

Umarım bir tane yaparız, diyor bana ve aklımdan cinsel düşünceler geçiyor.

Bu gece eski üniversiteyi deneyebiliriz. Bu birden fazla mı demek?

En az iki ya da üç, diyorum ona, yüksek sesle bir şey söylemeden iğrenç bir sohbet yapabilmeyi seviyorum. Amy, Rast'a karşı bu kadar ilkel mi görünüyor? Ya da Liam ve Andi'yle? Bu hiç düşünmediğim güzel bir avantaj, gizli kirli konuşmada son nokta ve benim temel hislerime hitap ediyor. Başka birinin zihninin her an benimkine bağlı olması konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim ama Teva burnunu sokmuyor ve bu bağlantının genel olarak kendimi daha az yalnız

hissetmemi sağladığını görüyorum.

Daha önce kendimi hiç yalnız biri olarak düşünmemiş olmam ne garip.

Servis edilen yemek sığağa rağmen bir güneybatı çorbası, çünkü kalede bol miktarda mısır ve domates var ve başka pek bir şey yok. Ben de herkes gibi kendi kasemi yiyorum ama Teva kendi kasesini yanındaki küçük çocuğa uzatıyor, o da gülümseyerek açgözlülükle alıyor.

Daha sonra birlikte avlanacağız, tamam mı? dedi bana.

Eğer kendini iyi hissediyorsan.

Biliyorum. Sesler sustu ve zihnim rahatladı. Burayı ben de seviyorum. Yanındaki çocuğun yemek yemesini izliyor. Burada bu kadar çok genç olacağını düşünmemiştim ama bu beni mutlu ediyor. Çocuğun yanağını okşuyor ve çocuk ona sırtıyor. Benimle de konuşuyorlar. Ben de senin gibi insan sesleri çıkarmayı öğrenmek istiyorum.

Ona öğreteceğime dair daha önce verdiğim sözü hatırlıyorum. Bunu hayata geçirme zamanı. *O zaman yarın derslerine başlıyoruz.*

Biri elinde tepsikle masanın önünden geçiyor. Bu bir kadın ve bana suçlayıcı bir bakış atıp, saçlarını savurup, sanki ona yanlış yapmışım gibi uzaklaşırken, kim olduğunu anlamaya çalışarak sarı örgüsüne bakıyorum.

Kayla. Tamam.

Rakip mi? Teva'nın kulaklarının dikildiğini hissedebiliyorum. *Onu dövüşte yenmem mi gerekiyor? Gözlerini kafatasından çıkarayım mı?*

Hayır. İlgilendiğimi düşünmesi için ona hiçbir sebep vermedim. Senden kaçtığını ve bana surat astığını fark ettin mi?

Teva havayı kokluyor. *Onun korku kokusunu alabiliyorum. Çelimsiz, zayıf dişi.*

Kendi kendime kıkırdıyorum ve masanın karşısındaki kişi bana tuhaf bir bakış atıyor. *Bu doğru. İsteddiği kadar somurtabilir ama ben alınmış bir adamım. Memnuniyetle.* Teva'ma spekülatif bir şekilde bakıyorum. *Yoksa en iyi dişiye çoktan kaptım mı demeliydim?*

Bu versiyonu daha çok sevdim. Pençelerini yanındaki küçük çocuğun saçlarında gezdiriyor, kedilere yaptığı gibi onun da başını hafifçe kaşıyor. Anne Teva'ya gülümsüyor ve ona Lucas'la ilgili her şeyi ve son zamanlarda ne kadar çok şey öğrendiğini anlatmaya başlıyor ve Teva, annenin ona söylediği hiçbir şeyi anlamadığını bilmeme rağmen kibarca dinliyormuş gibi yapıyor.

Kesinlikle en iyi kadına sahibim. Eğlenerek salonu tarıyorum, yeni bir kadınla geldiğim için bana kötü kötü bakacak başka biri var mı diye bakıyorum. Birkaç masa ötede, tek başına oturan göçebe adamı ve kılık değiştirmiş kızını görüyorum - Teva'nın elbise dükkanının dışında öldürmeye çok kararlı olduğu kişiler. Başlarını öne eğmişler, aceleyle yemeklerini yiyorlar. Kimse onlarla oturmuyor ve baba başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde irkiliyor.

Ona başımla selam verip yemeğime geri dönüyorum ve daha sonra onlarla arkadaş olmayı aklıma not ediyorum. Burada olmalarına sevindim. Bu kale güvenli bir yer.

Onlara onları yemeyeceğimi söylemeliyim, diye öneriyor Teva, eli uyluğuma kayıyor. *Bu onları daha az gergin yapar mı?*

Sırtıyorum ve elini kendi elimle kapatıyorum, sonra elini kaldırıp tekrar kalçasına koyuyorum. Ona dokunmak istemediğim için değil, kontrolü elimde tutmak zorunda olduğum için. Teva her gün kazanmam gereken bir savaş ama o buna değer. Eli bacağına geri döndüğünde, benimkini cesurca kalçasına koyup sıkıyorum ve zihninde dolaşan uyarılma ipliğini hissedebiliyorum. *Onlarla başka bir gün konuşuruz. Bazı şeyler zaman alır.*

Teva saf altın gözleriyle beni izliyor ve çiftleşmeyi düşünüyor. *Yemek salonundan ne zaman ayrılıp yalnız kalabiliriz?*

Yakında, ona söz veriyorum ve elimi uyluğundan yukarı kaydırıyorum, sıkıca ve sahiplenici bir

şekilde kavriyorum.

Amy ve Rast yemek salonuna giriyor, narin belediye başkanı soluk mavi etekleri ve uzun, ipeksi sarı saçlarıyla topallayarak odaya giriyor. Rast'ın koluna ağır bir şekilde yaslanıyor ve arkadaşı her zamanki gibi görünüyor - saçları Teva'nınki gibi vahşi ve uzun ve tamamen çıplak, altın rengi teni mum ışığında parlıyor. Onu etrafta dolaşırken görmek her zaman biraz sarsıcıdır - çıplaklığından değil, büyüklüğünden dolayı. Eşi Amy'den cüce ama ona karşı o kadar nazik ki, onu incitmeden önce kendi kolunu keseceğini söyleyebilirsiniz. Bize doğru yavaşça yürüyorlar, Rast Amy'nin sakat bacağının izin verdiğinden daha hızlı koşmamasına dikkat ediyor.

"Sizinle oturabilir miyiz?" Amy, Teva'ya gülümseyerek soruyor. Bize katılabileceklerini işaret ettiğimde oturdular ve Amy ikimize de gülümsedi. "Döndüğünüze ve Teva'yı da yanınızda getirdiğinize çok sevindim. Rast bize anlatacak çok şey olduğunu söyledi."

Çenemi ovuyorum. Bu yetersiz bir ifade olabilir. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Orada hayal ediyorum öyle."

Amy'nin gözleri parlıyor. "Rast, senin ve Teva'nın kız kardeşimi ziyaret ettiğinizi söyledi. O nasıl? O nasıl?"

Bebeğim? Bana her şeyi anlat."

İçimden bir ses bir süre burada kalacağımızı söylüyor. Elimi Teva'nın kalçasında daha yukarı kaydırıyorum ve sıkıyorum. Biraz daha uzun sürecek... ama daha sonra Teva için buna değmesini sağlayacağım.

Amy ve Rast'ın sohbetinden sıyrılana kadar saatler geçmiş gibi hissediyoruz. İyi bir konuşma olmadığından değil. Aslında harika. Rast, Teva'ya insanlarla birlikte olma konusunda yaşayabileceği zorluklarda rehberlik etmeye çok açık görünüyor, Amy'nin ödünç alabileceğim fazladan binicilik malzemeleri var ve her ikisi de Teva'nın Fort Shreveport'ta kalmaya gelmesinden heyecan duyuyor.

Amy bize gülümseyerek, her zaman dost canlısı bir ejderha daha kullanabileceğimizi söyledi. Eğer bir çift sürekli kaleyi korursa, bir başkası da avlanmaya çıkabilir. Bu mükemmel bir senaryo.

Teva'nın şimdiden küçük topluluk için bu kadar önemli görülmekten memnun olduğunu söyleyebilirim. Bütün gece düşünceleri belli belirsiz bir zevkle doluydu.

Şimdi onu Lester'la paylaştığım odaya doğru götürürken bile uykulu düşüncelerinden memnun. *Burada sadece bir yok edici değil, bir koruyucu olabilmeyi seviyorum. Artık çiftleştiğime ve etrafta çocuklar olduğuna göre... değişmek güzel.*

Kolumu omuzlarından geçirip onu kendime yakın tutuyorum. Yürürken uzun, ipeksi beyaz etekleri kot pantolonuma dolanıyor, ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Teva'mı tekrar kollarıma almalı çok uzun zaman olmuştu ve bedenim onun yakınlığının son derece farkında. Çıplak omzunun yumuşak tenini okşuyorum, eli karnıma gittiğinde sikim sertleşiyor. Neredeyse odama varmak üzereyiz ve koridorun karanlık ve çoğunlukla ıssız olmasına seviniyorum çünkü Teva'nın en ufak bir dokunuşu bile aletimin taş gibi sertleşmesine neden oluyor. Pantolonumun önünü zorluyorum.

Umarım Lester uyuyordur yoksa bu iş garipleşebilir.

Kapıyı açtığımda, Lester'ın eşyaları gitmişti. Uyuduğu karyola boştu, yatak yapılmıştı. Sandığı da yok ve bir an için göğsüm endişeyle sıkışıyor. Lester'a bir şey mi oldu? Yemek saatinde kafeteryada olduğuna yemin edebilirdim-

Teva ilerler ve yastığın üzerindeki katlanmış bir notu alır. *Nedir bu?*
Kalbim çarparak kelimeleri tarıyorum.

Gabe,

Sen ve yeni gelinin biraz mahremiyet istersiniz diye düşündüm. Şu andan itibaren Charlie ve kedilerle kalıyorum. Bir şey değil.

Lester

Kediler çok sık miyavladığında Lester'ın ne kadar sinirlendiğini düşünürsek, bu büyük bir hediye. Rahat bir nefes aldım ve Teva'ya baktım. *Sanırım mahremiyetimiz var. Zamanı gelmişti, değil mi?*

Bana, *kalabalık bir odada olsak bile her zaman yalnız olduğumuzu* söylüyor. *Ruhlarımız sadece bize ait olacak şekilde birbirine bağlı.* Tutuşumdan sıyrılıp yatağa doğru ilerliyor, eteklerini çekiştiriyor ki takılıp düşmesin.

Kapıyı hızla arkamızdan kapattım ve oda tamamen karanlığa gömüldü. Yine de eşime bakmak istiyorum, bu yüzden yatağın başucunda bir mum yakıp tekrar yerine koyuyorum ve bunu yaptığında Teva'nın yatağa uzandığını ve eteklerini daha da yukarı, beline kadar çektiğini fark ediyorum. Elleri amının üzerinde ve kendine hafifçe dokunuyor, yüzünde cüretkâr bir ifade var.

Beni yine test ediyor. Gerçekten istemese de kontrolü ele geçirmeye çalışıyor. Bu onun için içgüdüsel, bu itme ve çekme dansı. O çekiyor ve benim de geri itmemi istiyor.

Belki hasta ruhlu bir herifim ama geri püskürtmek çok *eğlenceli*.

Elini kenara itip elbiseyi avuçluyorum. "Ona dokunabileceğini söylemedim," diye mırıldanıyorum. "Bunu hak etmedin."

O benim, diyor bana, nefesi hızlanarak. Gözleri heyecandan altın gibi parlıyor ve bana bakarken dudakları aralanıyor. *İstersem dokunabilirim.*

Hak et, ben de senin için dokunayım, söz veriyorum. Söyle bana. Düşünceleri yumuşak ve ihtiyaç dolu.

Sana göstereceğim. Elbisesini çıkardığımda, ona önümde diz çökmüş, pantolonumun kemerini çözmüş ve sikimi çıkarmış halini zihnimde canlandırıyorum. Ağzını ve ellerini üzerimde kullanırken.

Ama senin tohumun-

Onu içinde mi istiyorsun? O zaman bana ne kadar çok istediğini göstersen iyi olur.

Teva hemen dizlerinin üzerine çöküyor, pençeleri kot pantolonumun kotunu sürüklüyor. Saçlarını sıkıca avuçlayarak onu önümde hapsediyorum. Eğer bu başka bir kadın olsaydı, bu kadar zorlayıcı olduğum için kendimden nefret ederdim. Ama bu Teva ve buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Zihinlerimiz birbirine bağlı ve içinde en ufak bir endişe, şüphe ya da korku yok, sadece saf bir uyarılma var.

Çıkar beni, ona emrediyorum.

Arzuyla titriyor ve dikkatlice, çok dikkatlice kotumun fermuarını indiriyor ve ardından kotu kalçalarımın doğru çekiyor. Boxer giyiyorum ve onları da indiriyor, sikim tamamen ortaya çıktığında hafifçe mırıldanıyor. Zihinlerimiz birbirine bağlı, Teva bana her şeyi veriyor ve ben onun amının sıcak, ağrıyan sıkılığını hissedebiliyorum, hiçbir şeyin etrafında sıkılmıyor, uyarılması vücudunda dalgalanıyor.

Sıcak nefesi sikimin üzerinde oynuyor ve sonra parmaklarını dibime doluyor ve beni ağzına alıyor. Bu geçen hafta bana yaptığı ilk oral seks değil ve o dişlerine ve pençelerine çok dikkat ediyor. Bu kesinlikle aramızda bir güven egzersizi, ama ne tatlı bir yolculuk. Dili şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha ateşli ve zihinlerimiz birbirine bağlı olduğu için neyi sevdiğimi biliyor ve hemen ona yöneliyor. Aramızda sıradan bir keşif yok, sadece açlık, ihtiyaç ve aciliyet var. Dili aletimin alt tarafında çalışıyor, taşaklarımı sıkılaştıran yerde tepenin hemen altında alay ediyor ve beni dil ve dudaklarla çalıştırıyor, beni kenara o kadar yaklaştırıyor ki neredeyse yıldızları

görüyorum.

Beni bu kadar yakınına getirmekten duyduğu zevki hissedebiliyorum. İçinde bir savaş var ve onun bir parçası

Onun gözünde tabu olmasına rağmen beni ağzına almak istiyor. O da bana güvendiğini göstermek istiyor.

Boğazımda homurdanıyorum, sikimi daha sert emerken saçlarını çekiştiriyorum. "Off."

Teva bana bir sürü düşünce gönderiyor, dili üzerimde çalışmaya devam ederken hepsi de itiraz ediyor. "Hayır," diyorum ona ve beni bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar itiyor. "Nereye geleceğime ben karar veririm, sen değil." Küçük bir protesto sesi çıkarıyor ama eskisinden daha da ıslak. Ben de onu yatakta, elleri ve dizleri üzerinde nasıl istediğime dair zihinsel bir görüntü gönderiyorum. Hemen kabul ediyor ve bir sonraki anda eteklerini yukarı itip içine giriyorum. O kadar iyiydi ki neredeyse oracıkta dökülüyordum.

Evet, teşvik ediyor. Yapın.

Henüz değil. Elimi elbisesinin hacimli eteklerinin altına sokuyorum ve klitorisini arıyorum, içine doğru daha derine sallanırken bile alay ediyorum. Boşalmasını istiyorum, o kadar sert ve şiddetli ki kendi orgazmımı utandıracak. Aramız asla sakın değil, asla nazık ya da rahatlatıcı değil ve ben buna bayılıyorum. Beni aynı vahşilikle karşılayacak kadar vahşi olmasını seviyorum.

Benim için gel, diyorum ona ve şaftımın etrafında sıkıca kasılıyor. *Bu doğru, bebeğim. Seni fethetmemden hoşlanıyorsun.*

Evet. Evet. Düşünceleri benimle ve beni ne kadar sevdiğiyle, ne kadar heyecanlı olduğuyla, vücudunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle dolu. Üzerine eğilip ağırlığımla onu örtüyorum ve boynunu bulduğumda dişlerim dilime karşı sertleşiyor. Bu da son zamanlarda fark ettiğim bir başka şey; teninin kokusunu içime çektiğimde dişlerim ortaya çıkıyor. Artık zehir yok ama ısırık onu aynı derecede tahrik ediyor. Dişlerimi batırıyorum ve orgazmı içinden geçerken titreyerek kısık bir çığlık atıyor.

Onun zevki benimkini körüklüyor. Dişlerim boynuna kilitlenmiş halde vahşice içine pompalıyorum ve sonra sikimi tatlı amına boşaltıyorum.

Benim mükemmel, vahşi, vahşi Teva'm. Hepsi benim.

GÜNLER SONRA

TEVA

İnsan kovanı hayal ettiğimden farklıymış.

Ama o kadar da kötü değil, değil mi? Rast araya giriyor. Kendisi savaş formundayken eşinin ata binebilmesi için bir eyer takmakla meşgul. Bu gün keşfe çıkacaklar, aç ağızlar için daha fazla et ve uzak yerlerde erzak arayacaklar.

Sözümü kesmesi beni eğlendirdi. *Hayır, o kadar da kötü değil.* Avluda, girişin basamaklarında oturuyorum. Uzakta, Gabe ve yaşlı dişilerden biri "jeneratör" denen bir nesnenin üzerine eğilmiş, onu çalıştırmaya çalışıyorlar. Eşim gövdesindeki kat kat giysileri çıkarmış ve teni öğleden sonra sıcağında terden parlıyor. Çalışırken kaslarının hareket edişini izlemekten keyif aldığımı itiraf etmeliyim ve onun misk kokusunu içime çekerek kovandaki diğer tüm çelişkili kokuları bastırmasına izin veriyorum.

Biz yokken iyi olacak mısın? Rast soruyor, ses tonu kibar. Son birkaç gündür benimle dikkatli bir şekilde iletişim kurdu, gerektiğinde sessizce yardım teklif etti ve insanlarla ilgili gözlemlerini ve öğrendiklerini paylaştı. Bu bir anlamda kardeşimin yanımda olması gibi bir şey ve bu destek için minnettarım.

İhtiyacım olmadı ama yine de minnettarım. Buradaki tek kaos benim zihnimde değil, insanlarda. Kokuları her yerde ve çok gürültülüler. Bir tarafta, başka bir anne -bu kampta çok fazla kadın var ve çok az erkek var- ıslak çamaşırları bir ipe asıyor, çocuğu da ona tutunuyor.

Bacakları dikkat çekmeye çalışıyor. Genç olanı izliyorum, ona sarılmak istiyorum. Rast'a iyi olacağımı söylüyorum. *Kokular çok fazla geldiğinde, Gabe ve ben ava çıkıyoruz. Çok yardımı oluyor.*

Kale seninle güvende olacak, o da bunu kabul ediyor. Amy ve ben de yakınlardaki başka bir ejderhayı takdir ediyoruz.

Liam ve arkadaşı ellerinden geleni yaparlar ama Liam hâlâ mücadele etmektedir.

Liam'dan daha az mücadele etmem garip. Ama şimdi karnımdaki ateşler söndüğüne ve Gabe'in zihni güçlü, sürekli, baskın bir dokunuş olduğuna göre, her şey sessiz. Şaşırtıcı derecede normal hissediyorum ve mücadelenin ne kadarının Salorian'ın beni zorlaması, beni kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışması olduğunu merak ediyorum. Bu düşünce karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Gabe doğruldu ve bana baktı. *İyi misin, bebeğim?*

Karanlık düşüncelerimi hemen yumuşatıyorum. *Ben konuşuyorum. Sadece Rast'la konuşuyordum. Birkaç günlüğüne ayrılıyorlar, bu yüzden kovanı korumaktan sen ve ben sorumlu olacağız.* Bu fikir hoşuma gitti çünkü insan kovanında olmayı düşündüğüm kadar umursamasam da yapacak bir şeyim de yok. Gabe sürekli meşgul, bir şekilde çekiliyor. Yardım edebilmemin tek yolu avlanmak ve o da yeterince sık değil. Ama koruma konusunda iyiyimdir.

Kaleyi izlemek çocuk oyuncağı olacak, diye kabul ediyor Gabe ve makinesine dönmeden önce bana sırtıyor.

Ben kek sevmem, diyorum ona dalgınca, dün akşam yemekten sonra herkesin çok sevindiği o tatlı, süngerimsi şeyi düşünerek. Arkadaşım hareket ederken dikkatimi dağıtıyor ve eğilirken esneme şeklinden keyif alıyorum. Garip taytının içinde arkası oldukça güzel. *Bütün pastamı alabilirsin.*

Şimdi seni kesinlikle kabul edeceğim, bebeğim. Ve bakışlarımın nerede olduğunun farkındaymış gibi kalçalarını sallıyor. Düşüncelerim beni ele veriyor olmalı. Yine de umurumda değil. Ona bakmaktan hoşlanıyorum ve onun da bana bakmaktan hoşlandığını biliyorum.

Küçük bir el dizime dokunuyor. Çocuğa dönüyorum ve o da bana dişlerini göstererek sırtıyor. "Teba!" diyor adımı haykırarak.

"Teva," diye kabul ediyorum, onu kucağıma alıp oturtuyorum.

Beyaz elbisemi okşuyor ve ardından takip edemediğim bir dizi kelime geveliyor. Annesi çamaşır yıkarken başını kaldırıp onu kucağımda görüyor ve ardından takip edemediğim hızlı bir ses telaşı çıkarıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

O çalışırken oğluna bakıp bakamayacağınızı soruyor.

Bakarım. Bakarım. Bir amaca ihtiyacım var.

Hayır, değilsin, dedi Gabe bana kararlı bir şekilde. *Sadece kendin olabilirsin.*

Onun için böyle şeyler söylemek kolay. Döndüğümüzden beri dikkatini çekmek isteyen insanlar var. Sadece büyükleri değil, erkeği olmayan ve ağır bir şeyin kaldırılmasına ya da şimdi bile bir makinenin tamir edilmesine ihtiyaç duyan dişiler de. Meşgul ve mutlu.

Bense çoğunlukla onu izliyor ve işe yaramasını bekliyorum.

Durmamı ister misin? Gabe bana dönerek soruyor. *İstersen avlanmaya gidebiliriz.*

Hayır, her zaman ava gitmek istemiyorum, kabul ediyorum. Dünden beri karnım hâlâ tok ve başkaları da keyif alabilsin diye kovana iki geyik getirdik. Bir amacım olsun istiyorum. Tüm bu insanların ait olduklarını gösteren yaptıkları şeyler var. Ben de ait olmak istiyorum.

Gülümsemesini görmeden önce hissedebiliyorum. *Bir yolunu bulacaksın, Teva. Kendine zaman tanı.*

Kadın bana bakmaya devam ediyor, eşimle sessizce iletişim kurduğum gerçeğinden habersiz.

İnsanların iyi olmadığı bir başka şey de bu. Gabe'imle sessizce konuştuğumu anlamıyorlar. Ama bir cevap istiyor. O çalışırken çocuğuna bakıp bakmayacağımı bilmek istiyor. Bir tane diyorum.

Bildiğim insan sözcüklerinden. "Hes."

Neredeyse, bebeğim. "Evet." Yine de yüksek sesle konuşma girişimimden gurur duyuyor. Atalım insan seslerini öğrenebiliyorsa ben de öğrenebilirim diye düşündüm.

"Yesss," diye düzeltiyorum.

Kadın gülümsüyor, bembeyaz körelmiş dişleriyle ve çocuk saçımdan bir avuç tutup gevezeliğe devam ediyor. O konuşuyor, ben de dinliyormuş gibi yapıyorum, ara sıra yüksek sesle söylediği bir kelimeyi taklit ediyorum.

Kanatlı bir yaratık tepemizde kanat çırttığında "Kuş," diye sesleniyor. "Birb," diyorum.

O kıkırdıyor ve onun mutlu kahkahası beni de kıkırdatıyor. Bu kısa sürede bir oyuna dönüşüyor, o kelimeleri söylüyor, ben de bilerek kötü bir şekilde tekrarlıyorum ve onun keyifli kahkahaları sıcak avluyu dolduruyor. Annesi arada bir gülümseyerek bakıyor ve diğer çocuklar da oyunumuzun sesini duyup yanımıza geliyorlar. Çok geçmeden yanımda birkaç çocuk oluyor, hepsi de yanlış telaffuz edebilmem için nesneleri işaret ediyor. Küçük eller saçlarıma dolanıyor ve iki küçük kız kuyruklarını kalın uzunluğa örüyor, sohbet ediyor ve şarkı dilinde hikayeler anlatıyorlar.

Esintiye yeni bir koku karışıyor ve kaşlarımı çatarak kokluyorum.

Ne oldu? Gabe, elleri jeneratörün mekanik parçalarına gömülmüş halde soruyor.

Kötü bir koku. Elimdeki çocuk saçlarımı bir kez daha çekiştiriyor, kulağıma bir şeyler bağıyor, ben de gülümseyip onu yere bırakıyorum. Yakınlarda iki çocuk tebeşirle çizilmiş kareler ve taşlarla tek ayak üzerinde zıplayarak oyun oynuyor. Garip kokunun daha da yaklaştığı çitlere yakınlar. Uzaktaki binaları tarıyorum-

Ve sonra onu gördüm. Bir tür kedi, ama kulak tırmalamak için gelen ve kucağa oturmayı seven miyavlardan çok daha büyük. Bu kedi insan boyutlarında ve devetüyü renginde ve sanki yakınlarda oynayan küçük kızlardan birini takip ediyormuş gibi çitlere doğru süzülüyor. Onu kolayca yiyebilir, küçük kolu ya da boynu o çenelerin arasında anında ezilebilir.

Hemen harekete geçtim. Hiç düşünmeden kendimi gruptan ayırıyor ve çitlere doğru koşuyorum. Daha oraya varmadan form değiştirip kendimi havaya fırlatıyorum. Biri çığlık atıyor ama ben durmuyorum.

Kedi beni görüyor ve gölgelerin arasında donup kalıyor; havalanmaya ya da kanatlarımı açmaya bile vaktim yok. Hızla ilerliyorum ve binanın etrafından dolanmaya çalıştığı anda onu pençelerimle yakalıyorum, boynunu kırıyorum ve sonra onu bütün olarak yutuyorum.

Sorun çözüldü.

Vay anasını, onu yakaladın Teva. Gabe'in sesi etkilendi. *Sen iyi misin?*

Diğer yırtıcıları taramak için havalanırken ona *yavrulara çok yaklaştığını* söyledim. Yine de esintide bir şey yok, bu yüzden kovanın üzerinde tekrar alçaktan dönüyorum. *Yanlış mı yaptım?*

Harikaydın, bebeğim. Sadece nereye indiğine dikkat et ki kimseyi ezmeyesin.

Ben yaparım. Dikkatlice çatıda bir yer buluyorum ve iki ayaklı formuma geçmeden önce aşağı atlıyorum. Çocuklardan biri güzel elbisemin parçalarını tutuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Kimse bir şey söylemiyor.

Kalbim küt küt atarken yavaşça ilerliyorum. Gabe'e kovanını mı kaybettirdim? Artık herkes benden korkuyor mu?

"Teba birb," diyor küçük çocuk emekleyerek yanıma gelirken. Onu kucağıma almam için kollarını havaya kaldırıyor ve ben de annesine bakıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra bana gülümseyerek yavaşça başını sallıyor. "Birb,"

diye kabul ediyorum, rahatlamış bir şekilde.
Benden korkmuyorlar.

Farklı olduğunu biliyorlar ama sorun değil bebeğim. Küçükleri koruyorsun ve bunun için kimse seni azarlamayacak.

Arkadaşıma bakıyorum ve bana bakarken çok gururlu. Göğsünde terle karışmış yağlı lekeler var ama yüzündeki ifade zevkten başka bir şey değil. *Burada bir yerin olmadığını mı sanıyordun?* Bana takılıyor. *Sen bu çocukların sahip olabileceği en iyi koruyucusun.*

Bu iltifattan memnun olarak çocuğu kucağıma alıyorum. Onu kalçama yerleştiriyorum ve sonra yerime dönüyorum. Başka bir çocuk -elbisemi tutan- dikkatlice omuzlarıma örtüyor ve dalgınlıkla çıplak olduğumu fark ediyorum. Biri gevezelik ediyor ve sonra yapışkan, küçük eller saçlarımı tutup tekrar örmeye başlıyor.

Koruyucu.

Bir yok edici değil. Vahşi bir yaratık ya da deli bir yaratık değil. Sadece bir koruyucu.

Kovanın bir parçası. Bu hoşuma gitti.

Sonsöz

İKİ AY SONRA

GABE

Bir kedi göğsüme atlayarak beni uykudan uyandırıyor. Homurdanarak Miss Scarlet'i okşuyorum ve yatağın diğer tarafına bakıyorum... ama Teva yanımda uyumuyor. Müdahaleci olmadan zihnine dokunma konusunda her geçen gün daha iyiye gidiyorum ve belirsiz düşüncelerin ve eğlenmenin patırtısı bana uyanık olduğunu ve biriyle konuştuğunu söylüyor.

Esneyerek kediyi battaniyenin diğer tarafına yatırıyorum. Top gibi kıvrılıp beni görmezden geliyor ve ben de bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp yüzümü ovuyorum. Bok gibi erken. Odanın uzak tarafındaki açık pencereden içeri süzülen sabah ışığına bakıyorum; kale iki ejderha (ve bazen bir üçüncüsü) tarafından korunduğu için bu bir lüks. Bu da demek oluyor ki yeni bir bölge arayan yabancılar tarafından saldırıya uğramıyoruz. Bu da pencerelerin yangından korunmak için metalle kaplanması gerekmediği anlamına geliyor. Geceleri esinti demek. Sivrisinek ısırıkları, elbette, ama bazen esinti buna değer.

"Scooter?" Bacağıma vurarak sesleniyorum. Cevap yok. Köpek muhtemelen Teva'nın yanındadır.

Tamam o zaman. Elimi yüzüme bir kez daha sürdükten sonra kot pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum. Eşimi aramak için odadan çıkarken bir çift iş botu giyiyorum. Kahkahasını tekrar hissedebiliyorum ve onu görmek beni acıktırıyor. Teva'nın iki ay boyunca yanımda ve yatağında olması yetmedi. Yüz yaşına kadar yaşasam bile asla yetmeyecek.

Arkadaşıma mutlu bir şekilde bağımlıyım.

Okul koridorlarından birine, kafeteryaya doğru ilerliyorum. Teva yemeklerden pek hoşlanmıyor.

İnsanlar yemek yiyor - biz dışarıdayken bir geyik ya da kaçak bir inek avlamayı tercih ediyor - ama takılmayı ve çocukların sohbetlerini dinlemeyi seviyor. Tüm yetişkinlerle iyi anlaşıyor ama Teva'nın çocuklarla özel bir bağı var.

Kafeteryaya kafamı uzattım. Saat erken ve kahvaltı daha yeni başlıyor. Mutfakta birkaç bayan var ve sürpriz bir şekilde Charlie'yi görüyorum. Son zamanlarda yaşlı aşçılardan birinden hoşlanıyor ve tezgâhın üzerinden eğilip ona göz kırparken sırtıyorum. İki ay önce bir ayağının çukurda olduğunu mu düşünüyordum? Bir erkeğin kendine bir kız bulduğunda kendini toparlaması inanılmaz.

Kedilerden bir diğeri bacaklarımın etrafında kıvrılıp miyavlıyor. Bayan Peacock'un yeni yavrularından birini dalgınca okşuyorum. Kedilerle dolup taşmaya başladık ama aynı zamanda kemirgen ve böcek popülasyonunu da kontrol altında tutuyorlar, bu yüzden kimse şikayet etmiyor. Ayrıca, etrafta evcil hayvanların olması hepimize bir normallik hissi veriyor.

Kafeteryaya bir kez daha baktım ama Teva yoktu. Çocuklar da yok. Eşim kesinlikle çocukların olduğu yerde olacak, bu yüzden onları bulmam gerekiyor. Ona zihnimle ulaşip uyanık olduğumu haber verebilirim ama... Onu şaşırtmayı seviyorum. Ürkütücü bir sapık gibi onu uzaktan izlemeyi de seviyorum. Ama yüz ifadesinde o kadar açık ve saf bir şey var ki kendime engel olamıyorum. Ona dokunduğumda gülümsüyor ve boğucu bir şekilde davet ediyor, ama çocuklarla konuştuğunda gözleri onlarınki kadar geniş ve zevk dolu oluyor ve ben de bunu görmek istiyorum.

Bu yüzden zihnimi onunkine değdirmiyorum. Zihin bağıınız olan birini şaşırtmaya çalışmak biraz aptalca, ama söz konusu Teva olduğunda o aptalın ben olduğumu rahatlıkla kabul ediyorum.

Dış kapıyı açıyorum ve sabahın erken saatlerindeki nem tenimi ıslatıyor. Dışarı çıkıyorum, yabani otlarla kaplı asfalta ve her an örtünün altına çekilmeye hazır bir filonun üzerindeki düzgün bitki sıralarına bakıyorum. Teva'yı göremiyorum.

Ama bir çocuk çılgılığı ve kıkırdaması duyuyorum, Teva'nın zihninin bir dokunuşu onun zevkini gösteriyor ve sırtarak o yöne doğru gidiyorum.

Elbette, okulun arkasında, bir zamanlar muhtemelen bir işe yaramış olan ve şimdi civardaki her çocuk için bir mıknaş görevi gören büyük bir çamurlu hendek var. Teva da onlarla birlikte orada, parlak kızıl saçları sabah güneşinin ışığında parlıyor. Bu sabah saçlarını gevşek bir şekilde örmüş, dalları omuzlarına dökülüp dans ediyor. Sarı bir atlet ve kahverengi bir şort giymiş, Toby ve Reggie ile birlikte toprağa çömelmiş. Her iki çocuğun da kovaları var ve ben izlerken güzel arkadaşım ellerini çamurlu toprağa sokup havaya kaldırıyor ve parmaklarını çamurda gezdiriyor.

"Bir tane var!" Toby çığlık atıyor.

"Solucan," diyor Teva, sesi kalın aksanlı. "Evet?"

Reggie, Teva'nın koluna yapışarak, "Büyük bir tane," diye haykırıyor. "Sen dokun ona!"

Teva eğilip solucanı alıyor ve Toby'nin kovalasına koyuyor. "Biraz daha solucan?"

Reggie mavi kovalasını uzatarak, "Daha fazlasına ihtiyacım var," diyor. Çocuğun yanında, Scooter kuyruğunu sallıyor ve hiç şüphesiz yiyecek olduğunu düşünerek kovayı koklamaya çalışıyor.

"Daha fazla solucan," diye onaylıyor Teva, eğilip kollarına kadar çamuru kazıyor. Kocaman bir toprak yığını çekip çıkarıyor ve çocuklar solucan aramak için üzerinden bakarken kazmaya başlıyor.

Kendi kendime sırtarak izliyorum. Solucanlar. Doğru ya. Çocukları kısa bir uçuş mesafesindeki bir gölette balık tutmaya götüreceğimize söz verdik ve tabii ki onlar da erkenden yem almaya çıktılar.

"Solucan!" Teva karanlık ve solucandan çok daha uzun bir şey tutarak bağılıyor. Siktir,

bu bir yılan.

İleri atılırken bile panikle bir düşünce gönderiyorum ve Teva aynı anda dönüp bana bakıyor

yılan onun parmağına yapışır. Çocuklar çığlık atar ve dağılırlar.

Gabe! Uyanmışsın! Bana mutlulukla gülümsüyor, düşünceleri tamamen güneş ışığı ve tatlılıkla dolu.

Bebeğim, o şeyi at, diyorum ona, kalbim küt küt atıyor. Zehirli olabilir.

Öyle değil. Dişleri deriyi bile parçalayamıyor, diyor bana, parmağındaki şeyi koparıp havaya kaldırarak. O zaman solucan değil mi? Yanlış mı yaptım?

Harika gidiyordun, diye onu rahatlatıp ilerliyorum. Yılanın uzun, ince bir kafası var ve rahat bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür sadece bir ot yılanı. Belki çocukların yaklaşamayacağı bir yere salarız.

İyi fikir. Çocuklara sakince, "Solucan değil," der ve ayağa kalkar. "Git."

"Seni ısırıldı mı?" Reggie soruyor, küçük yüzü bembeyaz. Scooter onu yalıyor ve endişeli bir şekilde mızmızlanıyor.

"Teva iyi," diye söz veriyor arkadaşım ve İngilizcesinin bu kadar mükemmel olmasından etkileniyorum. Her geçen gün daha da iyi oluyor.

Çünkü bana yardım ediyorsun. Kelimeleri duyuyorum ve onları düşündüğünü hissediyorum. Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Teva yılanı serbest bırakmak için çite doğru yürüyor.

Hala koruyucu hissederek arkasından gidiyorum. Onun bir ot yılanı olduğunu bilmeme rağmen kalbim durmak bilmiyor. Dahası, Teva bir ejderha. Bir yılan ısırığı onu düşürecek gibi değil.... en azından ben öyle düşünmüyorum.

Bundan daha fazlası gerekecek, diyor Teva çitin kenarına çömelip yılanı indirirken bana eğlenerek. "Güle güle," diyor yılan ve çocuklar kıkırdıyor.

"Bunu solucanlara saklayalım, olur mu?" Teva'ya sert bir bakış atıyormuş gibi yaparak yüksek sesle söylüyorum. "Ben bir kürek getireyim de biraz daha kazalım."

Bize katılıyor musun? Teva'nın zihni zevkle doluyor. Bizimle oynaman hoşuma gidiyor, dostum.

Sadece düşüncelerini duymak bile - boğucu vaatlerle dolu - sikimin pantolonumun içinde sertleşmesine neden oluyor. Bahçe aletleri için spor salonuna giderken ve kendimi gizlice ayarlarken bile ona bir parmak sallıyorum. *Şimdi adil oynamıyorsun, diye takılıyorum ona.*

Söz konusu sen olunca asla adil oynamam, diye mırıldanıyor.

Lanet olsun. Gerçekten yapmıyor. Bu lanet kadını seviyorum. Onun hızlı ve zeki zekasını seviyorum. Çocuklarla konuşmayı sevdiği için İngilizce konuşmayı öğrenmeye kararlı olmasını seviyorum. Hem gençleri hem de yaşlıları ve aslında Shreveport Kalesi'ndeki herkesi şiddetle korumasını seviyorum. Döndüğümüz andan itibaren buranın artık Teva'nın evi olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmadı. Huysuz Lester'dan en travmatik ve utangaç kadınlara kadar herkes ona tapıyor. Teva'nın drakoni olması ya da tüm drakoniler gibi zaman zaman basit şeyleri hatırlamakta zorlanması önemli değil. O bizden biri.

Daha da ötesi, o benim.

Ama o benim olduğu ve neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için son sözü onun söylemesine izin vermiyorum. Eğlenceli düşüncelerini geri püskürtüyorum. *Seni bu sözlerine daha sonra pişman edeceğim, diye gönderiyorum ve zihnini onu sertçe sikerken onu tuttuğum zihinsel bir görüntüyle dolduruyorum.*

İçinden geçen ve onu görevinden uzaklaştıran zevk titremesini hissedebiliyorum. Bir süre sonra kendini toparlıyor ama uyarılma hissi hâlâ içinde uğulduyor ve düşüncelerini renklendiriyor. Spor salonuna girerken Teva bana *kürekle acele et Gabe, diyor. Daha çok solucana ihtiyacımız var. Deirdra'ya öğleden sonra Reggie ve Toby'yi geri getirdikten sonra Ella ve Karl'ı da yanımızda getireceğimizi söyledim. Anneleri bir gün izne ihtiyacı olduğunu söyledi.*

Malzeme dolabından bir kürek ve bir kova daha alıp onları karşılamak için dışarı koşarken bile kendi kendime gülüyorum. *Kaledeki her çocukla uğraşmak zorunda olmadığımızı biliyorsun, küçük yıkıcı.*

Hoşuma gidiyor, diyor bana tatlı tatlı. Hepsinin koruyucusu olmak hoşuma gidiyor. Ben onlara doğru geri dönerken çamurlu hendekten başını kaldırıyor, altın rengi bakışları benimkilerle buluşuyor. Hepinize göz kulak olmak benim görevim.

Bu işte çok iyisin, tatlım.

Ellerini tekrar çamurlu toprağa sokarken yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. *Ayrıca, bu iyi bir pratik.*

"İyi antrenman nedir, balık tutmak mı?" Yaklaşırken soruyorum, sarı atletinin içinde gösterdiği göğüs dekoltesi dikkatimi dağıtıyor. Kahretsin, ama göğüsleri bu sabah inanılmaz görünüyor.

Balık tutmadığını itiraf ediyor ve bana bakıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, anlamıyorum. "O zaman ne?"

Teva hafifçe ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Elimden küreği alıyor ve sonra bileğimi kavıyor. Pençeleri kısa kesilmiş -çocuklardan birini incitme riskini almak istemiyor- ve parmakları çamurlu. Elimini tutup karnına bastırırken dokunuşu sıcak.

Bugün çocuğumuz için iyi bir alıştırma olacak.

Uzun bir süre ona bakıyorum. Beynim hala balık tutmakta olduğundan, onun balık tutmaktan değil de çocuklarla birlikte olmaktan bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor. Çünkü...

Az önce çocuk mu dedi? Hayatta olmaz.

Evet. Ben de öyle dedim. Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Bebeğim," diye yüksek sesle açıklıyor ve sonra Charlie'den öğrendiği bir hareketle bana göz kırpmıyor.

Nefes alamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bunalıyorum ve sonra kıcımlı yere çarpıyorum. Teva kıkırdıyor.

"Vay anasını," diye mırıldandım.

"Bu kötü bir kelime!" Reggie bana bağılıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor Teva ve yüzünde hâlâ o sevinçli ifade var. "Kötü sözler. Kötü Gabe." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Emin misin?"

Çok eminim. Ve gülümsüyor.

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Vay anasını. Baba olacağım. Uzanıp Teva'yı kucağıma aldığımda hâlâ gülüyorum, çamurlu kollarıyla onu kucağıma çekiyorum. "Teva, bebeğim," diye mırıldanıyorum sonunda, yüzüne öpücükler kondurarak. "Bizim için bir bebek."

Yarı Gabe yarı Teva ve umarım zihni Sallavatri kadar güçlüdür. Gözleri heyecanla parlıyor ve ben onun sevincini hissedebiliyorum.

"Harika olacak," diyorum arkadaşşıma. "Tıpkı annesi gibi."

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Her kitabın kendine özgü bir hızı vardır. Bu kitap buz gibiydi. Bu kitabın gün boyunca sayfaya sürekli olarak hücum etmek yerine küçük parçalar ve damlalar halinde ortaya çıkmak istemesinin özel bir nedeni yoktu. Yine de hayat böyle. Her neyse, bu kitap sonsuza kadar sürdü ve bu kadar yavaş çıkması neredeyse saçımı başımı yolmama neden oluyordu. Ortaya çıkan şey iyiydi, sadece yavaştı. Ama bununla mücadele edemeyeceğimi öğrendim. Bu konuda şikayet edebilirsiniz, ancak günün sonunda kitap ne yapıyorsa onu yapar ve siz de ona ihtiyacı olanı verirsiniz. Sizin açınızdan bu muhtemelen tam zamanında çıkacak, ama benim açımdan aylardır masamda duruyor :)

Teva ve Gabe'i yazmak ilginç bir dinamikti. Teva'nın sert olmasını ama aynı zamanda serinin başlarında oluşturduğum karaktere de sadık kalmasını istedim - yani bebeklere takıntılı. Bunun bir kısmı doğal olarak içgüdüsel ama büyük bir kısmı da kişiliği ve besleyici ve koruyucu olmayı sevmesinden kaynaklanıyor. Aynı zamanda, dişi drakonilerin tasvir edildiği gibi vahşi ve agresif olması gerekiyordu. Umarım dengeyi eğlenceli bulmuşsunuzdur!

Bu aynı zamanda çiftleşme dinamiklerini de zorlu bir hale getirdi. Teva içgüdüsel olarak bir çiftleşmenin nasıl olması gerektiğini biliyor - erkek onun meydan okumasına cevap veriyor, onu yeniyor ve sonra bebekler yapıyor. Bum, bitti. Ancak insanlar aynı şekilde düşünmüyor ve bu yüzden konuşmalarının çoğunda onu zorlayacak ya da liderliği ele geçirmeye çalışacak. Gabe iyi bir adam olduğu için dizginleri ona bırakıyor... ta ki onun istediğinin bu olmadığını anlayana kadar. Bu yabancıyla çiftleşme konseptiyle oynamayı sevdim - ve sonra gerçekten ne kadar YABANCI olduklarını ve nasıl uyum sağladığınızı anladım.

Pek çoğunuz Teva'nın hikayesi ve daha fazla ejderha için heyecanlandınız. Birkaç kişi bana e-posta gönderdi ve drakoni dünyasındaki (bizim dünyamızdaki drakoni yerine) insanların hikayelerini ya da kendi dünyalarında nasıl olduklarına dair daha fazla arka plan gösterilmesini istedi. Ben de buradayım ve bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini söylüyorum. Bu 'asla asla deme' kategorilerinden biri ama benim için ejderha kitaplarındaki eğlencenin çoğu, büyük bir travmatik deneyimden geçen bu canavarları (aslında insan olan) ele almaktan geliyor. Nereden geldikleri beni daha az ilgilendiriyor ve nereye gittikleriyle daha çok ilgileniyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa. İnsanlıklarının kırıntılarını alıp yanlarında bir eşle kendilerini nasıl yeni insanlara dönüştürebileceklerini görmeyi seviyorum. Sanırım bir yazar olarak karakterlerin kendilerine dağıtılan el ile başa çıkmalarını göstermekle daha çok ilgileniyorum.

Bununla birlikte, daha fazla ejderha kitabı olacak mı? Evet, olacak. En azından bir tane daha. Azar'ın (bizim yaramaz Salorian) bir noktada bir kitabı olacak. Bu arada, gelecekteki bir kitap için bir ipucu bırakmadığımı ya da bir sonraki kahraman/kahraman olacak birine ok atmadığımı fark edeceksiniz. İlham gelmesini bekliyorum :)

(Normalde bir kitabı yatağa koyduktan yaklaşık bir ya da iki hafta sonra ortaya çıkar ve bu gerçekten çok sinir bozucudur, çünkü bu kafamdaki hikayeye aylarca ulaşamayacağım anlamına gelir)

Daha önceki bir kitapta bahsedilen ejderhalardan biri mi olacak? Kael ve Claudia'nın yuvasının dışında dolaşan ejderhalardan biri mi? Erkek düşkünü Kayla kendine ihtiyacı olan koruyucuyu

bulabilecek mi? KİM BİLİR. :)

Bu aynı zamanda bir sonraki kitabın ne kadar iyi olduğuna da bağlı. Nasıl bir performans gösterdiğini görmek için her birini izliyorum. Günün sonunda, kendim için yazıyorum, ama kafamı da biraz müzik kutusu gibi düşünüyorum. Kafamda bir sürü

Beynimde CD'ler dolaşıyor, olay örgüsü, karakterler ve fikirlerle dolu. Eğer herkes bir kitaba gerçekten iyi tepki verirse ve kitap inanılmaz bir performans gösterirse, bu olay örgülerinden oluşan birkaç zihinsel "CD "yi öne doğru karıştırıyorum. Kötü giderse, izleyicilerimin istediklerini tam olarak karşılayamadığımı hissediyorum ve bu fikirler daha 'popüler' öğelerin arkasına atılıyor.

Eğer ejderhaları seviyorsanız, lütfen bana haber verin! Yorumlar yardımcı olur. Tavsiyeler yardımcı olur. Eskiden eleştiri istemek konusunda kendimi garip hissederdim, ama onlar bana teslim edip etmediğimi söylüyor. Bu yüzden lütfen, serinin devam etmesini istiyorsanız bana kesinlikle bildirin.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca bir süreliğine Ice Planet Barbarians ve Icehome'a geri döneceğim.

Umarım bazı eski favorileri ve yeni çiftleri de görürüz. Bizi izlemeye devam edin!

<3

Yakut

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.